

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Heyking, E. v.; [E. v. Heyking] ; autoriseret
Oversættelse ved O. Lehmann.

Titel | Title:

Dagen, der kommer : af Forfatteren til "Breve,
som han ikke fik" : Dagen, der kommer -
Minder - Om en Hund og Monroe Doktrinen -
Amerikanerens Hemmelighed

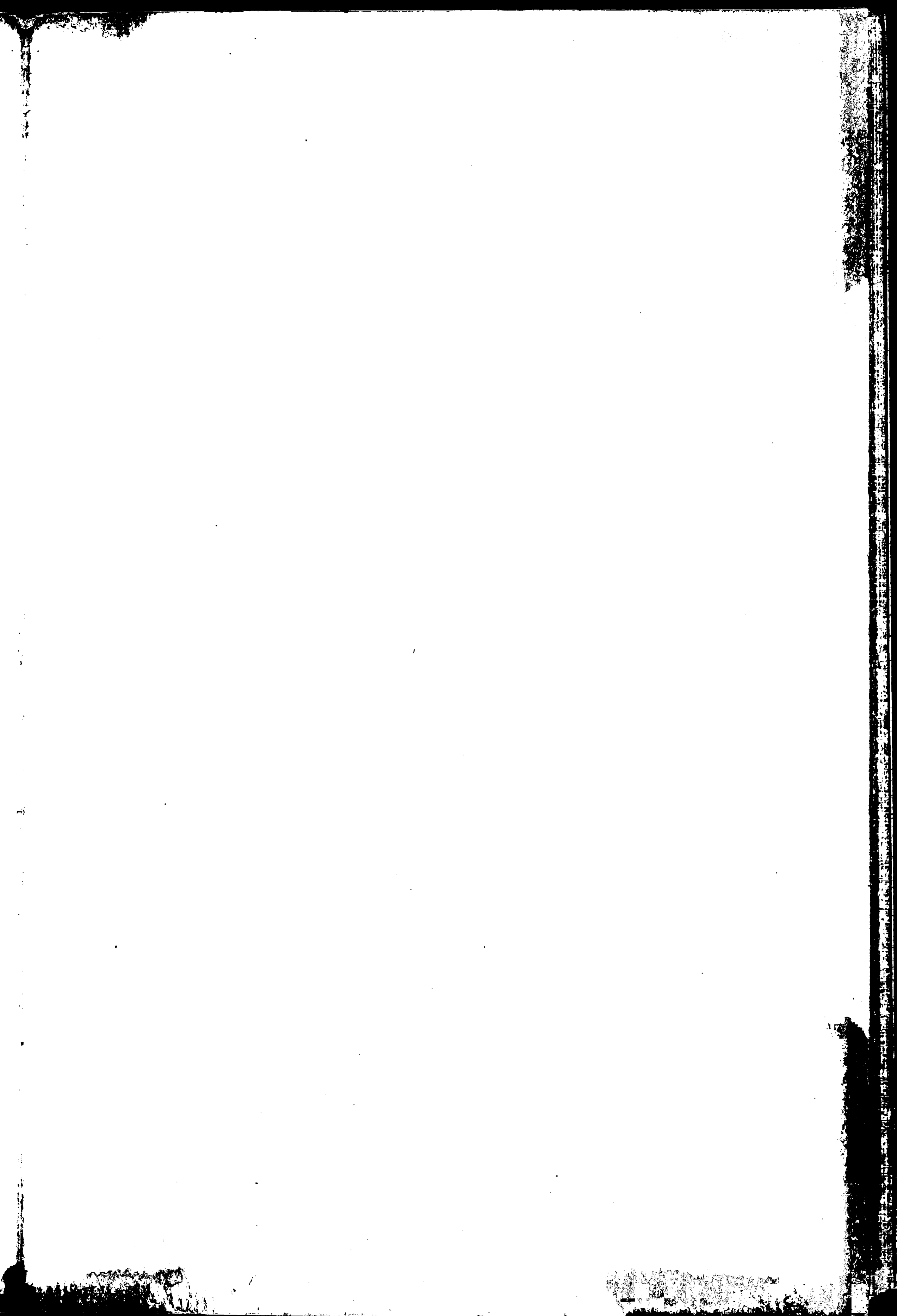
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : H. Hagerup, 1905
Fysiske størrelse | Physical extent: 160 s.

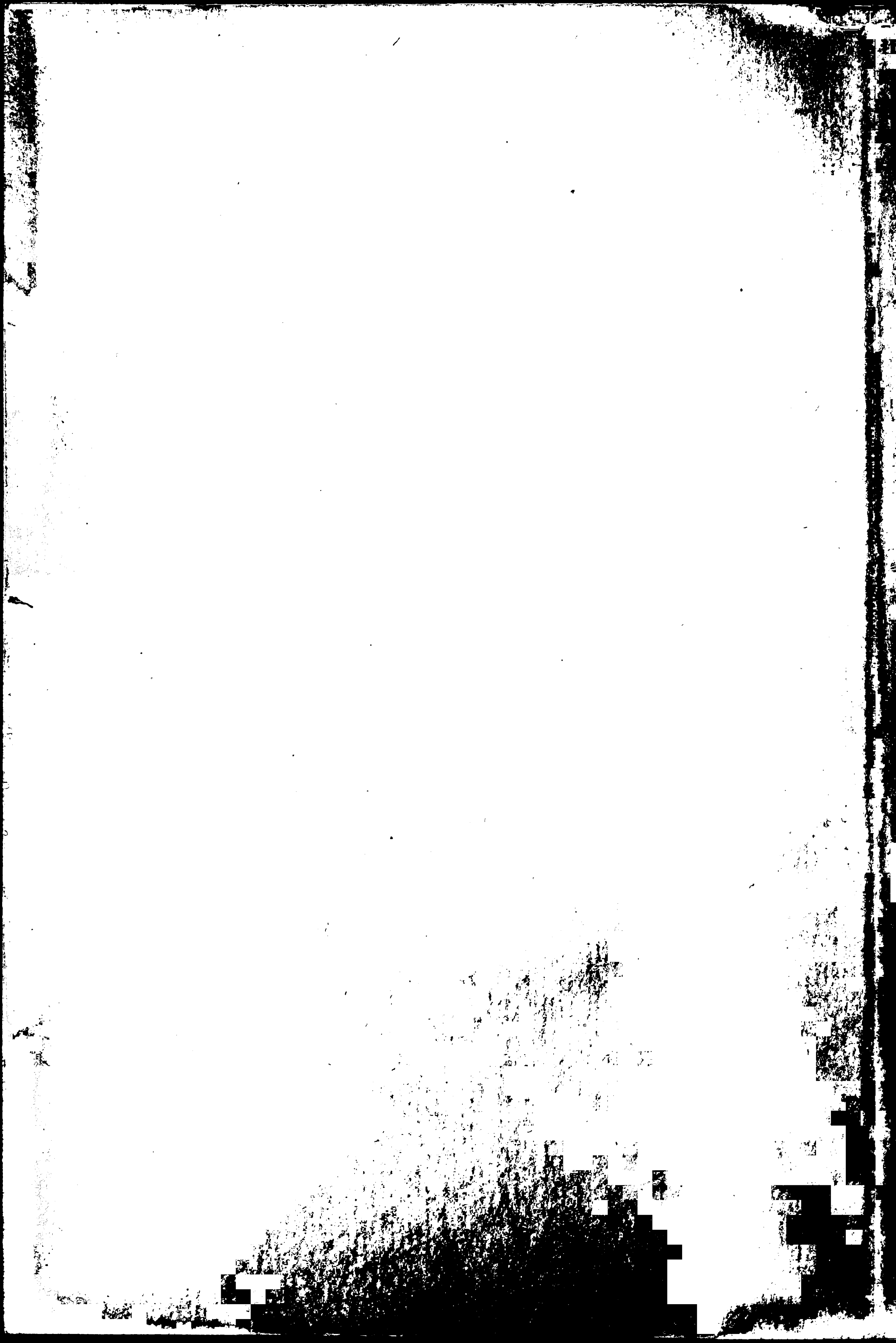
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DAGEN, DER KOMMER

DAGEN, DER KOMMER

AF

FORFATTEREN TIL
„BREVE, SOM HAN IKKE FIK“

DAGEN, DER KOMMER — MINDER — OM EN HUND OG
MONROE DOKTRINEN — AMERIKANERENS HEMMELIGHED

AUTORISERET OVERSÆTTELSE

VED

O. LEHMANN

KØBENHAVN
H. HAGERUPS FORLAG

KØBENHAVN 1905 — GRÆBES BOGTRYKKERI

I

Grev og Grevinde Mallone var meget afholdte i Washington. Greven var gammel og sygelig, og saá endnu ældre og sygeligere ud, end han i Virkeligheden var. Dette forsynede ham, saa ofte han ønskede det, med et Paaskud til at trække sig tilbage, og han benyttede sig hyppigt af dette Paaskud. Han hørte til en uddøende Skole af Diplomater, der yndede at omgive sig med Hemmelighedsfuldhedens Nimbus. At være utilnærmelig og at vise sig sjældent som en Regnbue, det stod for Greven som en Suveræns første Pligter, og da han tog sin Opgave som Gesandt, i sin Person at repræsentere sin Suveræn, meget alvorlig, havde han ogsaa altid ladet sig det være magtpaaliggende at udvikle de tilsvarende Egenskaber.

Grevinde Mallone var ung og smuk, og saá ud til at være begge Dele i højere Grad, end hun i Virkeligheden var det. Og dette var et meget heldigt Tilfælde i et Land, hvor der findes mange unge og smukke Fruer. Da Grevinden kom til Washington, havde hun i det derværende Selskab fundet en ubesat Plads, der kun ventede paa at blive udfyldt af hende. I de Aar fandtes der nemlig i Washing-

ton en saadan Overflod paa Diplomater med amerikanske Fruer, at Byens Indbyggere begyndte at blive lidt kede af alle disse Markiser, Duchessa'er og Ladies, der alle kunde rose sig af at være Døtre af Chicago, Detroits eller Omaha. Og at der endelig engang blev sendt dem en Dame, der autentisk var født „paa den anden Side“, var dem derfor en behagelig Afvexling. Et Par Uger efter, at Grevinde Mallone var landet i Amerika, havde hun ved en af disse The'er, der falder saa godt i Washington-Selskabets Smag, i en berømt Senators Hus, hvor alt straaledede af Marmor og Guld, stiftet Bekendskab med Mrs. Homer Dwight Mix, der var gift med en nyvalgt Deputeret fra det fjerne Vesten, og hun havde sagt til hende: „Det er mig virkelig en stor Fornøjelse at lære Dem at kende, Fru Gesandt! navnlig fordi De ikke er en af vore egne, men en uforfalsket Artikel fra Deres eget Land. De maa nemlig vide, at da jeg bestemte mig til at ledsage Mr. Dwight Mix her til Washington, sagde jeg til ham: Homer, min Skat, med alle de fremmede Diplomater, der mylrer omkring dér, vil det blive ligesaa udviklende for min Aand som en Udflugt til Europa — og saa slipper jeg endda for Søsysten!“

Saaledes var da Grevinde Mallone Europæerinden i Washington. Hun førte et stort Hus og modtog de talrige frie Amerikanere, der hver Vinter strømmer til Washington fra alle Kanter af Unionen, med den uforanderlige Elskværdighed, der saa tidt er et Udtryk for den mest fuldkomne Ligegyldighed. Fra den Tid, da hun forinden sit Giftermaal havde været Hofdame, og fra de mange Poster ved Hofferne, hvortil hun havde fulgt med sin Gemal, før end han var bleven udnævnt til Gesandt ved den store Republik, var der blevet hængende en vis Hof-

duft ved hende. Og mærkeligt nok bidrog ogsaa dette Præg til hendes Yndest i Washington! Hun var netop saa „ægte“! Grevinde Mallone havde Bevidstheden om, at hun efter de ypperste europæiske Modeller havde studeret, hvilken Holdning der er den korrekteste i alle Livets Situationer, og hun nærede en saa klippefast Overbevisning om, at hun altid gjorde det rette, at hun forstod ogsaa at indgyde andre denne Overbevisning. Paa en tidligere Post havde man kaldt hende „den ufejlbare“.

Men da Grevinde Mallone havde opholdt sig nogle Aar i Washington, begyndte hun at kede sig grænseløst. Nu kendte hun tilbunds de tætpakkede Fester i „det hvide Hus“ og alle Washingtons Modtagelsesdage, af hvilke der altid falder en Snes Stykker paa hver Kalenderdag; hun havde danset paa alle de utallige Baller hos nyopdukkede Milliardærer, der for endelig ikke at synes parvenuagtige, ikke mere gav Kotillonsgaver af Guld, men kun af Sølv, og hvis Fruer gik med Perlehalskæder for at „beskytte sig mod Træk“. Ja selv de lejlighedsvis Udflugter til New-York, dette Refugium for Washington—trætte Diplomater, havde ikke mere nogen Tillokkelse for Grevinde Mallone, og hun havde ikke som Gemalen den Adspredelse i Baghaanden stadig paany at kunne nedlægge Resultatet af sine personlige Iagttagelser i diplomatiske Indberetninger. Det manglede naturligvis ikke paa unge Mænd, der heller ikke saa nøje vidste, hvormed de skulde forslaa alle Tilværelsens Timer, og som var meget villige til at forsøge, om ikke muligvis to Kedsommeligheder, der bragtes i Berøring med hinanden, kunde ophæve hinanden. Men Grevinde Mallone holdt ikke af Krogveje. Landevejen var ganske vist øde og støvet, men paa de smaa Stier var der for mange

Torne, og man vidste heller ikke altid, hvor de førte hen. Hun var derfor ganske vist stadig omsværmet af en Skare for Størstedelen ungdommelige Beundrere, der imponeredes af hendes Sikkerhed og smigredes af hendes Elegance, men det var let for hende at afværge slige ikke særlig alvorlig mente Angreb, og det var for længe siden blevet en tilvont Bestanddel af hendes Liv, der ikke mere formaaede at vække særlig Sensation hos hende. Størst Tilfredsstillelse voldte det hende endnu, naar hun kunde bilde sig ind, at hun havde grebet styrende ind i en eller anden af disse Ynglinges Skæbne; men saadanne Lejligheder var sjeldne, og i Mellemtiden kedede hun sig.

Da hun imidlertid var meget for korrekt til ret længe at hengive sig til en trykket Sindsstemning, saá hun sig om efter noget, hvormed hun kunde udfylde Livets Tomhed, og faldt da paa den Tanke, at der var noget skønt ved Familielivet. Og hun kom herved i Utide til at huske paa, at hun havde en Søster og Niece, som hun ellers kun plejede at mindes ved Jul og Fødselsdage, og følte sig overbevist om, at det vilde være opmuntrende for Søsteren, der levede som Enke, og udviklende for Niecen, der endnu neppe var voxen, om de tilbragte nogen Tid hos hende i Washington. Ti naar Grevinden ønskede noget af andre, fandt hun altid, at det var særlig attraaværdigt for disse andre at gøre det. Hun besluttede da at tale med sin Mand om den planlagte Indbydelse, og da de traf hinanden et Par Øjeblikke før Middagen, udførte hun dette, idet hun sagde: „Frank! Jeg føler, at jeg bør gøre noget for Isa og Baby. Jeg tror, jeg beder dem herover for Resten af Vinteren.“

Herefter blev der sendt skriftlig Indbydelse til Grevinde Clam Cräven, Dusterhusen i Bagpommern. Det hed i Brevet: „I skal tage med en af de meget store Fragtdampere; jeg kender dem ganske vist ikke af Erfaring, men man siger, at de nu ved Vintertid i Storm ligger meget mere støt i Vandet end Hurtigdamperne, og da jeg kender en af Direktørerne godt, kan jeg skaffe Jer Pladser til halv Pris. Det Par Dages længere Ophold paa Søen kan I vel nok taale. Sørejser bliver jo nu mere og mere foreskrevne som Sundhedsmiddel“. Der fulgte desuden allehaande gode Raad, navnlig vedrørende Spørgsmaalet om, hvilke Toiletter der skulde bringes med; ti det var efter Grevinde Mallones Maalestok den vigtigste Side af enhver Livets Tildragelse. „Tag blot Jeres allerbedste Ting med Jer,“ skrev hun, „og tro bare ikke, at man her kan gaa i Klæder, der ovre hos Jer ikke mere kan bruges — for Amerika er det bedste lige knebent godt nok.“

Medens nogle Uger senere en bleg Vintersols Straaler møjsommeligt trængte sig frem gennem Taage og Røg, skød en Kæmpefragtdamper ind i New-Yorks Havn. Skønt den var saa moderne bygget som muligt, lignede den et Fartøj fra et Eventyrland, overdækket som den var fra øverst til nederst med Rim og Istapper; Master og Tove glinsede snehvide, som om de var pustede af Glas og spundne af Sukkertraade.

Kun faa Passagerer steg i Land fra Skibet. Imellem dem var der to Damer, og Dagen efter kunde man i Morgenaviserne under den med fede Typer trykte Overskrift:

Værdifuld Forøgelse
af
Fremmedkolonien i Washington.
Gæster i et af de mest yndede Gesandtskaber.
En smuk Datters smukke Moder.

læse, at Grevinde Clam Cräven med Datter var indtruffet i Besøg hos sin Søster, Grevinde Mallone.

Damerne, der imidlertid havde begivet sig fra New-York til Washington, kunde dér ved Frokostbordet i Gesandtskabshotellet læse en Beskrivelse til de mindste Enkeltheder af deres Udseende og deres Rejsetoilette.

— „Det er saamænd første Gang, at jeg har været i Avisen,“ sagde Komtesse Baby, medens hun med Velbehag dvælede ved Skildringen af hendes gyldne Haar og hendes efter Journalisternes Forsikring aristokratiske Holdning.

— „Der staar, at vi lignede to Søstre, Mama!“ vedblev hun. „Kunde man virkelig tro det?“

— „Meget snarere, end at Du var Din Moders Datter,“ sagde Grev Mallone, hvis Stemme lød, som om han altid var træt.

— „Tror Folk egentlig altid, hvad der staar i Bladene?“ spurgte Baby videre, og hendes Onkel svarede: „Meget tager Læserne imod paa Tro og Love, nemlig hvor det drejer sig om Ting, hvorom de ikke selv kan bedømme, hvorvidt det virkelig forholder sig, som Aviserne paastaar. Men om en ung Pige er køn, kan selv de, der mangler Evne til Bedømmelse af aandelige Værdier, afgøre. Og derfor er det meget vanskeligere for en Journalist at skaffe en Dame Ry for Skønhed end en Minister

eller Diplomat Anerkendelse for at være en stor Statsmand.“

— „Jeg ser af Bladene, at I har haft en interessant Medrejsende, den berømte Broingeniør Erich Brincken,“ sagde Grevinde Mallone.

— „Aa, hvordan kan man dog finde ham interessant?“ sagde Baby og fortrak ringeagtende sin kønne, lille Mund, „en skrækkelig alvorlig, gammel Mand!“

— „Gammel?“ spurgte Grevinde Mallone forbauset. „Det er vel kun for dine sytten Aar, at han tager sig saaledes ud. Vi kender ham fra hans sidste Ophold i Amerika. Han maa vel være saadan i Slutningen af Trediverne.“

— „Naa ja, Tante Aga!“ svarede Baby, „jeg mener jo heller ikke just snehvidt Haar og Briller; men der er noget saa alvorligt, aparte ved ham. Paa hele Overrejsen havde jeg overfor Hr. Brincken den samme Fornemmelse, som jeg altid som Barn havde overfor Voxne; det forekom mig, som om jeg var bleven lille igen. Men for Resten kan I spørge Mama om ham, for han talte jo hele Tiden kun med hende.“

Det var, ligesom der trak en let Rødme hen over Grevinde Clam Crävens Ansigt, og hun sagde hurtigt: „Jeg syntes godt om Hr. Brincken, og vi tilbragte meget behagelige Timer sammen paa Overrejsen. Han fortalte mig, at han tog til de forenede Stater for at besé en ny Jernbanebro, der fornylig skal være opført.“

— „Ja!“ sagde Mallone. „Jeg har nok hørt noget om den. Broen er bleven bygget af Ted Vansittart paa en af hans nye Baner, og han har sagt mig, at han ventede Brincken herover. — Aga!“ — og han vendte sig til sin Hustru — „vi maa

sørge for at sé Isas berømte Landsmand hos os saa ofte som muligt — interessante Mennesker er ogsaa sjeldne her.“

— „Aa, Onkel Frank!“ afbrød Baby. „Jeg finder alting her saa himmelsk morsomt og nyt, at jeg vilde ønske, at vi kunde sælge vort gamle Dusterhusen og blive her helt og holdent!“

II

I Grevinde Mallones Hus var der ansat en kvindelig Privatsekretær, der expederede de utallige Billetter og Indbydelser til Damerne og passede den opslidende Telefontjeneste. Strax fra Morgenstunden af kimede Apparatet og kimede hele Dagen, idet det ofte overbragte hurtige Ordre og vigtige Bestillinger, men endnu oftere ligegyldige Smaasamtaler. — „Det er umuligt at skaffe grønne Nelikker; vi sender istedetfor sorte Iris til Bordpynten.“ — „Tager De med til New-York imorgen for at høre „Parsifal“ og bagefter til Souper med Jack hos Sherry?“ — „Idag bliver der et stormende Møde i Kongressen om Venezuela; vil De med?“ — „Jeg er lige kørt istaa med mit Automobil 100 Mil fra Washington; vent derfor ikke paa mig med Lunch!“ — Eller ogsaa: „Hallo, hallo! Goddag! Hvordan har De det? De saa glimrende ud igaar! Alle Mennesker er begejstrede over Deres Toilette! Farvel, farvel!“ — Var Damerne ude, noterede Sekretæren samvittighedsfuldt alt, hvad der indløb under deres Fraværelse, og som alt var regnet paa at faa Livet til at forme sig morsomt.

Ti at more sig var en knæsat Beskæftigelse, og det ydre Apparat, der krævedes til at gennemføre denne som enhver anden Beskæftigelse, krævede megen Omhu. En Masse ligegyldige Ting optog Dagen saaledes, at man om Aftenen mente at have gjort et stort Arbejde og endogsaa bildte sig ind at føle den Tilfredsstillelse, der følger med et fuldbragt Arbejde. Ved at se hele denne Færden sagde Isa ved sig selv, at alle Mennesker sikkert maatte være bestemte for Arbejdet, ti netop de, der ikke har noget paaviseligt at bestille, afgive det tydeligste Bevis derfor ved ikke at helme, førend deres Fornøjelser antager en saadan Skikkelse, at de faar en til Forvexling stor Lighed med anstrengt Arbejde.

Isa følte sig i Begyndelsen lidt fortabt i denne fremmede Verden; ved meget af, hvad hun saa og hørte, havde hun en Fornemmelse, som om den Bølgebevægelse, hun havde mærket paa Skibet, havde forplantet sig til Landjorden, saaledes at adskilligt af det vaklede, hun tidligere havde betragtet som faststaaende.

Baby derimod fandt sig tilrette mellem de nye Mennesker, Ting og Begreber, som om hun fra Barnsben af netop var bestemt og opdraget til dem.

„Hvor det er Skade, at hun ikke er min Datter!“ tænkte Grevinde Mallone, naar hun lagde Mærke til, hvor mange beundrende Blikke, der fulgte den næsten endnu barnligt smukke Nièce. „Hendes Evne til at føje sig efter Forholdene, er jo rent ud amerikansk, og hun vilde passe saa godt i vor Verden, at man næsten selv igen vilde kunne finde lidt Morstab i den gennem hendes Erobringer. Det vilde egentlig ogsaa være en stor Lykke for Baby til Staidighed at bevæge sig i vort Milieu; ti som saa mange Mødre forstaar stakkels Isa aabenbart slet ikke sin

Datter og har ingen Anelse om at sætte hende i det rette Lys eller blot at se sig om efter en virkelig Fremtidschance for hende.“

I Grevinde Mallones Liv, hvor iøvrigt alt var forløbet saa regelmæssigt som Ordensuddelinger til Hjemlandets Embedsmænd, der blot behøver at afvente en højere Levealder for sikkert at opnaa visse Æresbevisninger, var der dog én Omstændighed, der ikke svarede til det forskriftsmæssige: hun burde vitterligt efter ét Aars Ægteskab have faaet en Søn og efter tre Aars Ægteskab en Datter; men de var begge udeblevne. For at bøde paa denne Ukorrekthed, talte hun gerne om Opdragelse og antydede, hvor beklagelig lidt de Kvinder forstod sig derpaa, som selv havde Børn — og først og fremmest hendes egen Søster.

Saaledes blev Baby en velkommen Adspredelse for Tanten, der bibragte sig selv den Idé, at hun havde en Mission at opfylde med Niècen. Hun syntes først at finde den deri at forsyne Baby med de passende Toiletter til de forskellige selskabelige Foranstaltninger i Washingtoner-Sæsonen. — „Min stakels Søster“, tænkte hun, „har jo altid været noget upraktisk, og i sin lille Ravnekrog er hun blevet ganske fremmed for Verden og saa indadvendt, at hun ikke rigtig forstaar forud at afgøre, om Babys rosa Silkekjole endnu kan gaa an i et lille Middags-selskab, eller om hendes Hat med Syrenerne passer til Væddeløbene.“

Grevinde Mallone hørte nemlig til de Damer, i hvis Forestillingskreds alle Begivenheder strax antager Karakteren af Toilettespørgsmaal. Hun havde fulgt sin Gemal til nordiske, raakolde Lande og til sydlige, varme Lande, hun havde deltaget i Kroninger og Bisættelser af Statsoverhoveder, Aabninger af Verdens-

udstillinger, Fredskonferencer og Sejrsfester og under alt dette samlet den sig stadig befæstende Erfaring, at enhver Tildragelse kun har én ufravigelig Følge, nemlig Nødvendigheden for Anskaffelsen af bestemte Hatte og Klædningsstykker. Grevinde Mallone besad ellers kun ringe Fantasi; men ved enhver Begivenhed, hvorom hun i sit paa Afvexling saa rige Liv fik Meddelelse, saá hun strax sig selv ligesom i et Spejl, iført det deraf betingede Toilette — i Yacht-dragt, i forskriftsmæssig Hofnedringethed, med Slør og Kurslæb, i en Sørgedragt, der stemmede med den anordnede Hofsorg, i Domino og Maske, i Automobilpaaklædning med Kaabe og Briller — der fandtes utallige Variationer, der efterhaanden som der dukkede nye Sportsmoder og Rejsemetoder op, fra Aar til Aar gjorde en repræsentativ Dames Tilværelse stadig mere indviklet. Halvt misundelig, halvt foragteligt smilende søgte hun at forestille sig hine længstforgangne Tider, da Væggene i ét eneste lille Kabinet i Slottet Favorit var store nok til at rumme Billederne af den berømte Modedame, Markgrevinde Sibylla af Baden i samtlige hendes Kostumer! Grevinde Mallones samtlige Kostumer vilde fylde Kilometre af Fortid! De laa bag hende som talløse afskudte Slangehamme i forvirret Forskellighed og dog i knugende Ensformighed.

Og nu ledede hun Babys første Skridt paa denne Bane, der var en bestandig Paa- og Afklædning, hvor Modtagelser, Baller, Dinéer, Automil- og Slædefarter udgjorde Tilværelsens Holdepladser, og som hvis Endestation for Niecens Vedkommende hun i det fjerne saá et Parti, der bød saa megen Tillokkelse som muligt. Det vilde ganske vist ikke blive let! — en uformuende Evropæerinde, og det netop i Amerika, de rige Pigers Land. Men Baby var saa

paafaldende frisk og køn, og desuden ansporede Vanskeligheder altid Grevinden. Hendes Sportsinstinkter vaagnede. Her var jo netop det, hendes Tilværelse havde manglet: et Maal, der lønnede Anstrengelserne. Den sidste Tids Kedsomhed var forsvundet. Overvejende og prøvende så hun sig om i sin Bekendskabskreds, hvor de giftefærdige unge Mænd desværre var saa sjældne, men hvor der til Gengæld var saamange flere af den Slags, der altid var parate til at finde hende selv eller andre gifte Damer meget bedaarende. Men hun mente dog allerede at have opdaget én, hvis Følelser hun haabede at kunne lede i Retning af Giftermaal.

En af de første Eftermiddage efter hendes Søsters og Nieces Ankomst gav Grevinde Mallone til deres Ære en stor The.

Der var et Par Hundrede Gæster. De fleste var Damer, der alle bar en ensartet Elegance til Skue, og som disponerede over tre Sætninger til at begynde en Samtale med nyankomne Europæere med. — „Jeg er henrykt ved at se Dem!“ — eller — „Jeg haaber, at De har haft en god Overrejse?“ — men hyppigst dog: „Hvad synes De om Washington?“

Saaledes defilerede de igennem den første Sal, hvor Gesandtskabsfruen stod, omgivet af sine Slægtninge og nogle Atachéer. Grevinde Mallone fremkaldte altid ved saadanne Lejligheder et Indtryk, som om hun stod ved Trinene af en Trone, og den Prinsesse, hos hvem hun engang havde været Hofdame, vilde have glædet sig, hvis hun kunde sé, hvor troligt hun blev kopieret af hende.

Fra den forreste Sal bølgede Gæsterne efterhaanden videre ind i det næste Værelse, hvor det gik livligere til, og hvor der ved et stort Bord serveredes alle Slags Forfriskninger af nogle unge ame-

rikanske Damer, hvis Assistance, Grevinde Mallone efter Washingtoner-Skik havde paakaldt.

Unge Diplomater var i stort Antal repræsenterede imellem Gæsterne, og efterhaanden som Tiden gik, begyndte ogsaa nogle amerikanske Herrer at vise sig — de havde maaske hidtil haft vigtigere Ting at tage sig for.

Som ved de fleste af den Slags Fester var der ogsaa her indbudt et Par Berømtheder, der just var paa Gennemrejse: en gammel tysk Skribent, der agtede at skrive et statistisk Værk om Luxus i Klædedragt i Amerika, og en ung fransk Digter af den mest moderne, dekadente Skole, der gik klædt i Dragt fra Anno 1830 og haabede paa at samle Materiale i Amerika til sit store Læredigt: „Mulier nefas aeternum,“ der skulde godtgøre Nødvendigheden af Kvindens Udryddelse.

Men Grevinde Mallone spejdede forventningsfuldt hen imod Indgangsdørene til Salen, gennem hvilke der stadig strømmede store Hatte med lange Fjer, hvide Pelsboaer og store Muffer frem imod hende. Men endelig dukkede der da et ungt, glatbarberet Mandsansigt op og overragede de højeste Damehatte. Alt paa dette Hoved var fast og bestemt — som om det var mejslet af en Kunstner, hvis Haand intet Øjeblik havde vaklet i Gengivelsen af det Billede, der foresvævede hans indre Øje. Den nyankomne havde en klar, glat Pande, over hvilken det mørke, kortklippede Haar stod lodret i Vejret; hans tykke Øjenbryn var trukket i en lige Linie og skyggede over et Par Øjne, der ingen Skygge behøvede; de saå fremad uforfærdede og fulde af sejrssikker Selvbevidsthed, der syntes at sige: „Jeg tror slet ikke paa, at Verden er saa vanskelig at betvinge.“ Og

Mundens faste Linier og den stærkt udviklede Hage gav disse Øjne en vis Ret til at tale saaledes.

Nu stod han foran Damerne, og Grevinde Malone sagde til sin Nièce: „Maa jeg forestille Dig en speciel Ven af mig, Mr. Ted Vansittart.“

— „Den, der bliver modtaget med saadanne Ord, maa dobbelt beklage, at han kommer saa sent,“ sagde Ted, „men Brincken var hos mig, og vi faldt i Snak. Han selv maa for Resten ogsaa strax være her.“

Endnu medens han talte, kom Brincken gennem Kredsen af Gæster, der var begyndt at tynde ud, gaaende hen imod Damerne og vendte sig strax mod Isa. Og som hun saå disse to Mænd staa ligeoverfor hende Side om Side, blev det hende paafaldende, at der var en fjern Lighed imellem dem, der dog mere laa i den fælles Type end i enkelte Træk. Naar hun saa' op paa Erich Brincken, sagde hun ved sig selv, at de Udvandrere, der for Aarhundreder siden var dragne til den nye, ugæstfri, men frihedsforjættende Verdensdel, maatte have haft det samme djærve og gennem en ublid Skæbne staalsatte Udseende som han, og at der derefter i det nye Hjem var bleven født dem Sønner, der som Ted Vansittart havde taget al deres sejge Dygtighed i Arv, men over hvem der hvilede et betagende Skær af Selvbevidsthed og Selvtillid hos en ny Menneskeslægt, der aldrig havde kendt Trældom.

— „Nu maa De til Gengæld blive lidt længere,“ sagde Aga. „Min Mand glæder sig ogsaa til at se Dem, Hr. Brincken, og sagde til mig, at jeg skulde holde paa Dem. Og med Dem, Hr. Vansittart, skal jeg aftale, hvad vi har at vise min skuelystne Nièce her i Washington.“

Først efter at alle de andre Gæster var gaaede,

saa at kun de to Herrer og den yngste Attaché ved Gesandtskabet, Prins Pogarell, var tilbage, kom Gesandten til Syne fra sit Arbejdsværelse.

— „Jeg kommer som sædvanlig i det bedste Moment af min Hustrus Fester, nemlig naar de er forbi,“ sagde han paa sin trætte Manér.

— „Ja, idag var det en ret ødelæggende Fornøjelse,“ indrømmede Aga.

— „Aa, til Gengæld vil der sikkert igen imorgen staa i „Spejlet“, at ingen forstaar at tage imod som den smukke Grevinde Mallone,“ indskød Ted.

— „Aa, kære Mr. Vansittart,“ svarede Aga i en lad Tone, „jeg kaster jo aldrig et Blik i „Spejlet“.“

— „Og dog behøvede ingen mindre end De at frygte for, hvad Spejlet kan fortælle,“ svarede Ted.

— „Der har vi igen en af deres nette smaa Bonmots, Mr. Vansittart, der altid bibringer mig det Indtryk, at en eller anden fjern europæisk Stamme-fader taler igennem Dem. Synes Du ikke ogsaa?“ spurgte hun henvendt til Baby, „at man bliver mindet om Kniplingskalvekrøs og Spændesko.“

— „Aa, nej, Tanta Aga!“ raabte Baby og betragtede Ted prøvende, men med synligt Velbehag, „jeg finder tvertimod, at Mr. Vansittart har noget af det over sig, som jeg tænker mig hos en *rough rider* — det er ogsaa meget mere romantisk end saadan en Rokkoko-Herre, der ikke kunde noget bedre end at lade sit pudrede Hoved hugge af.“

— „Maa dog ogsaa læres, at bestige Guillotinen med Anstand!“ sagde den lille Prins Pogarell tankefuldt. „Er dog ogsaa en ganske net Præstation!“

— „Da jeg første Gang saa Mr. Ted Vansittart, kom han Deres Forestillinger om *rough riders* temmelig nær, Komtesse Baby!“ sagde Mr. Brincken. „Jeg var dengang — det er en Del Aar siden —

rejst med Mr. Teds Fader til Endepunktet af hans Jernbane, hvor han just lod bygge en Bro efter mine Planer. Der var udbrudt Opstand imellem Arbejderne, og Folkene forsamlede sig truende om den Jernbanevogn, hvori vi boede; en Dag faldt der endogsaa nogle Skud. Vi var i en alvorlig Klemme. Da saa' vi, medens vi en Dag igen forhandlede med Hovedlederne, pludselig langt borte en Rytter, der kom sprængende, medens han svingede et Gevær i Haanden. Han brød igennem Mængden, og til vor Forbavselse genkendte vi den unge Ted, som hans Fader troede velforvaret i Latinskolen i Harvard.“

— „Naa ja! Det var jo ganske naturligt,“ mente Ted. „Paa Skolen havde jeg i Aviserne læst, at det var galt fat paa Faders Jernbane, og at der var blevet skudt efter ham; og saa sagde jeg til mig selv, at for det Tilfælde, at det skulde hænde en Gang til, skulde der da i hvert Fald være én tilstede, der kunde gengælde Skuddene. I Sammenligning dermed er de gamle Romere og Grækere ret ligegyldige. — Saa stak jeg af, Penge havde jeg heldigvis, kørte, saalangt Banen gik, og red saa derhen, hvor jeg vidste, at Fader maatte være. Det bedste ved det hele var dog, at jeg fik sat igennem, at jeg ikke kom tilbage til Harvard igen, men fra nu af fik Lov til at blive ved praktiske Ting, der tiltalte mig mere end den klassiske Oldtid.“

— „Brillant!“ raabte Baby med straalende Øjne.

— „Vist saa! — maa have været fordømt flot,“ mente Pogarell. „Skulke fra Skole — gaa løs paa Socialdemokrater — vilde ogsaa voldt mig megen Spøg i Fyrsteskolens hjemme — desværre ingen Lejlighed til sligt — heller aldrig Lommepenge nok.“

„Og efter den Tid bygger De selv Jernbanebroer?“ spurgte Baby, henvendt til Ted.

— „Ja, og hvilke!“ svarede Brincken i hans Sted. „Den Gang søgte Mr. Teds Fader endnu Raad hos mig — nu er jeg kommet hertil for at beundre Sønnens nyeste Værk!“

III

Isa var bleven hjemme, medens Grevinde Mal-lone kørte rundt med Baby til en Række Eftermid-dagsmodtagelser. Der skulde endnu samme Aften gennemgaas en Dinér, en musikalsk Soirée og et Bal, og for at samle Kræfter hertil havde Isa lagt sig paa Sofaen ved Kaminen i Søsterens lille Kabi-net. Tebordet stod ved Siden af hende, og Skæret fra det glødende Brændestykke dvælede i Sølvser-vicet, flammede op i de slebne Krystalskaale og skim-tes igennem de tynde Meissnerkopper. Vandet snurrede svagt i Kedlen, og Isa nød med fysisk Velvære Stundens Ro. Der var kun tændt faa elek-triske Blus. De udbredte bag deres lyserøde Skærme et behageligt Lys, der virkede dobbelt hyggeligt, naar netop et skarpt Vindstød fejede ned ad Gaden eller peb i Skorstenen, saa at Gnisterne sprang i Ka-minen.

Isa laa med halvtillukkede Øjne og betragtede de mange Genstande, der fyldte det lille Værelse; de stod dér uden nogensomhelst Fordring paa Stil-ensartethed, men hyggeligt, ligesom Bud fra de for-skellige Poster, som det er Tilfældet i de fleste Di-plomathjem. Væggene var beklædte med gammelt Damask, af den samme falmede, røde Nuance, som

de Tæpper, der paa Festdagene anbringes paa Piller og Vægge i de italienske Kirker. Derpaa hang der smalle venetianske Spejle, og paa den ene Væg indtoges Hæderspladsen af et Billede af en gyldenblond Kvinde, der efter Grevinde Mallones Overbevisning var malet af den ældre Palma, og som hun derfor mente at have erhvervet for en Spotpris, da Antikvitethandleren ikke havde anet, hvilken Skat han ejede. Fra Spanien stammede de Rosentræes Skabe med mange hemmelige Rum, Skildpadde-Indlægninger og smaa snoede Søjler, der kronedes af bronze-forgyldte kastilianske Løver. Kaminen var behængt med en bred Lærreds-Knipling, der engang havde smykket Alteret i en portugisisk Kirke, og paa et Skærmbærd var der indsat broderede Striber, som Aga havde opdaget i Konstantinopel, og som fremstillede Helgenfigurer i byzantisk Smag, saaledes som de pryder Biskoppernes Dalmatiker paa gamle Billeder og Mosaiker.

Og medens Isa tankefuldt betragtede de forskelligartede Ting, der her var samlede, randt Søsterens Liv forbi hendes Blik.

Først havde Aga været Hofdame ved et lille Hof og havde dér lært den fremmede Diplomat, Grev Frank Mallone at kende, da han var kommet dertil i en særlig Mission. Isa kunde huske, hvor glade Forældrene havde været, da Aga forlovede sig med ham, og hun så endnu for sig Søsterens Bryllup, ved hvilket hun selv endnu havde været en ung Tøs. Senere var der saa stadig med et Par Aars Mellemrum kommet Meddelelser om Franks fornyede Forflyttelse; det havde været en fortsat Forfremmelse med hertil hørende Ledsagelse af Ordenstegn og Udmærkelser, hvortil kom stadige Omtaler af Aga i Bladene ved Fester, Velgørenhedsbazarer og andre

selskabelige Anledninger, hvorved hun altid netop havde set saaledes ud og sagt netop det, der havde været mest korrekt og befordrende for Franks Stilling til enhver Tid.

Og Isa sammenlignede den brogede Omskiftelse i Agas Liv, der ligesom fandt sit Udtryk i Værelsets Udstyr, med sin egen Fortid.

Hun var et Par Aar yngre end Aga, og dog forekom det hende, at der bagved hende strakte sig en uoverskuelig lang, graa Vej; og hun havde ikke engang en Følelse af, at hun selv havde tilbagelagt denne lange, graa Vej; men det var, som om hun havde siddet ganske stille og kun sét paa, hvorledes Vejen som et langt, farveløst Baand var gledet forbi hende. Det forekom hende ogsaa ganske naturligt, at man overalt talte om den unge, smukke Grevinde Mallone: den stadige Omskiften, den stadige Ankomst til nye Steder, paa hvilke hun ogsaa selv var ny, havde virkelig bevaret Agas Ungdom. Men naar Isa her i Amerika undertiden hørte sig selv betegne med de samme Ord, maatte hun smile. Vidste Folk da slet ikke, hvor længe hun allerede havde siddet ubemærket ved Vejen?

Ja, engang havde det ganske vist ogsaa set anderledes ud for hende! Hun mindedes, hvordan hun en kort Vinter var færdedes i Selskabslivet og var bleven hyldet som Sæsonens smukkeste unge Pige, hvordan hun da paa en Rejse i Tyskland med sine Forældre ogsaa var kommet til Baden-Baden, og hvordan de dér næsten tilfældigt havde bestemt sig til at blive et Par Dage for at tage til Iffezheim til de store Væddeløb. Den berømte Rytter, Grev Clam Cräven, tog den Dag første Præmie, og med den havde han ogsaa vundet Isa. I Sportsverdenen, som Isa havde hørt saameget om, da hendes Fader

havde et stort Stutteri paa sit Gods i Ungarn, var Grev Clam Cräven en Berømthed, en Stjerne af første Rang. At Vinterens smukkeste unge Pige og den Mand, der var Nr. 1 paa alle Væddeløbsbaner, følte sig dragne mod og fandt hinanden, forekom dengang Alverden ganske naturligt. — Nu begreb Isa det ikke mere. Nu havde hun allerede længe vidst, at hver af os i vort korte Livsløb er forskellige Personer efter hinanden — hendes daværende Jeg med dets Elskov, dets Maal og dets syttenaarige Ungdoms blinde Tillid var hende nu ganske fremmed.

Blind Tillid! Ja, hun var jo traadt ud i Livet med den Tro, at det skulde blive som et herligt Ridt, man foretager sammen paa faste Græssletter; at der ikke fandtes Hurdler og Grave, ved hvilke man kan styrte; at man altid var sikker paa at naa til Maalet. Men Gravene og Hurdlerne havde ikke ladet vente længe paa sig, og Isa havde staaet alene foran dem.

Den første, korte Tid efter Brylluppet havde været som bestraalet af mange Festkærters Lys; han var forelsket og stolt af hende. Men saa var hun blevet syg, og under det havde han ikke haft megen Taalmodighed; ti han var endnu meget ung, og hans Hustru var for ham kun én Kvinde mere. Og derved var det hurtigt blevet til, at hun som oftest var alene hjemme, og hendes Mand andetsteds — ved Væddeløb eller Hestehandler, stadig under et af de Paa-skud, som Sportslivet bød. Medens han saaledes fulgte sine Forlystelser, og hun laa hjemme, begyndte hun for første Gang at tænke over sig selv, og gjorde derved, som saa mange før hun, den Opdagelse, at hun hidtil slet ikke havde forstaaet sig selv. Hun blev vár, at hendes Interesse for Mandens Sportsliv var svundet, fordi den aldrig havde haft Rod i hendes inderste Væsen, men kun var opstaaet ved

de tilfældige Omgivelser, under hvilke de havde mødt hinanden. Nu først erkendte hun, at hun egentlig var bestemt til at blive en af disse drømmende, tankefulde Kvinder, der føler sig draget af Livets Gaader, der haaber paa at kunne tale sig ud og finde Forstaaelse, der bærer en dyb Længsel efter Idealet i deres Hjerte og er fødte til at søge efter Skønhed og paa Forhaand bestemte til Elskov. Men samtidig erkendte hun, at hun ikke havde Lov til at lade sig føre henimod det, hvortil hun var bestemt, fordi det blot vilde gøre hende uskikket til alt det, der nu engang i udvortes Forstand hed hendes Liv. Og derfor begyndte hun med den hende egne rolige, pligtro Tapperhed den sørgelige Kamp mod sig selv. Sine vaagnende Interesser og Talenter, fremfor alt sin Begavelse for Musik, hvortil hun følte sig draget som til en inderlig Trøster, alt dette maatte hun underkue, fordi det gjorde hende fremmed for sin Mand. Ligesom mange Kvinder maa stemme hele deres Sjæleliv højere for at tilfredsstille deres Mænd, maatte hun stemme sig selv ned for at blive en Kammerat for sin Mand. Og midt i disse svære Tider, hvor Isa kæmpede sin første Sjælekamp, var hendes Datter kommet til Verden paa en Dag, hvor Faderen havde redet og vundet et stort Løb. Til Ære for denne Sejr var Barnet blevet døbt Victoria, men Forældre og Venner kaldte hende altid kun Baby. Det var et ubændigt lille Væsen, denne Datter, og Isa betragtede hende med en Følelse, der var sammensat af Forbauselse og Medlidenhed; hun havde en besynderlig haandfast Maade at gribe de Ting paa, hun vilde have fat i, og Isa tænkte saa ofte: Tilgiv mig, at jeg har sat Dig ind i en Verden, hvor de Ting, vi griber efter, er saa ganske anderledes, end vi tænker os dem.

Da Isa efter lang Tids Sygdom vendte tilbage til Verden, så hun sig fremmed om i den — og navnlig fremmed for sin Mands Tilværelse. Hun mærkede, at han var blevet anderledes og forunderlig rastløs, men hun vidste ikke, hvad der egentlig var foregaaet, vidste ikke, at Lykken var begyndt at svigte ham, og at han forsøgte at vinde tilbage i Spil, hvad Væddeløbene slugte. Hun havde kun en dunkel Fornemmelse af, at han stadig gled længere bort fra hende og Barnet, og hun anede, at hemmelige Magter modarbejdede hende. For at holde ham tilbage, søgte hun nu at nærme sig til ham og at stemme sin Tone efter hans. Da hun havde genvundet sin Sundhed, tvang hun sig til at tage Del i hans Liv og begyndte at ledsage ham overalt. Hvor det blot lod sig gøre, tog hun Datteren med, og meget af det, hun i den følgende Tid så og taalte, bar hun for Barnets Skyld; thi hun vilde dog forbeholde det en Smule Familieliv i Fremtiden, hvor kummerligt dette saa end blev.

Det gik saaledes nogle Aar. Det mærkelige Treklover var kendt paa alle Væddeløbsbaner. Manden, der stadig blev mere nervøs og rastløs og aldrig holdt det ret længe ud paa ét Sted i sin Jagt efter den Lykke, der havde vendt ham Ryggen, den smukke unge Kone, der stirrede saa ængstelig bekymret ud i Verden, og det lille Barn, der helst kravlede omkring i Staldene, der var Dus med Trænere og Jockeyer, og som til Julegave havde ønsket sig, at det selv engang maatte ride Væddeløb paa Papas nye Hest, Guldfuxhoppen „Fortuna“, der maatte blive sikker Vinder.

Baby Victoria stod ved Siden af sin Moder, der ængstelig lænede sig til Indhegningen, den Dag, da Faderen red det store Løb paa „Fortuna“. Og det

saa næsten ud, som om Guldfuxhoppen vidste, hvor meget der stod paa Spil, hvor megen Menneskeskæbne den bar, hvor megen Lykke og Ulykke, der afhang af dens Seners og Musklers Udholdenhed og Spændkraft. Aldrig havde den løbet saaledes. Det var ikke længere et almindeligt Løb; det var, som drev dens Rytter den paa Flugt for noget skrækeligt, som han alene kunde sé; det var, som klamrede han sig til den som til den eneste Redningsmand, der kunde frelse ham fra den forfølgende Skæbne.

Det varede kun faa Sekunder og forekom ham dog længere end et helt Liv. Men endelig laa Feltet bagved dem — „Fortuna“ førte! Isa anede paa sin Plads ved Indhegningen kun dunkelt, at denne Sejr maatte have en særegen Betydning for hendes Ægtefælle. Træneren, der stod ved Siden af hende og vidste meget mere end hun, havde en meget klarere Forestilling derom, og Baby klappede i Hænderne, da hun så sin Fader passere alle de andre Ryttere. Nu galdt det blot en sidste Anstrengelse af Hest og Rytter til det sidste høje Spring over Volden lige ved Tribunen. — Aldrig vilde Isa glemme, hvorledes Hesten syntes at samle sig til sin højeste Ydeevne, hvorledes den satte af, hvorledes hun allerede havde set den oppe i Luften, og hvorledes det da havde været, som om Kræfterne pludselig havde svigtet den — bagover var den styrtet, ovenpaa sin Rytter! Og Gemalens sidste bevidste Blik, i hvilket Aar var sammenfattet, medens det i en Tiendedel af et Sekund havde flakket rundt for at søge Hjælp for saa at fæste sig paa hende og Barnet — heller ikke det vilde hun nogensinde glemme!

Hvad der var fulgt efter dette, var dækket som af graa Slør. At de havde baaret ham bort, og at de følgende Uger havde slæbt sig hen i en interimi-

stisk lejet Bolig i den lille By, der kun fik en vis Betydning under Løbene, men derefter strax igen sank tilbage i provinsiel Efteraarsdvale. I de første Dage var et Par af Sportskammeraterne blevne tilbage, men da Lægerne havde sagt, at det endnu kunde trække længe ud, var ogsaa de rejste. Paa Frelse var der ikke at haabe; dertil havde Faldet været for ulykkeligt. Men det varede Uger, førend Kræfterne var opbrugte i Kamp med Ondet. Naar Isa tænkte tilbage paa denne Tid, var det, som om hun ganske sikkert ogsaa havde faaet noget af den Morfin, som de gav ham, for at han kunde udholde Smerterne.

Og hun havde saavist kunnet trænge til Morfin! Meget af det, hun hidtil kun uklart havde anet, og mod hvilket hun forsætlig havde væbnet sig med Blindhed, stirrede hende nu ubarmhjertigt lige i Øjnene. Alle Forretningsanliggenderne, alle de Breve, der kom til ham, og som nu maatte gaa igennem hendes Hænder, gjorde ikke længere nogen Tvivl mulig. Forraadt og bedraget var hun, — hun, som havde ofret ham sit bedre Jeg, hun, for hvem hver Dag havde været en Underkuen af alle hendes egne Ønsker, hun, som stadig havde fornedret sig selv, blot for at Sagnet om de samlevende Forældre skulde staa som uangribeligt i Barnets Øjne, hun, som bestandig havde klynget sig til det Haab, at han dog engang tilsidst vilde vende om, og da vilde være hende taknemlig for, at hun havde gjort det muligt for ham at komme tilbage. Og til alle de sjælelige Krænkelser, alle de nedværdigende Fornærmelser, hun nu blev Vidne til, kom materielle Sorger og Besværligheder. Stadig meldte der sig nye Kreditorer. Uden at hun vidste det, havde de i den sidste Tid levet paa Skinnet, og „Fortuna“ med de høje

Væddemaal, der stod paa den, havde aabenbart været det sidste fortvivlede Redningsforsøg. Nu kom det Sammenbrud, der længe kun med Besvær var bleven forhalet. Isas Forældre var imidlertid døde, og Grev og Grevinde Mallone befandt sig dengang i Japan. Og saaledes stod hun da alene overfor alle de Livets Realiteter, der stormede ind imod hende, kun henvist til sin egen Tapperhed. Hun bed Tænderne sammen, og ingen anede, hvad hun led. Efter at hendes Gemal var død uden at være kommet helt til Bevidsthed igen, solgte hun hans Væddeløbsstald, solgte sine Smykker og ofrede sin egen Formue for at bevare det Navn ærligt, som hendes Barn bar. Da alt var ordnet og betalt, havde hun kun en beskeden Aarsrente tilbage, og Baby ejede et lille Gods i Pommern, som hun havde arvet efter sin Bedstemoder, og som ikke kunde røres. Tidligere havde Isa af og til hørt sin Mand tale ringeagtende om denne Jordknold. Nu forekom den hende som et virkeligt Tilflugtssted. Hun selv havde aldrig før været der, og det ansaa hun for en særlig Fordel; ti saa kunde hun da umulig dér finde Erindringer om Fortiden, og for dem frygtede hun endnu mere end for en ukendt Fremtids Rædsler.

Hun drog da til Dusterhusen i den nordtyske Landensomhed, hvor hun var en Fremmed. Siden havde hun levet dér; det var nu vel omtrent ti Aar. Hun gyste, naar hun tænkte tilbage paa disse første Tider, navnlig den første Vinter. Som der var faldet med Sne! Hun troede, aldrig hun havde set saamegen Sne før. Den faldt saa uafladelig, som om den havde den Opgave at begrave noget, hvori der egentlig endnu var lidt Liv, saa dybt, at det aldrig kunde komme op igen. Og Isa havde en Følelse af, at det, der skulde begraves, var hende selv, hendes

Liv, hendes Ungdom. I den første Tid var hun ogsaa saa forbitret og følte en saadan Væmmelse ved det, hun havde lært at kende af Livet, at det næsten var hende behageligt at tro, at alt dette var forbi og begravet for hende. Hun sad bag de tilfrosne Ruder uden at røre sig, som en Flue, der er fangen i et Spindelvæv og ganske stille og ængstelig putter sig, da den véd, at den ikke mere kan komme ud. Den Edderkop, der havde indspundet Isa, var Haabløsheden; den lurede i en mørk Krog af Huset, og hver Gang Isa blot rørte sig, kom den hurtig krybende frem og omslyngede hende med nye Traade, for at hun ikke skulde slippe fra den.

Saaledes levede hun ensom i det gamle Hus, og regnedes hos de faa Naboer, hos Landsbypræsten og Skolelæreren for en Særling, en Kone, der slet ikke havde den rette Forstaaelse af det nordtyske Landlivs Fortrin, men hvem man maatte holde det til Gode, da hun var fremmed, og navnlig, da hun var en stakkels Enke, der ikke kunde trøste sig efter sin Mands Død. Det var den Legende, der omgav hende. — Ti vi vandrer gennem Livet forsynet af vore Medmennesker med en Etikette, der fremhæver det Punkt af vort lille Levnedsløb og formentlige Ejendommelighed, der tilfældig springer dem i Øjnene; men den Side af et Menneskes Liv, som andre lægger mest Mærke til, og hvorefter de derfor bedømmer og klassificerer ham, er ofte kun en Kaabe, bag hvilken hans sande Væsens store Ensomhed dølger sig.

Man vænnede sig til at betragte Isa som en gammel Kone, endskønt hun af Aar var ligesaa ung som andre, for hvem Livet først begynder. De faa Slægtninge, som hun havde, vogtede sig vel for at forstyrre hende i hendes Ensomhed; man var blot

glad, at hun ingen Fordringer stillede. Verden har længe været saa vant til, at den ene maa bære den andens Skyld, at ingen betragtede det som uudholdeligt at se paa, at denne unge Kone blev levende begravet. Grevinde Mallone benævnte hende efter den Tid „min stakkels Søster“; men i denne Medlidenhed laa der dog stadig noget bebrejdende. Man gifter sig da ikke med Mænd, der sætter alt ind paa Fortuna!

Men efter den første Tid, i hvilken Isa havde været som forstenet, havde hun dog møjsommeligt famlet sig tilbage til Livet. Udadtil gled hendes Liv videre i et ensformigt graat, men indadtil foregik der efterhaanden en Forvandling med hende. Hun vendte sig paany til tidligere Interesser og Beskæftigelser, og hun kunde igen sidde timevis ved Flyglet og drømmende glide over i en anden Verden, der som i et Syn aabnede sig for hende ved Tonerne Klang. Da vaagnede der i hende en aldrig udtalt Længsel efter at være fri og virkelig at kunne naa over i denne anden Verden. Men hun var jo ikke fri. Fra hendes korte, tidligere Liv havde hun beholdt en stor, stedsevarende Pligt: Omsorgen for Baby. Efterhaanden som Barnet blev større, lagde det mere og mere Beslag paa Moderens Tanker og vakte ængstelige Bekymringer hos hende. Ti selv om Baby forlængst havde glemt Træner og Jockeyer, kunde Moderen dog til sin Angst opdage mangen betænkelig Arv hos Barnet: en Sorgløshed, der ikke blot var Barnets, en ualmindelig Tillid til lykkelige Tilfælde, der vilde udjevne alle Forsømmelser, parret med et forførende og bestikkende Ydre — det var Faderens Natur, som Isa saá genopstaa i Barnet. Med en hemmelig Rædsel følte hun, at Fortiden stod bag ved dem begge som en høj, skummel Væg og

kastede sin Skygge paa deres Nutid og Fremtid. Men paany var Isa tapper og søgte at bekæmpe alt, hvad der forekom hende farligt hos dette Barn, der lignede hende saa lidt.

Og det var ikke let; ti hos Barnet selv syntes der at herske en lignende, omend ganske ubevidst Følelse af at være fremmed overfor Moderen. Om Faderen, som Baby kun havde lært saa overfladisk at kende, bevarede hun en sværmerisk Erindring som om et straalende skønt Væsen, og jo mere hun følte, hvad hun kaldte Moderens Strengthed overfor uskyl-dige Bagateller, des mere forherligede hendes barn-lige Fantasi Mindet om den Døde, af hvem hun aldrig kunde huske at have modtaget en Irettesæt-telse.

Den sunde Ungdoms Ubarmhjertighed havde Baby besiddet fra lille af. Da hun engang var kommet hjem fra et Børneselskab paa et Nabogods, var hun klatret op paa Isas Skød, havde med store forskende Barneøjne sét ind i det blege alvorlige Ansigt og mismodig spurgt: „Er Du nu egentlig en ganske rigtig Mama? Du lær aldrig og har aldrig Rynker i Ansigtet. De andre Mamaer derovre havde Rynker, og dem har de vist faaet af at le saameget med os“. Barnet kunde mærke, at der et eller andet Sted var en stor Modsigelse i Moderens Liv, siden hun aldrig forstod at være munter og levede, som om hun var gammel, og dog ikke var det. Det var af og til, som om Barnet frygtede for at gaa glip af noget, det mente at have Krav paa.

En lille Erindring fra hin Tid faldt siden ofte Isa i Tankerne; ti den havde dengang gjort hende saa ondt, og ligesom gamle glemte Saar igen kan begynde at smerte paa Stormdage, saaledes kom hun senere til at tænke derpaa, naar Livets Lænker tyn-

gede særlig stærkt paa hende. Aarevis havde hun kun gaaet i sorte Kjoler, og Baby kunde slet ikke huske, at Moderen tidligere havde set anderledes ud. Men da Isa paa en Foraarsdag havde ordnet om paa nogle gamle Sager, var en Dragt faldet hende i Hænderne, som hun havde baaret, inden Ulykken var styrtet ind over hende. Fra det hvide Mull med lyserøde Blomster syntes der at stige en svag Fri-stelse op imod hende til igen engang at vende tilbage til Ungdomstiden, og hun havde smøget den mørke Kjole af sig og var smuttet i den lyse Dragt „blot for i en Fart at prøve, om den passede hende endnu“. Og mærkværdig godt havde endnu den lyse Dragt passet, der syntes at være et Symbol paa Glæden. Var det virkelig muligt? Hun — og Glæde! Hun kastede et Blik i Spejlet, og da hun saá sit eget Billede dukke op af Spejlfladens Dyb som af en fjern Fortid, fik hun en Fornemmelse, som om hun pludselig kom til at huske paa noget, hun engang havde drømt. — Men i det samme var Døren gaaet op, og Baby var kommen farende ind med straalende Øjne, uredt Haar og glødende Kinder, og med en Buket af de første guldgule Smørblomster i Favnen. Hun vilde løbe hen til sin Moder, men var pludselig bleven staaende; først havde hun stirret paa hende ganske raadvild, men havde saa lét halvt uvilligt og raabt: „Men Mama dog! Hvor Du ser komisk ud i den i den unge Kjole! Den passer dog slet ikke for Dig!“

Siden den Dag havde Isa aldrig rørt ved sine Dragter fra Fortiden. Men i hendes Hjerte skreg det dog ofte længselsfuldt: Jeg er jo ung endnu, ung! — Og saa ønskede hun, at Alderdommen maatte komme hurtigere; ti da dør Længslerne, og hun vilde lettere kunne bære Ensomheden.

Og nu sad hun her i Washington og havde modtaget Søsterens Indbydelse, for sin egen Skyld for at lære denne fremmede Verden at kende, men dog især, fordi Baby saa brændende havde ønsket at rejse til Tanten i Amerika for dog endelig engang at komme til at more sig, hvad hun jo med sine sytten Aar havde fuldt Krav paa.

Men det var mærkværdigt, hvor godt denne Rejse gjorde Isa selv. Allerede paa Skibet var der kommet som en Anelse om en stor Befrielse over hende; hun havde følt sig forynget og lettet; og herovre var alt hende nyt, ikke blot de mange Ting, hun fik at sé, men endnu mere de forskellige Livsanskuelser, som et enkelt, ofte ganske tilfældig udtalt Ord kunde røbe. Medens hun havde opholdt sig i Amerika, havde hun saa tidt hørt Udtrykket „have a good time“, og hun havde lært mange Damer at kende, hvis eneste tilsyneladende Formaal det var at lade deres Liv forme sig til „en god Tid“. Rundt om hende fandt man dette saa naturligt. Og i Belysning af denne Opfattelse saá hun saa paa sit eget Liv. Hvor var vel hendes „gode Tid“? Hun kunde ikke mindes nogen. For hende var det, som saá hun ned i et stort, tomt Rum, og det svimlede endogsaa for hende, naar hun gjorde sig det klart, hvor ung og fuldstændig forladt hun havde været, hvor frygtelig fattig paa sollyse Øjeblikke.

Nu derimod havde hun tidt en Fornemmelse, som om det var blevet helt anderledes; her i Landet vendte Bevidstheden om hendes egen ungdommelige Friskhed tilbage; hun glemte den graa Livets Vej, der i saa lang Tid var draget forbi hende, og mente, at hun for bestandig var sluppen ud af Fortidens Skygge.

IV

— „Hr. Erich Brincken!“ meldte da pludselig en Tjener. Da han traadte ind, saá han sig forundret om i det lille Kabinet. „Hvadfornoget? Træffer jeg Dem saa ene?“ spurgte han; men i Klangen af hans Stemme laa der Glæde.

— „Ja, de andre er tagne paa Visitter, og jeg laa netop og tænkte paa, hvor behageligt det i Grunden er engang at være i Ro og alene.“

— „Véd De af, at De dér sagde noget, der lød meget haardt for én, der kommer lige ude fra Sneen og gerne vilde sætte sig lidt hos Dem?“

— „Jamen, det var slet ikke saadan ment,“ svarede hun bestyrtet, medens hun rejste sig op og uvilkaarligt strakte Haanden ud imod ham, som om hun vilde tvinge ham til at blive.

Som hun stod der foran ham i sin lange, hvide Hjemmedragt, belyst af den hendøende Kaminild og Lamperne, skulde just ingen antage hende for utrøstelig og haabløs!

Med en levende Følelse af, hvor fortryllende hun tog sig ud, og hvor hyggeligt der var i det lille, indskrænkede Værelse, greb han efter hendes Haand, der bevægede sig som en lille flagrende, hvid Fugl, kyssede de hvide Fingerspidser og sagde: „De er én af de Kvinder, hvem det gør godt igen at komme hjem til.“

Og hun tænkte: hvor besynderligt! det har ingen sagt mig før!

Tause sad de en Stund ligeoverfor Kaminen. Og der var noget bedaarende og næsten foruroligende i denne Taushed. De følte begge, at de derigennem kom hinanden langt nærmere end med udtalte Ord.

Her sad de tause i Tusmørkestunden i dette fjerne Land, og de følte, hvorledes Værelset efterhaanden, som det blev mørkere, fyldtes med alle de uudtalte Tanker, og hvorledes det stadig udvidede sig imod det uudgrundelige Fjerne — og sagte gled de bort imod de uendelige Dybder, derhen, hvor Sjælene mødes.

Da han lærte hende at kende om Bord, havde han sletintet vidst om hende, men kun hørt, at hun var Enke og rejste med sin Datter til Slægtninge i Washington. De havde ved Maaltiderne siddet ved Siden af hinanden, de var gaaede op og ned sammen ad det vinterlige, øde Dæk, og naar hun hvilede paa sin Chaiselongue i et Hjørne, hvor der var Læ mod Vinden, havde han bredt et Pelstæppe over hende.

Det havde været en besynderlig Oplevelse at gøre Bekendtskab med den fremmede Dame i denne Ensomhed mellem Himmel og Hav. Hun havde draget ham, ligesom det stille, uudgrundelige Hav lokker mange Mennesker. Og med den samme, usikre Følelse som den, hvormed Søfarende lodder sig fremad i ukendte Farvande, havde han famlet sig videre ved Ordenes Hjælp. Man kan jo ogsaa i Mennesker pludselig støde paa Sandbanker og Klipper. Men hos Isa fandtes der ingen saadanne Overraskelser; vel var hun ikke som det Vand, Solen skinner paa, saa at det bliver gennemsigtigt og selv i de største Dybder lader hver lille Sten træde tydeligt frem; men hun var som det stille, klare, mørkt farvede Vand, der hviler i Skyggen af en høj Klippe, som ikke tillader Lyset at naa derned. Erich havde hurtigt faaet ligesom en Følelse af, at han kendte hende meget godt, endskønt han endnu ved Slutningen af Sørejsen vidste meget lidt om hendes Livs

ydre Begivenheder. Men under sit Ophold her i Washington havde han hørt Herrerne ved Gesandtskabet tale om Grevinde Clam Cräven. Og mange vemodige Ord, som han paa Rejsen havde hørt af hende, fik derved en særlig Betydning, idet han saa Forklaringen derpaa i hendes eget Liv. Han havde strax mærket det betagende Skær af en drømmerisk, neppe legemliggjort Skønhed, der udstraalede fra hende, og nu, da han havde erfaret, hvilken sørgelig Livslod dette fine Væsen havde haft, der i saa høj Grad syntes ham at trænge til Omsorg og Beskyttelse, begyndte der til hans Beundring for hende at slutte sig en anden, inderligere og for ham selv ganske ny Følelse. Ti i hans arbejdsomme Tilværelse havde der hidtil kun været ringe Plads til at tænke over Kvinder og Kvindeskæbner, og Isa var den første, som han under Overrejsens paatvungne Lediggang havde haft Tid til at lære nærmere at kende. Han, som var vant til at bære sit eget Livs Byrder paa sine stærke Skuldre, spurgte nu tidt forlegen sig selv, om der da virkelig fandtes andre, som, skønt meget slettere udrustede til Kampen, dog maatte bære endnu tungere Byrder? — Og da vaagnede der hos ham en anelsesfuld Forstaaelse, en dyb, øm Medlidenhed med hende.

Hændte det saa imidlertid, at han nu af og til hørte hende lé, og lagde han Mærke til, hvor megen hidtil uanvendt Livsglæde der slumrede i hende og nu syntes halvt undseelig at vaagne, saa blev han grebet af en rørt Følelse, og han kunde gerne have sagt til hende: Glæd Dig! Ti intet glæder mig som din Glæde! Og da de en Dag havde staaet sammen paa Terrassen foran Kapitoliet og set udover Potamac, der funkede i Vintersolen mod en Baggrund af fjerne, snedækte Højder, da havde Isas Øjne straalet

af Henrykkelse, saa at hun næsten saa yngre ud end Baby, og han havde sagt til hende: „De minder mig tidt og ofte om de Børn, der ved Juletid staar udenfor Butiksvinduerne i andægtig Beundring for alt det skønne Legetøj, som de aldrig selv har ejet Mage til — saa faar jeg altid saadan en Lyst til at kunne gaa ind og købe det altsammen til dem.“ Hun havde smilet forundret til ham. Det var længe, længe siden, at nogen var gaaet ind i en Butik for at købe noget til hende!

Det var overhovedet mærkeligt, at noget Menneske beskæftigede sig saameget med hende. Hun kunde aldeles ikke erindre, at nogen havde gjort det før, og at hendes Ønsker og Interesser nogensinde havde haft Betydning for nogen anden. Men Erich syntes stadig at ville vide mere om hende og hendes inderste Væsen, som om det alt var vigtigt for ham. Han spurgte hende nu tidt om Tildragelser fra hendes Liv og kunde lytte andægtigt til, naar hun skildrede ham sin stille Tilværelse i Dusterhusen, i hvis Ensomhed den nyvakte Kærlighed til Musik havde været hendes eneste Glæde. Hun talte til ham om sin Rejselyst, om sin Længsel efter at sé og navnlig høre noget smukt, ti Klangens gav hende mere end Naturen og Billeder. „Musik trænger dybere ind i min Sjæl end noget andet,“ sagde hun engang. Hun havde strax mærket, at han havde Forstaaelse for alle hendes Sjæls Svingninger; men medens hun paa Skibet endnu bevarede en vis Frygtagtighed overfor ham, fordi hendes Evne til let at stifte Bekendtskab med Fremmede var gaaet tabt, betragtede hun ham imellem de mange nye Ansigter her i Washington som en gammel Ven. Med stigende Glæde traf hun ham i de mange Selskaber og paa de mange Udflugter i Omegnen, som den

opfindsomme Aga trods det vinterlige Vejr arrangerede til Adspredelse for Baby.

Undertiden talte da Erich ogsaa om sig selv, og vovede knapt at tro paa, at der fandtes en Kvinde, hvem det var saa let at sige alt. Ti de var begge Mennesker, der længe havde været vante til sky at skjule deres egentlige Liv. Hun var bleven undselig i den lange Ensomhed; han utilgængelig i de haarde Kampe for Tilværelsen. Og nu fortalte han hende, hvor møjsommelige hans første Skridt havde været, hvorledes han havde maattet fravriste Skæbnen alt, først endog selve Muligheden for at komme til at studere, saa de for hans Stilling nødvendige Rejser til Amerika, der maatte købes med Savn; ethvert Skridt fremad var tilkæmpet, ethvert Resultat erobret, indtil han nu stod paa de øverste Trin i sit Fag. Og det gik op for hende, hvorfor Amerika fra tidlig Tid havde draget ham, og at han forstod og holdt af Amerikanerne; ti han lignede dem jo ved den Maalbevidsthed og Hvileløshed, hvormed han havde vandret sin Bane. Isa drog en Sammenligning mellem hans Liv og andre af hendes Bekendtes Liv, og forstod nu, hvorfor hun følte sig saa sikker og velforvaret i hans Nærhed — her var intet, der blev overladt til en blind Lykke, her var alt naaet gennem alvorligt Arbejde. Men hun havde desuden en uklar Følelse af, at der dog manglede noget i dette Liv, ti ikke udelukkende for sig selv og ikke blot for Arbejdets egen Skyld stræber Mennesker som Erich Brincken; inde i deres Indre slumrer som et Billede af den, de engang vil pryde med de selv-vundne Resultater; deres hele Liv har været en Sammensparing af Skatte, som de vil overrække denne Ene. Og hun, hvem Livet havde røvet alt,

tænkte saa ofte, at denne Ene maatte være misundelsværdig.

Medens Isa og Brincken endnu sad sammen, kom Aga og Baby hjem.

— „Det var en anstrengende Eftermiddag!“ sagde den skønne Grevinde Mallone, idet hun udmattet satte sig ned ved Thebordet hos de to.

— „Aa, jamen en dejlig Eftermiddag,“ raabte Baby. „Tænk Dig, Mama! Ved en af Visiterne traf vi Mr. Vansittart, og han tog os med sig i sit Automobil til Hundeudstillingen. Du kan ikke tænke Dig, hvad der var for nogle søde Skabninger dér. Der var nogle, der blev spillede bort, og Mr. Vansittart tog et Nummer til mig. Og se blot! Jeg vandt denne!“ Og i det samme holdt hun hen imod sin Moder en lille bitte Hund med langt, silkeblødt Haar og rindende Øjne, som hun hidtil havde holdt gemt bag ved sin store Muffe. „Er den ikke henrivende?“ fortsatte hun. „Og tænk Dig! Den er hverken europæisk eller amerikansk, men en lille Kineser. Men den skal ikke have saadant et kinesisk Navn, som ingen kan udtale, vi har strax døbt den *Good luck*. Ja, den skal hedde Svineheld. Noget bedre kan dog ikke findes!

Og hun løftede den lille Hund i Vejret og holdt den tæt hen foran et af de venetianske Spejle. Men da den bevarede sin ægte asiatiske Ligegyldighed overfor de flygtige Fænomeners Verden og med et uendelig gammelagtigt og udeltagende Udtryk vendte sig bort fra sit eget Spejlbillede, som om den vilde sige, at den kendte sig selv tilgavns i alle den evig fortsatte Tilbagevendens utallige Former, saa trykkede Baby den glatte, sorte Snude ind mod Glasset og udbrød: „Men saa sig dog pent Goddag! til *Good luck* derinde!“

Medens Isa, der halvt oplivet, halvt vemodigt betragtede hende, vendte sig til Erich og sagde: „Hun er dog et komplet Barn endnu!“

V.

— „Giv agt, Komtesse! Se til højre!“ sagde den lille Pogarell, der gik lige bag ved Baby. „Nu kommer vi strax derhen, hvor Republikens øverste Helligdom vises frem og trykker Værdige og Uværdige i Haanden.“

De stod alle og ventede i en lang Række af Mennesker, der langsomt skød sig frem igennem de hede, klart oplyste Sale i det hvide Hus for at defilere forbi Præsidenten for de forenede Stater.

Ved Indgangen til den blaa Stue stod en Adjutant og nævnede Navnene paa de indtrædende for Præsidenten, der selv stod et Par Skridt nærmere ved Vindusvæggen, omgivet af sine Slægtninge og sit Følge. Ved en Snor var der holdt en smal Passage fri, ad hvilken de Forbidefilerende gik. Præsidenten rakte enhver af dem sin Haand og underholdt sig med mange af dem nogle Øjeblikke, medens Damerne ved Siden af ham hilste med Nik bag deres store Buketter, som de holdt op for sig som værnende Skjolde.

Diplomaterne og andre Foretrukne havde den Forret, at de efter Forbipassagen kunde stille sig op paa den anden Side af Snoren i den blaa Stue for at se paa de øvrige Gæsters Forbimarsch. Og medens her alle Europas forskellige Uniformer samlede sig,

og de Ordenskors og Stjerner blinkede, som alle var anlagte til Ære for den Mand derovre i den almindelige sorte Kjole, gik nu de Mennesker forbi, som havde stillet Manden paa den Plads, hvor han stod. — Der var alle mulige Typer imellem dem, og selv om de først og fremmest vilde være „amerikanske“, kunde man dog paa mange af dem endnu sé, fra hvilket af de forskellige europæiske Lande, de oprindelig stammede, hvis guldgallonerede officielle Repræsentanter stod paa den anden Side af Snoren, ligesom deres gamle Hjemland laa paa den anden Side af det store Hav. Og maaske kom mange af disse diplomatiske Repræsentanter ved Forbimarschen til at tænke paa de Flaader, som Aar ud og Aar ind sejler over Havet til Amerika og medbringer Tusinder og atter Tusinder af Mennesker, der alle bliver Amerikanere. De Hundreder, der her gik forbi, var et Symbol paa de Millioner, der er komne og stadig kommer, lutter Mennesker, der er gaaede tabt for den gamle Verdensdel — og som ikke hørte til dens sletteste Sønner.

Her passerede verdensberømte Millionærer forbi, der forlængst havde hævet Pengefabrikationen op fra at være en ren Forretning til at være en ny Form, i hvilken Geniet giver sig Udslag. Stonetower Night, Kæmpetrustens Mester, indtog den ypperste Plads imellem dem, og tiltrak sig alle de smaa Pengestorheders Blik; ti han udøvede den samme betagende Virkning paa dem, som de fjerne glødende Alpetoppe paa Bjergbestigerne; de udmalte sig alle, at det, han havde naaet, kunde de maaske ogsaa tilkæmpe sig.

Og man saa' Skarer af Politikere. Nyvalgte Kongresmedlemmer fra de fjerneste Stater trængte sig frem med endnu noget forvirrede Blikke; de mente stadig at føle deres fjerne Vælgeres Øjne ret-

tede imod dem, og spejdede efter Lejligheder til at vise sig for dem paa Landets store politiske Scene. Der var ogsaa gamle, indflydelsesrige Senatorer, der havde set Forholdene vexle mange Gange; adskillige af dem overvejede maaske deres egne Chancer for engang selv at komme til at staa paa Præsidentens Plads. Men der var én imellem dem, hvem det forekom at være Tegn paa større Magt at skabe Præsidenter end at lade sig selv bebyrde med denne Værdighed; og med blege, napoleonske Træk stod denne amerikanske Kongemager lidt afsides og mønstrede med mistroiske Blikke sit sidste Produkt, denne nye Mand, der udviklede sig til en saa uhyggelig Kraft.

Ogsaa de velkendte Navne paa nogle store tekniske Opfindere nævnede den tjenestegørende Adjudant. Det var Mænd, der maaske var begyndte med at udtænke en lille Forbedring af en Maskine, der havde været i Stand til at fremstille et tilsyneladende uanseeligt Hjul eller en lille Skrue til et Værk bedre end noget andet Menneske paa Jorden, og som efter en Vandring fra Forbedring til Forbedring selv var blevne Drivkræfter i den store Mechanisme, der hedder Menneskeheden i dens Befrielseskamp mod Ufuldkommenheden.

Og amerikanske Officerer defilerede forbi Præsidenten. Og selv om mange af dem var fattige, saa' de dog ud som om de, ligesom deres rige Landsmænd, spurgte: Hvad koster Verden? De syntes at være Legemliggørelsen af virksomhedslysten, fremadgigende Kraft og de fulgtes af mange, noget ængstelige Blikke; ti de repræsenterede et saa vældigt Magtmiddel, at de stod for Republikanere af den gamle Slags som en mulig Fare. Men de yngre, der levede i Præsidentens Forestillingskreds, såå stolte og tillids-

fulde paa Officererne og erkendte i dem de nødvendige Redskaber for en ny og stærk Races uimodstaaelige Expansion.

Men ved Siden af alle disse var der ogsaa kommet Mænd til Stede fra det yderste Vestens og Nordens afsides Territorier; besynderligt tog deres Bluser sig ud imod de andres Kjoler og Uniformer; men de bevægede sig saa sikkert og ugenert, som om de gik hjemme i deres egne Blokhuse og intet Øjeblik forglemte, at de betalte med til det hvide Hus og Præsidenten ligesaa fuldt som de andre.

Grevinde Mallone blev stedse paany pinlig berørt af denne Ukorrekthed i Toilettet, og da hun nu endogsaa saá, at der bag ved Blusemændene defilerede to unge Piger i Trøje og Straahat, der saa' sig saa ugenert om i det hvide Hus, som om det var en ledig Lejlighed, de tog i Øjesyn, tænkte hun som saa ofte før, hvilket udstrakt Virkefelt en dygtig Overhofmesterinde kunde finde her. Og henvendt til Brincken, der havde banet sig Vej til dem gennem Trængslen, sagde hun: „Hvor raat og ufærdigt virker Amerika dog ikke, saasnart man ser bort fra det lille Antal helt Rige, og lærer dem at kende, som den egentlige Befolkning er sammensat af. Dér føler man stadig paany Savnet af noget, vi er vænede til i de gamle Kulturlande.“

— „Jamen, hvis vi vil være retfærdige,“ svarede Brincken, „maa vi bedømme hele dette Land ligesom et af de provisoriske Træstilladser af Broer, der her fra først af bygges til Jernbanerne. Til en Begyndelse kan de bruges, men lidt efter lidt omformes de til skønne og varige Bygninger af Sten og Jern, der formaar at bære enhver Byrde. Amerika er en af Hovedbuerne til den store Bro, der fører til Fremskridtet.“

— „Amerikas mest paafaldende Fremskridt i Forhold til Europa,“ sagde nu Grev Mallone, „synes det mig at være, at Gennemsnittsmanden og Gennemsnitkvinden her til Lands staar højere end den tilsvarende Kategori hos os. Det er Mennesker med større Ydeevne. Kun i Udviklingen af Elitevæsenet er den gamle Verden foreløbig endnu foran.“

— „Det gaar med Menneskene her, som med Silketøjerne,“ indskød Erich. „De har allerede længe fabrikeret gode Mellemvarer i de amerikanske Fabriker, men de smukkeste og kostbareste Stoffer indforskrives dog stadig fra Lyon. De arbejder imidlertid uafsladelig paa ogsaa paa dette Punkt at gøre sig helt frie.“

— „Og det vil ogsaa lykkes dem!“ bekræftede Mallone paa sin trætte Maade. „Den æstetiske Forfinelse, den raffinerede Smag, den sidste Affiling — kort sagt, alt det, som Du endnu savner, Aga! og som de endnu stræber efter i denne Periode, hvor alt er anspændt Virksomhed, vil de ogsaa naa. Men saa vil de begynde at staa stille for at gruble over Vejens Mening og Maal, og da først vil der fødes Filosofer, der i sig vil levendegøre Overvejelserne over den udfoldede Virksomhed — men dermed vil ogsaa Dekadencens Tid være inde.“

Isa havde hidtil med Undren betragtet denne Vrimmel af alle de mange Mennesker, der for hende tog sig ud som en Taagedamp af en ny Verden, der er ved at opstaa. Nu så hun hen paa Erich og sagde: „Hvad der for mig er det paafaldende ved disse Mennesker, er det, at de ser ud, som om hver eneste vil noget bestemt og vil det af al Kraft.“

— „Ja!“ svarede Erich. „Hvis Lykkens Gud inde lod sig melde hos hvilkensomhelst Amerikaner, Statsmanden eller Minearbejderen, og sagde til ham:

Jeg vil opfylde ét af Dine Ønsker! — saa vilde Manden have sit Svar paa rede Haand, medens ovre hos os vistnok mange vilde svare: kunde dette Spørgsmaal ikke muligvis behandles dilatorisk — og ganske simpelt, fordi de ikke engang véd, hvad de vil.“

— „Og Præsidenten derovre sér ganske særlig ud som en Mand, der véd, hvad han vil, og derfor ogsaa nok naar det,“ sagde Isa og saa' over paa Manden, som Menneskestrømmen stadig gled forbi.

— „Og han forener Viljestyrke med en stor Del Idealitet, hvad man ogsaa kan se af alle hans Skrifter,“ svarede Brincken.

— „Er dette ikke snarere en Hindring for ham i dette Land, hvor Kampen om de materielle Goder staar saa langt i Forgrunden?“ spurgte Isa.

— „Naa jo!“ svarede Brincken, „han møder stor Modstand og har mange Antagonister; men han bæres frem af Troen paa, at han er kaldet til at give Verden den Skikkelse, han ønsker den; og af sin Evne til at begejstres for det, han anser for det rette, øser han en Kraft, der hjælper ham ud over alle Vanskeligheder. Han har det tændende og uimodstaaelige, der er fælles for de Mænd, der ledes af de store Ideer, og jeg ser i ham et Exempel paa, at Sejren dog til syvende og sidst bliver Idealitetens.“

Isa nikkede bifaldende. Det gjorde hende godt at høre Erich, der selv stod midt i det praktiske Liv, forfægte den samme Anskuelse, som hun selv havde dannet sig i sin afsondrede Tilværelse.

— „Men dermed mener jeg just ikke, at Præsidenten er en optimistisk Fantast,“ vedblev Erich; „tvertimod! Han anser netop Verden for lige saa slet, som den i Virkeligheden er; men han tror paa dens Evne til at blive fuldkommen, fordi han i det

hele taget tror paa, at det gode tilsidst vil sejre. Og det er alle store Reformatorens sjælelige Standpunkt. Naar jeg ser paa Roosevelt, kommer jeg til at tænke paa Luther; han har det samme kærnefast, overbeviste og, om fornødent, krigeriske Udtryk som alle saadanne Skikkelser.“

— „Og saa er det ogsaa saa smukt, at han ved enhver Lejlighed gaar i Breschen for Freden,“ sagde Isa. „Det tjener ham til størst Ros.“

— „Og det er en Ros, som kun de helt stærke kan tilegne sig, fordi man om dem, som om Roosevelt, véd, at de aldrig vil tillade Frygten at give sit Ord med i Laget,“ sagde Erich. „Jeg kunde kalde ham en haandfast Idealist, der trods sin Kærlighed til Freden stadig vil foretrække Kamp for en svagelig Opgiven.“

— „Ja! vi har Grund til at være stolte af ham,“ mente Ted Vansittart, der sammen med Baby var gaaet en Runde i de andre Sale og nu var kommet tilbage med hende til de andre. „Vor Præsident er virkelig en Repræsentant for den bedste Type blandt de amerikanske Mænd; han gaar til de vanskeligste Opgaver med den jevne Uforfærdethed og med den Indsats af hele sin Kraft, som han er vant til det i Sporten, og hvorved han saa ofte har tiltvunget sig Sejr. Men véd De hvad! Selv om han nu ikke var saa brilliant en Fyr, som han er, var det jo endelig ikke en saa indgribende Ulykke for os, som naar Deres Statsoverhoveder derovre viser sig uduelige. Ti vore Præsidenter forsvinder efter et Par Aars Forløb af sig selv fra Scenen, og vi behøver kun at vente derpaa, hvis vi er misfornøjede. Hos os kommer Tingene af sig selv i det rette Spor igen, uden at der derved behøver at opstaa Katastrofer eller tragiske Figurer.“

— „Aa Mama!“ sagde Baby nu med straalende, skuelystne Øjne. „Hvor alt dog er mærkværdigt her! Tænk Dig, Mr. Vansittart forestillede mig før for nogle Japanere, der studerer i Amerika — Mennesker, som jeg hidtil kun har set malede paa Vaser! Men det mest overraskende er dog Indianerne! Se blot derhenne i Krogen; der staar de lyslevende og ægte, som om de var taget lige ud af „Læderstrømpe“ eller maaske „Buffalo Bill.“

Og der stod virkelig ogsaa tre ægte Indianerhøvdinge med Muslingkeder, kunstigt broderede Mokkasiner, Kogre og Pile og krigersk Fjerpynt. Store Skikkelser var det, og endnu større tog de sig ud med de høje Hovedprydelser; disse dristigt svungne Fjer, der engang var røvede fra Ørnene paa fjerne Bjerge, ragede nu op over alle de straalende Diamantdiademer i denne Festsal. De tre Fyre havde skumle Ansigter, skumle ved Hudens mørke Kobberfarve, de stikkende Øjne og det strittende Haar, men ogsaa skumle ved det mørke, forbitrede Udtryk hos disse Mænd, der har set, at deres Dag nu er uigenkaldelig tilende, uden at det er blevet dem klart, hvorfor det skulde ske. Tause stirrede de paa de mange, mange Mænd, der allerede fyldte Salene, medens der stadig kom nye til og drog forbi den „store Fader“, der stod dér uden Vaaben og dog var saa mægtig, at hele Verden bøjede sig for ham. Det var dog til at forfærdes over, som hans blege Folk var voxet op! De ældste af deres Stamme havde jo endnu, naar de sad om Lejrilden, fortalt dem, hvor faa der fra først af havde været af disse forunderlige, hvide Fremmede, hvor ynkeligt det var gaaet dem i Begyndelsen, og hvordan de da møjsommeligt stadig var trængte længere mod Vest. Og nu tilhørte det hele dem, hele Landet fra Ocean

til Ocean, og Skovene paa Jorden, og Metallerne og den brændende Olie i dens mørke Dybder; hele Jorden holdt de omklamret med deres lænkeagtige Skinneveje; de besejlede med deres prustende Skibe de store, stille Indsøer, og de frie Floder og de jublende Vandfald maatte drive deres stønnende, dampende Maskiner. Det var en uforstaaelig Tid, denne nye Tid! Og der var nu intet andet for end at skjule sig for den og søge hen til de øde Steder, der stadig blev færre og færre, som de vilde Dyr, som engang i Flokke havde hærget dér, hvor nu de store Byer ligger, Dyr, der nu kun forekommer i fjerne Revierer og som fredes som en Mærkværdighed, efter at den Tid forlængst er forbi, da man værgede sig imod dem. Som saadanne Skabninger fra en hendøende Periode forekom ogsaa Indianerne sig selv. Den største og ældste af dem havde selv endnu kæmpet imod hvide Soldater; men det var længe siden; nutildags skød ingen mere paa Indianere — de var blevne en mærkelig Overlevering fra gamle Dage, som man fredede om som en Kuriositet og nysgerrigt stirrede paa i det hvide Hus i Washington,

Ti de sjeldne Gæster vakte ikke blot Babys Forundring; en Gruppe smukke, unge Damer trængte sig just om de fremmedartede, mørke Skikkelser. Der stod den brunette Mrs. Benton Pleasure, som i sin blaagrønt spillende pailletterede Gazeskjole for Indianerne maatte tagesig ud som en spraglet Kæmpe-libelle, Side om Side med sin Rivalinde i Selskabslivet, den guldblondede Mrs. Rise Daunt, der altid kun klædte sig i skinnende Gult, fordi hendes blændende Skønhestype paalagde hende som Pligt at personificere Solskinnet. Ved Hjælp af en Tolk forsøgte begge Damerne, hvilke tiltalende Overraskelser en Flirt med fangne Vilde muligvis kunde frembyde, og

Mrs. Rise Daunt, der satte Pris paa i sine Saloner ogsaa at straale paa exotiske Elementer, sagde netop til den største af de indianske Høvdinge: „De maa love mig, at De vil komme til min musikalske Matinée for at høre den nye finske Sangerinde!“

— „Aa, hvilket Syn!“ raabte den dekadente Digter, der opdagede de af Damer omringede Indianere. „Nu er de igen paaferde, disse evindelige Skadedyr . . . O, I stakkels Sønner af den vilde Natur! Hvor gerne vilde ikke de hvide Djævelinder skalpere Jer og bære Eders Haartop som Trofæ ved Bæltet! . . . Men hvilken Side i min Bog om „Mulier nefas aeternum“ kan der ikke skrives derom! Jeg maa fastholde Indtrykket.“ Og med en rask Beslutning trak han et Blyant op af Lommen, halede den venstre Mansket lidt frem og kradsede ivrigt nogle Notitser derpaa.

Imidlertid havde den lille Prins Pogarell mønstret Indianerne med Sympati. „Maa alt forekomme de gamle Herrer meget pudsigt,“ mente han, „næsten saa pudsigt som mig — staar i Gothakalenderens 2. Afdeling — maa defilere her forbi Hr. og Fru Dit eller Dat.“

— „Hvis det kan være Dem en Trøst, Prins!“ sagde Erich Brincken med et Blik til Isa, „saa tør jeg paastaa, at vi her jo dog ikke defilerer forbi Hr. og Fru Roosevelt. De er kun Symboler paa noget langt, langt større, for hvilket den fremadskridende Menneskeslægt fra Arilds Tid i Længsel og Forsagelse har bøjet sig. Det er Fremtiden. Og selv om vi Europæere just ikke hører fuldt saameget Fortiden til som de stakkels Indianere derovre, saa er vi dog gamle i Sammenligning med disse nyopdukkende Mennesker: de repræsenterer en ny Dag — Dagen for den næste Slægt. Det er deres Styrke, og ingen

erkender det mere end Roosevelt dér selv. Med den skabende Fantasiens Kraft, som er de helt store Statsmænds Særkende, har han paa Forhaand dannet sig et Billede af en Verden, der føres fremad af amerikansk Aand,

— „Javist saa!“ sagde Mallone. „Af og til faar vel enhver af os den ret ubehagelige Følelse, at vi egentlig for længe siden hører hjemme i Brokkassen, men at vi blot ikke selv er ganske klar paa det endnu. Men tro De mig, Brincken! ogsaa Amerikanernes Dag vil naa sin Aften — og maaske er det de smaa gule Mænd, som Baby hidtil kun har set malede paa Vaser, der da er kaldede til at staa paa Herskertronen og modtage den forbidefilerende Verdens Hyldest.

VI

Isa havde klædt sig paa til rette Tid for ikke at gaa glip af noget af den musikalske Matinée hos Mrs. Rise Daunt, hvortil hun glædede sig særdeles. Men hun havde allerede ventet længe, og Aga, der var kørt ud med Baby, og skulde afhente hende, kom stadig ikke.

Da de to saa endelig kom, skulde de først klæde sig om, og imedens fortalte Aga, at de sammen med Ted Vansittart havde besét det store Kongresbibliotek, og at han derefter havde holdt dem tilbage ved en improviseret Lunch i Grill-Room. „Det var voldsomt dejligt, engang at blive bedt paa Restaurant af en

ugift Herre!“ sagde Baby. „Her hænder dog altid noget uventet — det kan jeg lide.“

Det var saaledes blevet sent, inden Damerne naaede hen til Mrs. Rise Daunt.

En Summen af mange Stemmer lød dem i Møde; ti der var just en Pause i Koncerten, og Musiksalen, der var holdt i hvidt med Guld, var tæt fyldt med Mennesker. Men Værtinden, der som altid var klædt i Solskinsfarve, førte Gesandtfruen hen til en Stol paa første Række, der var forbeholdt til hende, og Grevinde Mallone anbragte sig paa denne Plads med sin mest fyrstelige Mine.

Erich Brincken og Ted Vansittart havde begge staaet og ventet ved Indgangen og gik strax Grevinde Clam Cräven og hendes Datter i Møde.

— „Endelig, endelig!“ sagde Ted til Baby, „det er allerede saa sent! Men kom her! Jeg har dog fundet et Sted, hvor vi kan sidde uforstyrrede, og jeg har ogsaa taget de Kodakbilleder fra Polospillet i Newport med, som De gerne vilde se.“

Erich og Isa gik sammen gennem Trængslen i Salen, indtil de naaede hen til et tilstødende, karnapagtigt Kabinet.

Og her var det, som de pludselig blev hensatte til et lille Dagligværelse i Paladset i Kioto. Væggene var behængte med gamle japanske Malerier; paa en gyldent skinnende Grund rankede der sig Grene med hvide Kirsebærblomster og violette Wistarier, der engang for Aarhundreder siden var bleven udtænkte af en ubekendt Kunstner, for at en bleg Prinsesse i det fjerne Østen kunde fryde sine Øjne derved. Mat Lys straaede ned fra en Ampel, der i en stor Lotusblomsts Skikkelse hang ned fra Loftet. I en Bronzevase, hvormed der snoede sig en lang, grønlig Drage, voxede fremmedartede Orkidéer; som en Sværm af

sjeldne Insekter hang de grøngyldne, plettede Blomster paa de lange, svejende Stængler. Og Isa fik en Følelse, som om hun betraadte en hemmelighedsfuld Blomsterguddoms Helligdom, hvori der fejredes duftfyldte Mysterier.

— „Hvilket nydeligt Eventyrværelse!“ udbød hun, idet hun saá sig omkring og uvilkaarligt sænkede Stemmen, „Lad os blive her!“

— „At være her — med Dem, ja, det er dejligt!“ svarede Erich og skød en lav, blød Stol hen til hende. Hun kunde mærke, hvordan han, staaende ved Siden af hende, saá ned paa hende. Og med ét blev hun saa beklemt til Mode, som om der virkelig her ventede hende en skæbnesvanger Hemmelighed. „Jeg er bange for, at De neppe kan se Sangerinden herfra,“ sagde han. „Her er et Program,“ tilføjede han og rakte hende det.

Men hun lagde det til Side og svarede: „Idag bryder jeg mig slet ikke om i Forvejen at vide, hvad der skal synges, men vil kun drikke Tonerne som en gylden Vin, med hvilken det jo egentlig ogsaa er ligegyldigt, hvad den hedder, og hvor den engang har voxet. Og jeg behøver heller ikke at se Sangerinden, ti ved Musiken er det dog altid saaledes for mig, som om jeg var ganske ene, og som om Tonerne var mine egne Følelser, der pludselig giver sig til at klinge. Der er Musik, der mere end alle Ord forekommer mig som et Udtryk for mit inderste Jeg, og det er mig en saa befriende Lykke at høre den, at jeg ikke kender noget bedre.“

— „De sagde mig allerede for nogen Tid siden, at De ikke satte noget over Musiken,“ svarede Erich, „og jeg har siden stadig maattet tænke paa disse Ord. Fra dem kan man slutte sig til Karakter og Livsskæbne; ti Musiken er den Kunst, der mest

fører os bort fra den haandgribelige Verden og skænker os Evne til at glemme Virkeligheden. Og om den, der foretrækker den for alle andre Kunster, kan man derfor vide, at Livet for ham kun har holdt meget lidt af, hvad det syntes at love, og som eneste Redning har efterladt ham Flugten ind i Ideernes Verden.“

Hun nikkede vemodigt: „Ja, det er vist sandt nok. Men om ethvert Liv lader der sig skrive to Bøger: en om, hvorledes man tænkte sig, at det skulde blive, en anden om, hvorledes det i Virkeligheden blev.“

Hun stod for ham som Levendegørelsen af utilfredsstillet Længsel. Og paany blev han ved hendes Ord grebet af en dyb Medlidenhed, og i pludselig Klarhed viste sig for ham som Livets eneste sande Maal Ønsket — der allerede i nogen Tid var modnet i ham — om at kunne skænke hende en Nutid, for hvilken enhver Erindring om de onde Dage maatte vige.

— „Jeg har altid tænkt mig det som en Salighed,“ sagde han med blød Stemme, „at kunne faa Lov til at forme den Kvindes Liv, som man elsker.“

Men hos hende voxede den ængstelige, beklemt Følelse, der strax var vakt hos hende, da hun traadte ind i det lille Værelse. Mysteriet kom stadig nærmere.

Og som for at opholde, hvad der dog ikke kunde afværges, sagde hun yderligere: „Musik har en dobbelt Virkning paa mig. Den synger den bitreste Smerte til Ro og vækker samtidig en Strøm af andre, halvt drømmeriske Følelser, der fører os bort over Lidelsernes mørke Vande. Medens jeg hører, ser jeg ogsaa; Klangene bliver for mig til Billeder og Musiken fremtryller for mit Øje et Salighedens Land,

hvori jeg aldrig har været, men hvorom jeg dog aner, at det maa findes et eller andet Sted paa Jorden.“

Der bævede som en Klang af udmattet, men dog endnu haabende Søgen i hendes Stemme. Fra hans inderste Væsen steg en stærk Længsel op imod hende, og han svarede: „Maaske er enhver Kunst, netop fordi det er det højeste, som Mennesket evner at yde, en Bro, der fører os bort fra den knugende Virkeligheds Lænker og viser os Synet af Verden saaledes, som den skulde være.“

Isa nikkede og sagde sagte — som i Drømme: „Ja! Det formaar Kunsten.“

— „Og Kærligheden,“ føjede han endnu sagte til.

Inde i den store Sal havde der hidtil lydt mange Samtaler imellem hinanden, og alle disse forvirrede Lyde var trængte ind til de to i det guldsquinnende Sidekabinet. Men paa én Gang forstummede de mange Menneskers Tale. Lydløs, forventningsfuld Taushed traadte i Stedet.

Og i den dybe Stilhed begyndte der nu et indledende Forpil. Mørke og klagende klang først Tonerne, som steg de op fra skumle, smertefyldte Dybder; men snart hævede de sig højere, sørgende steg de, brusede fyldigt med stedse voxende Styrke, som om de svulmende vilde naa op til Bjergenes Tinder. Spørgende og ængsteligt trængte dette Tonemylder frem; alle stræbte de søgende fremad; alle stormede de op imod Himlen som én eneste jamrende Tryglen om et befriende Svar — men stedse, naar Spændingen var paa sit Højdepunkt og Tonerne syntes lige ved at naa de harmonisk opløsende Akkorder, sank de igen afmægtigt tilbage i den Afgrund, hvorfra de var opstaaede. Det var en Stønnen, en Hul-

ken af talløse Toner. Det var ikke et enkelt Menne-
skes Lidelse, der fik sit vemodige Udtryk i disse
i hinanden gribende Toner — nej det var den store
Natur selv, der klagede over sin egen Jammer.

Og medens Isa lyttede i næsten ængstelig Spæn-
ding troede hun at forstaa, hvilket Skuespil, der
havde indgivet Tonedigteren disse Klange. Det fore-
kom hende, medens hun hørte, at hun saá paa et
mørkt, uroligt Hav, hvor Bølge efter Bølge kom
rullende mod Land, styrtede over hinanden og i ra-
sende Svulmen rystede de skumbesprøjtede Lokker
for saa at synke tilbage i sig selv. Men hun for-
stod ogsaa, at ikke blot det virkelige Hav var frem-
stillet i Toner, men at Musiken malte selve Livet,
som det ruller afsted, lignende et stort, med Larm
spørgende Hav, der aldrig kan falde i Ro, fordi dets
Overflade stadig paany bevæges af de enkelte Timers
smaa Sorger og Bekymringer, medens det i sine
Dybder foruroliges af Evighedens nagende Spørgs-
maal, af Lidelsernes evigt rindende Kilde, af Dødens
Uforanderlighed og af alle Tilværelsens dunkle Hem-
meligheder.

Men efterhaanden gik de ophvirvlede Bølgers
Drøn og Bulder over til en klagende Mumlen, til et
Suk, der i sig rummede en længe baaret, angstfuld
Haabløshed. Og op over det uklare, forvirrede Ak-
kompagnement hævede sig pludselig, endnu ganske
sagte, sølvklart og forjættelsesrigt en Stemme fra
Sangerinden, der stod usynligt for Isa. Og denne
Stemme lød som et fra det fjerne kommende Bud-
skab, der svævede frem over de dunkle Vande.
Node føjede sig til Node, slyngede sig sammen i
Kæder, voxede fast til hinanden og smeltede ind i
hinanden. Isa saá en kunstfærdig Bygning stige
frem, som en let og luftig Bro, der svang sig opad

i vide Buer og spændte med Opalglans over de mørke Vande: „Kærlighed og Kunst er de store Brobyggere“, syntes Stemmen at forkynde; „de bærer os over i den evige Skønheds Verdner.“

Stadig svagere og sagtere blev Havbølgenes obligate Brusen, som om de blev ladte tilbage i de dunkle Dybder af Melodien, der af den fuldttonende Stemme hævedes højere og højere. Og med Bølgerne sank ogsaa de smaa Sorger og Bekymringer, ja selv Evighedens nagende Spørgsmaal sænkedes endelig ned i Stilheden. Alt dette blev tilbage dybt nede i Bølgerne, og en opalskinnende Bro traadte stedse tydeligere frem, bygget op af Stemmen hvælvede den sig som en Regnbue. Og videre klang de perlende Toner. De syntes at flyve over til den anden Bred og tegnede der en straalende Eventyrstad. Den forunderlige Melodi beskrev i sin Stigen og Dalen Linier af en fantastisk Arkitektur, snart var det jublende Toner, der stræbte opefter som slanke Minareter, snart fuldt baarne Klange, der bredte sig som Haller og Kupler. Melodien tegnede Omrids af trylleagtige Bygninger — som gylden Skrift paa den natblaa Himmel stod de dér. Det var den Salighedens Stad, hvor Isa aldrig havde været!

For hendes Blik var enhver Sorg forstummet — forstummet ogsaa det Spørgsmaal, hvorfra vi kommer, og hvorhen vi gaar. Svaret dannede jo den forjættende Bue af den Bro, som Kærligheden og Kunsten bygger. For at gaa over den, var Menneskets Slægt steget frem af det ukendte Fjerne, fra Evighed af bestemt til engang at drage ind i Skønhedens og Glædens Eventyrstad.

Og den funkede for Isas Øjne i Skæret af Myriader af smaa Blus, der snart glimtede grønligt-gyldne som tropiske Billers Vinger, snart spillede

blegviolette og matrosa som de sydlige Haves Medusa'er, snart flammede purpurfarvede, straaledede gyldent og glinsede koralrøde som Aurora borealis i det nordiske Sagn.

Men højere steg den usynlige Sangerindes Stemme ligesom Trillerne fra en Fugl, der allerede er forsvundet for vort Blik, klinger ned fra Luften, legende svævede den afsted, let og bevinget, de sølvklare Toner lo ad alle Besværligheder som en spraglet Sommerfugl, der flager fra Palmetop til Palmetop.

Og stadig tydeligere stod for Isas Blik Synet af den opalskinnende Bro med den lysstraalende Stad paa den anden Bred. Op af de indigoblaa Bølger hævede den sig nu som en søgrøn Juvel; Søjler, Kupler og Taarne paa de trylleagtige Bygninger var besatte med funkende Krystaller, og alle disse lysende Prikker dannede Buer, slyngede sig i Kæder og føjede sig sammen som en Ramme om høje Haller, hvori der hvilede kolde graablaa Skygger, hvis Farver vexlede fra Smaragd og Safir til Turkisens Blaa som Farverne i Isgletchernes Spalter.

Og medens Isa lyttede og stirrede, svævede Stemmen fra de svimlende Højder nedad i brede Buer. Det var, som om den gled ned ad Sølvtouge og Perlesnore, og i de krystalklare Toner blandede der sig en ny blød, smeltende Klang. Og med Stemmens Kolorit forandrede sig ogsaa Drømmestadens Farvetoner. De blaagrønne Skygger, de skarpe Lyspunkter forsvandt, og den laa nu mælkehvid med et rødligt Anstrøg i rørende, næsten utilnærmelig Skønhed som én eneste stor, fugtigsinnende Perle. — Den sagte Stemme, der nu næsten syntes at hviske, og Perlestaden i den sidste Aftenrødes fortryllende Skær, disse to i Forening vakte en uende-

lig Længsel, under hvilket Sjælen ligesom spændtes i en mægtig Bue.

Og i dette Øjeblik, hvor Isa følte, at der fra hendes Væsens inderste Grund vældede frem en Kraft, der vilde bære hende til Flugt i de højeste Højder — da maatte hun som tvungen af en stærkere Vilje løfte sine Øjne, og de traf Erichs Blik, der allerede længe havde dvælet paa hende.

Men hans Blik sagde hende, at han som hun saå den lysende Stad, og at det jo var ham selv, den store Brobygger, der havde bygget den Bro til hende, paa hvilken hun skulde vandre derover. Det var for hende, som om han var ilet i Forvejen ud paa den skinnende Bue og strakte Haanden ud imod hende for at føre hende bort over Lidelsernes Hav. Og hans Øjne sagde: „Kom! kom! Lad dig lede af mig, ti stærk og sikker er den Bro, som min Kærlighed byggede Dig!“

I hans Blik laa der en saa brændende Længsel efter at bære hende langt, langt bort og at have hende ene, ganske alene for sig selv, at hun kom til at skælve derfor som for en stærk Sols Flamme, — men der laa samtidig i hans Øjne en saa ubegrænset Ømhed, en saa længselsfuld Tryglen, at hun fornam, at hendes Livs store Stund var kommen, og at nu endelig i Aftenglansen var det sket som et Under, hvorpaa hun ubevidst havde ventet i alle disse Aar. Da saå hun inderligt paa ham og hendes Øjne sagde: „Ja! ja!“ og de føjede til: „Ja, Du skal føre mig over den opalskinnende Bro til Skønhedens og Kærlighedens lysstraalende Stad.“

Kun faa Sekunder havde denne deres Øjnes Samtale varet. Nu forstummede Sangerindens Stemme, og med den forsvandt Synet for Isas Blik.

Fra Salen lød sagte, velopdragent Haandklap,

dæmpet af de parfumerede Handskers bløde Skind. Grevinde Mallone var traadt hen til Kunstnerinden og sagde hende nogle anerkendende Ord, som hun saa tidt havde set det ved Fyrstindernes Hoffer. Derefter gik hun henimod det lille Kabinet for at søge efter sin Søster, ti hun havde bestandig en Følelse af, at hun burde vaage over Isa med velvillig Overlegenhed. Baby og Ted, der hidtil ivrigt hviskende havde betragtet de smaa Kodakbilleder inde i en af de andre Stuer, kom nu ogsaa Tanten i Møde, og da hun saá dem staa saaledes ved Siden af hinanden i samme ungdommelige Ubekymrethed, gled et velfornøjet Smil over hendes Læber.

— „Jeg tror, det er paa Tide at køre hjem nu,“ sagde hun. „Ja, vi ses jo i Aften ved Dinéren hos Deres Moder, Mr. Vansittart.“

Isa havde rejst sig som skræmmet op af en Drøm. Den daglige Tilværelse begyndte paany. De Billeder fra en anden Verden, som Musiken havde fremtryllet for hende, var gledne bort igen. Men en stor Mathed havde hun beholdt som en, der kommer tilbage langvejs fra — en Følelse, hun saa tidt havde mærket, naar hun vaagnede om Morgenens, som om hun i Drømme havde været i smukke Egne, og som om det derfor ikke rigtig var Umagen værd igen at tiltræde Vandringen gennem Hverdagslivet. Hvor havde hun nu været i Drømme i de sidste Minutter? — Hun følte en mærkelig Skælven i sine Knæ, da hun rejste sig, og det var, som om alt Blodet strømmede fra Hjernen til Hjertet, saa at det svimlede for hende. Men da stod Erich ogsaa allerede ved Siden af hende og bød hende Armen, som hun viljeløst støttede sig til. Hun kunde mærke, hvor omhyggeligt han bøjede sig ned over hende, hun anede, at hans Blik hvilede saa ømt og beskærmende paa

hende; men hun havde ikke Mod til at se op paa ham; hun lod sig lede, ganske betaget af en ukendt Følelse, der paa én Gang var Svaghed, der bønfuldt om Skaansel, og Salighed. Ved Indgangen til det lille Værelse blev hun staaende et Sekund og saa tilbage paa de gyldent skinnende Vægge, hvorpaa Blomstergrenene rankede sig, som om hun endnu engang nøje vilde indprente sig Billedet af det Sted, hvor Underet var sket.

Senere mindedes hun dunkelt, at de havde taget Afsked med deres Værtinde og i Menneskemylret var gaaet ned ad Trappen. Nede havde de maattet vente lidt paa Vognen. Det var begyndt at sne let. Aga, Baby og Ted havde talt — hun vidste ikke mere om hvad, — men hun og Erich havde været tause. Alt var jo ogsaa sagt. Ord havde blot kunnet jage denne Følelse af salig Viljesløshed bort. — Med denne drømmende Fornemmelse var hun steget ind i Vognen. Erich havde halvt løftet hende ind; ti Sneen faldt tættere og tættere, og Trinbrædtet var allerede helt dækket af den. I hans Bevægelse havde der ligget noget ungt, kraftigt og i Besiddelse tagende, men tillige en saa blød Ømhed, at hun havde mærket, at hun rødmede. Senere erindrede hun saa ogsaa, at hun med sin Muffe var faret hen over den duggede Rude i Vognvinduet og endnu engang sét efter ham igennem Snefoget. Og hun havde herved faaet et sidste Blik af ham, som han stod stor og kraftig paa Gaden og puttede Hænderne ind i sin Pels, medens de hvide Fnug faldt tættere og tættere om ham, indtil han som en Skygge svømmede bort i dem og forsvandt.

Paa Køreturen, under hvilken Grevinde Mallone strax faldt i Søvn, da hun havde lært at drage den størst mulige Nytte af selv den korteste Tid, lænede

Baby sig fremover og sagde ganske sagte; „Inden vi klæder os om til Middag, maa Du hvile Dig lidt, Mama! Du er bleven ganske bleg. Du har da ikke forkølet Dig?“

Men Isa smilede og svarede: „Nej, jeg fejler slet ingen Ting mere.“

VII

Med Hvilen blev det nu dog ikke til noget. En Masse ligegyldige Ting ventede paa at blive besørgede.

Som i Drømme lod Isa alt passere forbi.

Som i Drømme klædte hun sig ogsaa om til Dineren hos Teds Moder, og hun kunde blot ikke forstaa, hvorfor Aga netop idag saa særligt indskærpede Baby, at det var Sæsonens eleganteste Selskab, og at hun derfor skulde gøre sig meget smuk.

Naa, det var da ogsaa lykkedes Barnet! tænkte Isa, da hun før Bortkørslen et Øjeblik betragtede Datteren gennem det Slør, alle hendes egne Tanker lagde for hendes Øjne. Hun saá ud som en Personifikation af den sejrige Ungdom, som hun stod dér, med den Buket i Haanden, som Ted Vansittart havde sendt hende, en sand Victoria!

Isa selv betragtede det som en pinlig Tvang at skulle tage til denne Middag. Hun vidste, at Erich ikke var der, og selv om det ogsaa var hende kærere nu ikke mere at se ham mellem Fremmede, hvor det var umuligt at tale frit ud, saa længtes hun dog saameget mere efter at være ganske i Ro og alene

for at drømme Lykken i Møde. — Endnu i sidste Øjeblik var hun gerne blevet hjemme — en saa besynderlig Angst kom der over hende; men nu galdt det jo dog kun om at vente et Par Timer. Imorgen tidlig vilde Erich komme, det vidste hun ganske sikkert.

En lang Række Vogne nærmede sig gennem den uafbrudt faldende Sne det Vansittart'ske Hus. Hestenes Hovslag tabte sig i den hvide Bund, og Lygterne kastede kun et dæmpet, rundt Skær, der stadig indsnævredes af den tiltagende Taage. Igenem Snefoget øjnede man for enkelte Øjeblikke nogle Skikkelser, der dukkede op som mørke Skygger — det var Sneskuffere, der ved Fakkellys holdt de Veje fri, ad hvilke de Rige skulde køre.

Foran den store Port stansede Vognene, og en Mængde Gæster steg ud af dem og skyndte sig fra den fugtigkolde Luft at naa ind til Lyset og Varmen indenfor.

Alle Damerne lagde deres Pelse fra dem i et lille rosenrødt Forværelse, hvor høje Spejle tillod dem at mønstre deres Person fra alle Sider, inden de som skønne kvindelige Gladiatorer traadte ind i Salonerne, den Arena, hvor der under Smil kæmpes om Prisen, enten denne nu er Ros for Skønhed eller af mere haandgribelig Art.

En lang Forhal førte til de store Modtagelsesværelser. Efter Kulden udenfor slog den varme, vellugtende Luft Gæsterne næsten bedøvende i Møde. Over den store Midterkamin hang et Portræt af Elisabeth af Bøhmen, denne Datter af det hvileløseste og af Skæbnen haardest ramte af alle Verdens Herskerhuse og Dronning for én kort Vinter, hvorefter hun fordreven og hjælpeløs drog om i Verden. Det saá saa mærkeligt ud, at hendes Billede

prangede netop her i dette Land, der paa den Tid, da hun levede, begyndte at blive det fjerne, uciviliserede Tilflugtssted for dem, hvis Tro og Stræben der ikke var Plads til derovre paa den anden Side, og som senere under en svimlende hastig Udvikling af alle dets naturlige Rigdomme var skredet saa vidt frem, at det den Dag i Dag rummer de moderneste Kapitalfyrsters Paladser, ved hvis Tafler den gamle Verdens Fyrster tager Sæde som Gæster, de stolte Bygninger, hvis Vægge prydes af Billederne af forhenværende fordrevne Herskere.

Lutter Repræsentanter for den ældste amerikanske Rigdom befandt sig denne Aften hos Mrs. Vansittart. De frembød et opløftende Skue for den statistiske Skribent og den dekadente Digter, der for deres Vedkommende var indbudte som aandelige Rariteter, ligesaa vel som der i materiel Henseende var sørget for lutter sjeldne Retter, som efter Aarstiden næsten ikke var til at opdrive.

Om Marmorspisesalens lange Taffel, der var bedækket med gamle Guldsager og American Beauty-Roser, sad de juvelbehængte amerikanske Skønheder, der skønt blege og tidligt falmende dog udøver et vist Trylleri, og som i Typen med deres fine, nervøse Træk mest af alle minder om de Kvinder fra den efteralexandrinske Tidsalder, hvis Billeder er malede i Voxfarver paa Mumiekisternes Laag. De lignede de sidste Blomster paa en overkultiveret Plante, Kvintessensen af Forfinelse, overdrevne, næsten allerede strejfende det sygelige, Produkter af en Overcivilisation, der hos andre Folkeslag vilde varsle om Racens Forfald og Undergang, men her kun udgør en sjelden Varietet hos en Nation, hvis faste Rødder hviler i det høje Nordens og det fjerne Vestens Stater og stedse forsyner det stærkeste og mest fore-

tagsomme af alle Jordens Folk med en uafbrudt Forstærkning af nye Kræfter.

Og imellem disse Kvinder sad Mændene, de nye Herrer paa Jorden, der hersker ikke blot over Mennesker, men over Jordens Grundstoffer, der sætter Prisen for Hvedekornet og befaler Kobberet, om det skal blive i Jordens Skød eller træde frem deraf, og som med Blik, der ser langt ind i Fremtiden, allerede nu i de fjærneste Lande har opkøbt de Distrikter, der rummer den rindende Olie, for at ogsaa i kommende Dage kun de skal kunne sige: Bliv Lys! Som én eneste stor Blækspruttes Fangarme er disse Mænd, der hver griber fremad i sin egen Retning for at tvinge Stoffer og Kræfter ind under sin Races Snille, dette værdiskabende Uhyre. Og for den, der vidste, hvilken Magt, hvilke Pengemasser, der her stod bag ved hver enkelt, maatte enhver Kamp paa Forhaand synes tabt. Den gamle Verden synes dømt til at synke ned til at tage en beskeden Tjeners Rolle, dens Tid er forbi; disse nye Mænd tilhører den kommende Dag. Videre og videre vil Blæksprutten gribe om sig, ifølge Skæbnens Lov, drevet af Tingenes Nødvendighed.

Ragende op over alle de andre sad Stonetower Night ved Siden af Isa. Han syntes at være i løftet Stemning; bagved den stærkt kolorerede Næse blinkede de skarpe Øjne med grønlig Glans; og Grev Mallone betragtede ham ængsteligt, skælvende for, om dette skrækkelige Menneske maaske havde ud tænkt en ny Trustkombination til Europas Fordærv, uden at Greven havde faaet det at vide. Ti som enhver Gesandt skulde han vide alt forud, og navnlig alt, hvad der vedrørte Stonetower Night. Men den Del af Stonetower Nights mægtige Hoved, der befattede sig med Forretninger, syntes for i Aften

tillaaset som et dirkefrit Jernpengeskab, og han fortalte den adspredt lyttende Isa om en Serie Væg-gobeline, som forestillede Zeus' Elskovsforvandlinger, og som engang var bleven udførte til Kardinal Mazarin. Det Gobelin, der forestillede Zeus' Neddalen til Danaë som en gylden Regn skulde ifølge et gammelt historisk Værk dengang være kommet bort for Kardinalen, og endelig var det efter lang Søgen nu lykkedes Stonetower Nights Agenter at opdage det for trehundrede Aar siden forsvundne Gobelin i Spanien og at købe det til ham. „Min farligste europæiske Konkurrent,“ sluttede Stonetower Night, „Direktionen for det kgl. Musæum i, var ogsaa Tæpperne paa Sporet og var nær kommet mine Folk i Forkøbet — naa, men Amerika sejrede dog!“ Men Grev Mallone, der fra den anden Side af Bordet havde lyttet ivrigt til, aandede lettet ved at erfare, at Europa denne Gang dog kun var bleven slaaet paa Antikvitetserhvervelsens Omraade. Grevinde Mallone, der ellers havde fuld Forstaaelse af slige Bekymringer hos hendes Gemal, havde idag sine egne, der ganske tog hende fangen. Først spejdede hun hen til Babys Plads og bemærkede med Velbehag, at hun sad ved Siden af Ted; saa bøjede hun sig fremover og efterat have mønstret alle Damerne ved det lange Bord og afvejet deres Skønhed mod hendes Nièces, lænede hun sig tilfredsstillet tilbage med Bevidstheden om, at hvorledes end Interessekampene imellem de to Verdensdeles Mænd stod for Øjeblikket, var dette dog en Aften, paa hvilken det kvindelige Europa for en Gangs Skyld havde al Udsigt til at tage Revanche for mangt et Nederlag og at fravriste deres amerikanske Søstre en af Livets største Præmier. Og som en personlig Triumf nød tilmed den forsynlige Tante det, at hun i de sidste Uger med

mærkelige Traade havde ledet alt med en saadan Takt og Omsigt, at hun nu stod i Begreb med at høste det praktiske Resultat af sin Politik, Noget, som hun jo nok vidste ikke var beskaaret alle Diplomater paa amerikansk Grund. Hvor klogeligt havde hun dog ikke styret disse to Menneskers Skridt til deres eget Bedste! ganske anderledes godt end den stakkels drømmende Isa nogensinde vilde have været i Stand til!

Hun saá hen til Søsteren: mon hun var sig denne Aftens Betydning bevidst? Men ved Stone-tower Nights Side stirrede Isa udeltagende hen for sig. Som om det var Aabenbaringer fra en hende fremmed Afgudsdyrkelse, lod hun Middagens mange gyldne Fade gaa upaaagtede forbi sig, og det var som om alle hendes Tanker imidlertid dvælede i hendes egen, fjerne Helligdom.

Hendes Ligegyldighed ærgrede Aga. Saa var Synet af Baby dog langt mere lønnende for hendes Umage!

Hun fulgte den stedfindende selskabelige Handlings forskellige Episoder med endnu mere spændt Interesse end ellers og betragtede alt omkring sig med en naiv Glæde over alle de mange dejlige Ting, hun saá, der, som Aga rigtigt erkendte, stammede fra hendes inderste Væsen. Aga havde forlængst forstaaet Baby, medens Baby først lidt efter lidt kom til Bevidsthed om sig selv og endnu betragtede sit eget lille Jeg som et uopdaget og sikkert interessant Gebet. Imidlertid gjorde Baby sig dog allehaande Tanker om sin egen saa vigtige Person: hvorfra mon hun havde denne instinktive Tilfredsstillelse ved at være i saadanne Omgivelser som i Aften? hvorfor forekom det hende som noget, der var hendes gode

Ret, og hvori hun fandt sig tilrette som noget forlængst tilvant? I Dusterhusen kunde hun da neppe have lært Kærlighed til Livets muntre, elegante Side? Det maatte saa vel være noget medfødt; det stammede maaske fra den Tid, da Papa endnu levede. Hun bevarede endnu nogle udviskede Erindringer om hine Dage, da de havde haft mange Heste og Tjenere, og da Herrer i spraglede Silkeblouser ofte leende havde løftet hende op paa deres Heste, idet de sagde, at hun var Victoria og skulde hjælpe dem til Sejr. Men det var alt utydeligt som Billeder fra en fjern Drømmeverden. Senere maatte der være sket noget skrækkeligt, som Mama aldrig talte om — og saa var hun vaagnet i Dusterhusen. Medens hun tænkte derpaa, troede hun med ét igen at se det graa, ét-etages Hus og den tilfrosne Dam med de knudrede Pile for sig, og hun kom til at huske paa, at hun dér saa ofte havde ønsket, at hun var en af de smaa Svaler, der havde Lov til at flyve bort om Efteraaret. Nu havde hun endelig ogsaa engang faaet Lov til at flyve ud, og nu galdt det om rigtig at nyde Timerne, der her i Washington løb saa hurtigt.

Med et let Suk i Stemmen vendte hun sig til Ted:

— „De mange Mennesker, der her vil have at vide, hvad jeg synes om Amerika, vil jeg altid helst svare, hvor man overhovedet kan spørge om saadant noget; her jo dejligt!“

Det gjorde ham godt at høre hende tale saaledes; ti som saamange Amerikanere trængte han overhovedet altid til at faa en Bekræftelse paa, at hans egen nationale Selvtilfredshed var berettiget. Men i de sidste Uger, da han bestandig havde truffet Baby under Grevinde Mallones billigende og opmuntrende Blikke, var det Spørgsmaal blevet af stedse

voxende Betydning for ham, hvorledes det store Amerika vilde klare sig for den lille Komtesses smukke Øjne. Han vilde ikke selv kunde sige, hvordan han med sine Tanker først var kommet ind paa dette Spor; det maatte være sket lidt efter lidt. At den skønne Grevinde Mallone nu og da havde skubbet lidt bagpaa, havde han slet ikke lagt Mærke til.

— „Og det allerpeneste ved Deres Amerika“, vedblev Baby, „det er, at man her dog véd, hvortil man er ung og har Kræfter; hver Dag er der noget Nyt paa Færde! Jeg var jo ogsaa nok foretagsom hjemme, men hvad kan det nytte et Sted som Dusterhusen, hvor der ikke er noget at stille op? Der var jeg ogsaa altid alene — jeg er jo eneste Datter.“

— „Jeg er ogsaa eneste Barn,“ sagde Ted, der herigennem pludselig følte sig beslægtet med hende.

— „Jamen det er noget helt andet,“ mente hun. „Ti i Amerika er man jo vant dertil. Onkel Frank har nylig fortalt mig, at her i Washington og i New York har den Slags Mennesker, som man kender, enten slet ingen Børn eller højst ét. Hos os i Tyskland er det ganske anderledes, dér var der en Mængde Børn hos alle vore Naboer. Det finder jeg meget morsommere; gifte Folk burde have mange smaa Børn.“

— „Hvis min store Navnefætter, Ted Roosevelt kunde høre Dem,“ svarede Ted Vansittart smilende, „vilde han holde Deres Anskuelser frem som et Mønster for alle Amerikanerinder.“

— „Forresten kunde der maaske have været meget rart i Dusterhusen“, begyndte Baby igen, „hvis Mama ogsaa engang imellem havde været lidt lystig. Men allerede, medens jeg var ganske lille, var det mig paafaldende, at hun egentlig aldrig lo rigtigt som andre Mennesker, det lød altid, som om

hun samtidig græd lidt. Og det gjorde tidt Livet rigtigt bedrøvet for mig; men saa sagde jeg altid til mig selv: naa, tilsidst kommer der vel engang en lykkelig Hændelse, og saa bliver alt udmærket. Men Mama mener rigtignok, at man ikke maa regne med lykkelige Hændelser.“

— „Men hvorfor er da Deres Moder saaledes?“

— „Ja ser De, derom havde jeg som Barn alle mulige Teorier. Ved Dusterhusen er der nemlig et Stykke Hede, hvorpaa der staar nogle Murrester og titter frem under Lyng og Ukrudt; der skal engang have ligget en By, der blev ødelagt af Svenskerne, og Landsbyskolelæreren har lært mig, at Tyskland endnu den Dag idag lider under Følgerne af Trediveaarskrigen. Og da jeg nu altid saa Mama saa bedrøvet, saa tænkte jeg mig, at hun sandsynligvis ogsaa led under Følgerne af Trediveaarskrigen. Men nu véd jeg, at hun slet ikke kan komme sig af Sorgen over, at min Papa døde saa tidligt.“

— „Hun holdt vel meget af ham?“

— „Det har jeg endnu aldrig tænkt over,“ svarede Baby truffet; „men det er da en Selvfølge?“

— „De har forøvrigt ganske Ret i, at der dog kan gives uventede lykkelige Hændelser“, faldt Ted nu rask ind. „For mig er det en saadan, at De er kommet til Amerika.“

Baby fandt det pludselig vel anbragt at betragte sin Buket opmærksomt, medens hun svarede; „Aa ja! Denne Rejse er virkelig ogsaa dejlig! — De rejser vel uhyre meget?“ føjede hun hurtigt til.

— „Ja, saameget som mine Forretninger tillader det. I Sommer vil jeg over til Kapsejladserne i England og Tyskland. Jeg har anmeldt min Baad, og bagefter tager jeg til Frankrig til Automobilløbene.“

— „Ja, det synes jeg maa være saa dejligt, at sætte alle sine Kræfter ind paa saadant noget for at blive Nr. 1,“ sagde Baby med Overbevisning.

— „Det gør vi Amerikanere ved alt, hvad vi foretager os,“ svarede han, „hvad enten det nu hedder Arbejde eller Sport, og det er jo da ogsaa først at leve fuldt ud, naar man yder sit bedste paa et eller andet Omraade af det store Verdensvæddeløb.“

Hun sukkede ganske sagte og sagde da med en vemodigt noget slæbende Stemme: „Jeg skal tænke paa alle de smukke Ting, De vil foretage Dem til Sommer, naar jeg igen sidder i Dusterhusen.“

Da bøjede han sig noget længere hen imod hende og sagde ganske sagte i Larmen af de mange Stemmer: „Kunde De ikke gjøre Dem fortrolig med den Tanke at blive i Amerika for stedse, Komtesse Baby?“

Hun så op paa ham med et forbauset, spørgende Blik som et Barn, der ikke rigtig véd, om det virkelig skal have det Stykke Legetøj, der rækkes det. Hendes Læber bevægede sig, men Svaret blev borte i Larmen af Stolene, der rykkedes tilbage; ti Teds Moder hævede i dette Øjeblik Taflet, og som befriede strømmede Gæsterne ind i de tilstødende Modtagelsesværelser.

— „Til Bridge'n! Til Bridge'n!“ raabte flere af Damerne, som om de nu endelig nærmede sig til Maalet for en stor Længsel.

Den Række Borde, der stod parat i Salen, var hurtig besat, og Spillet begyndte med feberagtig Hast. Der herskede lydløs Stilhed. Det var, som om Kortenes Falden paa Bordet rummede skæbnesvangre Afgørelser for disse Damer, der dog syntes at besidde alt paa Jorden. Dér sad en med et Diadem, der engang havde tilhørt Kejserinde Eugenie, dér en anden,

pyntet med Rubiner, der havde prydet den birmanske Kongetrone, og var bleven bortførte ved Indtagelsen af Mandalay. Paa et velfriseret blond lille Hoved sad et ganske ualmindeligt Smykke, der foroven endte i et emaillet Høgehoved; i Aartusinder havde det slumret i en Faraodatters Grav og vaagnede nu til nyt Liv i de elektriske Lampers Skær.

— „Men det sjældneste Smykke er dog den stakkels korsfæstede Helgen med udspærrede Arme og Ben og omgivet af funklende Stene, der synes at spotte ham,“ sagde Digteren.

— „Det er Andreasordenens Kors i Brillanter“, docerede den statistiske Skribent. „Kort før Udbrudet af Boxeropstanden skænkede Zaren det til Kejseren af Kina som et Udtryk for ubrødeligt Ven-skab. Ved det kinesiske Hofs Flugt fra Peking blev det røvet og dukkede nogle Uger efter op i Shang-haj; dér blev det købt af sin nuværende amerikanske Ejerinde, der netop var paa en Rejse omkring Jorden. Det er min Sandten ikke noget banalt Smykke!“

— „Det er, som om alt, hvad der engang har været stort og mægtigt derovre, tilsidst skal finde sit Endeligt her,“ sukkede Digteren.

— „Hvorfor Endeligt?“ svarede Skribenten. „Sig hellere Genopstandelse og Forvandling. Den ene Slægts Tid er just forbi, og vi oplever her at se det første Gry af Dagen for den nye Slægt.“

Isa, der havde sat sig lidt afsides, glad over at Middagen var forbi, og at hun ikke behøvede at tale mere, spidsede Øren ved disse sidste Ord; det var jo ganske de samme, som Erich fornylig havde benyttet i det hvide Hus. Disse Ideer maatte jo ligge i Luften i dette fremtidssikre Land og paatvinge sig de forskelligste Aander! Og med en Gysen kom hun selv til at tænke paa, at som for Folkene kom-

mer det ogsaa for den enkelte blot an paa, at høre til dem, for hvem Dagen begynder. Og hun tænkte paa, hvor usikkert alting er, og hvor ofte vi tror, at vi endnu holder fast paa, hvad der allerede er borte: den samme uforklarlige Frygt som før Bortkørslen bemægtigede sig hende paany; ængstelig knugede hun Hænderne sammen og vidste dog ikke, hvad hun var bange for. Men da forekom det hende midt i hendes Angst, at hun så Erich staa foran hende, og fra den Bro, som hans Kærlighed havde bygget hende, strakte han tillidvækkende Hænderne ud imod hende, og det var næsten som om hun trods Afstanden kunde høre Klangen af hans Stemmen. Og da vidste hun, at han i dette Øjeblik tænkte paa hende, som hun paa ham, og at han længtes ligesom hun, og med ét stod det ganske fast for hendes Overbevisning, at hun endnu samme Aften vilde faa et Tegn fra ham. Enhver Angst var forsvunden, en mægtig Tillid til Fremtiden fyldte hende helt, og hun var gerne strax ilet hjem; ti hun vidste nu ganske bestemt, at der ventede hende noget skønt derhjemme.

Endelig kom Herrerne ud fra Rygeværelset, og Grevinde Mallone, der hidtil havde siddet i en Sofa i den ene Ende af Salen og talt sagde med Teds Moder bag sin skærmende Vifte, traadte nu med et velfornøjet Udtryk hen til Isa og sagde:

— „Jeg er bange for, at vi af Hensyn til Franks Helbred snart maa tage hjem; vi maa kun vente paa Baby, der, efter hvad jeg ser, endnu spiller Bridge inde i den anden Stue.“

Isa fór forfærdet sammen, Spil! Spil! Det Ord havde for hende aldrig betydet Vinding, men altid kun Tab fra den første Gang, hun hørte det. Og nu spillede hendes Barn!

„Aa Gud, Aga!“ sagde hun ængstelig.

— „Naa, vær blot rolig!“ svarede Søsteren sagte. „Frank gav hende Penge dertil, og jeg tror, at det for én Gang Skyld har været en god Anbringelse.“

Fra Sideværelset klang der nu Latter, blandet med glade, unge Stemmer.

— „Jeg har tabt alt til Mr. Ted Vansittart“, udbrød Baby, idet hun traadte ind og saå derved saa sejrrigt straalende ud, som om hun havde vundet Prinsen og det halve Kongerige. „Ja, jeg har endogsaa tabt mere end alt — min sidste Gæld kunde jeg ikke betale. Men han siger, at det ikke gør noget, og at han vil komme imorgen og hente det.“

— „Javist! Ted kommer til Dem imorgen, og jeg ogsaa — for at forhøre os om, hvordan Aftenen har bekommet Dem,“ sagde den gamle Mrs. Vansittart, medens Grevinde Mallone nu tog Afsked.

Det var en kold Hjemtur trods Pelse og Tæpper. De fire Passagerer i Vognen var af forskellige Grunde tause. Grev og Grevinde Mallone, fordi de blev overfaldne af den lammende Træthed, der som et haandgribeligt Væsen altid ventede dem i deres Vogn, Isa og Baby, fordi en Overflod af Tanker fyldte dem. Sneen faldt stadig rolig og jevn, som om den kom et Sted fra, hvor der endnu fandtes store Forraad. De smaa Trapper, der fører til Husenes Indgangsdøre, var ikke længere synlige, men forsvandt under hvide Skraaninger. Gaderne var tomme og stille, men i det flammende Fakkelskin saå man, hvorledes nye Hold af Sneskuffere afløste de gamle. Det var mørke Skikkelser, uhyggelige Væsner af ukendt Herkomst og endnu mere ukendt Beskæftigelse, der kommer krybende frem fra deres mørke Smuthuller og altid indfinder sig der, hvor det gælder

om at tage Livtag med Naturen selv. De arbejdede og arbejdede hele Natten for at holde de Veje fri, hvorover Glæde og Sorg den næste Dag skulde vandre.

VIII

Da Isa traadte ind i sit Værelse, så hun strax ved første Øjekast det Brev ligge paa Toiletbordet, som hun hele Aftenen havde følt, at hun vilde finde. Hun havde været ganske sikker derpaa, og saasnart hun nu virkelig så Konvoluten med den store, faste Haandskrift for sig, begyndte hendes Hjerte dog at banke, og hun lagde Mærke til, at hendes Hænder rystede, medens hun hurtigt skubbede Brevet til Side, som om Indholdet, hvorefter hun havde en tydelig Anelse, ogsaa kunde ses af andre gennem Omslaget.

— „Gaa nu rask i Seng, Mama!“ sagde Baby, der et Øjeblik var kommet ind i Moderens Værelse, som om hun endnu havde noget at sige hende i Aften, „Du ser ud, som om Du havde Feber. Sov nu godt, og imorgen tidlig kommer jeg saa ind og fortæller Dig noget.“

Isa hørte neppe Ordene.

Endelig var ogsaa Jomfruen gaaet; endelig var hun alene.

Indhyllet i en blød, hvid Hjemmedragt satte hun sig ved Toiletbordet, skød en lille elektrisk Lampe nærmere og greb Brevet. Og medens hun aabnede det og igen følte den ukendte Hjertebanken, slog det hende pludseligt, at hun nu for første Gang holdt et

til hende rettet Elskovsbrev i sin Haand. Hun rødmede ved denne Tanke og fornam den noget bange Glæde, den Følelse af at opleve en vigtig, usædvanlig Begivenhed, som ellers kun ganske unge Piger kender. Og i alt det blandede sig en inderlig, taknemlig Rørelse over, at denne Lykke nu dog virkelig indtraadte i hendes Liv. — Dengang, ved hendes Forlovelse, var det gaaet saa selvfølgelig af; Forældrene havde beredvilligt givet deres Samtykke, Partiet var fundet meget passende og korrekt, for søde smaa Hemmeligheder havde der ingen Plads været — og saa var hun pludselig bleven gift, hun vidste selv neppe mere, hvorledes det hele var kommet saa hurtigt.

Og nu holdt hun det første Elskovsbrev i sin Haand . . . Saaledes er det altsaa, naar et Menneske elsker os? saa sødt og blødt klinger Ordene? saa kraftigt ungdommeligt hæver de os opad?

Der fandtes altsaa virkelig den, der kun vilde leve for at gøre hende lykkelig? der vilde føle det som sin egen Lykke, om hun vilde betro sig til ham? der vilde forvandle alle hendes bitre Skuffelser til Salighed? der formaaede at bygge en Bro fra Sjælsforladthedens mørke Land til et nyt, solbelyst Glædens Rige? Det fandtes altsaa virkelig i Verden? Det skulde hun endnu opleve?

Nu havde hun læst Brevet tilende og hun smilede derved — ganske stille og drømmende — som man ikke smiler ofte i Livet.

Og hendes Blik gled hen over de Ting, der omgav hende; men hun saá dem ikke, hun saá istedetfor, hvad der fremtidig vilde være, det nye Liv, de kommende Dage.

Men saa fæstede hendes Øjne sig dog ved noget udvortes; hun lagde Mærke til Spejlet, der stod foran

hende paa Bordet og saá, hvordan hun fra dettes Dyb smilede sig selv i Møde. Saa bøjede hun sig frem og betragtede sit eget Billede; hun saá ganske rørt paa sig selv, som man vilde se paa en god Veninde, som man har kendt under megen Modgang, og hvem det nu pludselig gaar godt. Og herved kom hun med ét til at tænke paa, at de amerikanske Aviser kaldte hende „den smukke Grevinde Clam Cräven“ — og nu glædede hun sig derover. At være noget for at kunne give noget — hvilken salig Følelse!

Ak! gid det dog havde været meget mere, hvad hun havde at give, tænkte hun. Og en Sorg over det forspildte Liv, de tabte Dage, steg op i hende. Saa mange Rigdomme ødsler vi i vor Ungdom bort til dem, der slet ikke lægger Mærke til dem, og aner ikke, at allerede ved det næste Sving paa Vejen staar den og venter paa os, der vil modtage den mindste Gave med kærligt tilbedende Hænder. Ak, om vi dog her paa Jorden kunde vende om igen, gøre det skete uskét!

Men i Aften vilde hun holde alle bedrøvelige Tanker borte. Han elskede hende jo, elskede hende, som hun var, elskede hende netop, fordi hun var saaledes. Og medens hun saá sig i Spejlet, og dog stadig ikke saá sig selv, men kun ham, tænkte hun, som om hendes Tanker kunde bane sig Vej til ham: Tilgiv mig, at jeg allerede har levet et Liv, førend jeg lærte Dig at kende, tilgiv mig af den Grund, at det var et saa jammerligt Liv! — Og sig saa ogsaa til Dig selv, at om jeg idag kunde komme til Dig med Øjne, der endnu intet havde set og endnu aldrig havde grædt over noget, saa var det jo ikke de samme Øjne, som Du har faaet kær — det Jeg, som

jeg da kunde skænke Dig, vilde være et ganske andet end det, jeg er nu.

Hun vilde gerne være saa meget, saa uhyre meget for ham. I hendes Hjærte svulmede en heftig Længsel efter at hæge og pleje, efter at elske og give. Hun mindedes de Ord, han havde brugt den Eftermiddag, da han traf hende alene i Agas Kabinet: Ja, hun vilde være den Kvinde, som det gjorde godt igen at komme hjem til!

Og hun kunde ikke vente med at sige ham alt dette til i Morgen, naar han kom; nej, nu strax maatte hun skrive til ham og sætte det i Ord, som hidtil kun hendes Blikke havde tilstaaet ham under Sangen. Tidligt den kommende Dags Morgen skulde Brevet bringes ham; ved Morgengry skulde hendes Kærlighed hilse ham. Hun vilde sige til ham: Jeg var en stum Harpe, der nu toner, fordi din Kærligheds Vaarvind har berørt dens Streng; jeg var en Musling, hvis Perle Du har fundet; jeg lignede en forglemt Ø, som Du har opdaget paany, og hvis Blomster nu alle, alle skal tilhøre Dig!

At skrive dette ene Brev, det havde været Maalet for hendes Tilværelse, der ofte havde forekommet hende saa meningsløs — nu vidste hun det, vidste, at alt kun opstaar for at give sig hen i Kærlighed. Saa meget, saa meget vilde hun gjerne være, ti salig er den, der har meget at give.

Der var en uendelig Lykkefølelse i hende, en Andagt som overfor et Under og tillige en Trang til at holde fast, rigtig fast paa alt dette. — Der stod et lille Ur foran hende, som hun havde haft i mange Aar, og som med sin Tikken havde ledsaget saamange Sorgens Stunder i deres Gang; det løftede Isa nu op, betragtede den jevnt fremadskridende

Viser og trykkede sine Læber mod Skiven: Jeg kysser Dig, Du min første fuldt ud lykkelige Time!

Medens hun endnu stod saaledes og saá paa Uret, gik Døren sagte op, og til sin Forbauselse saá Isa, der hurtigt skjulte Brevet, Aga, der ellers aldrig kunne komme tidligt nok i Seng, træde ind i Værelset.

— „Det er ganske vist skrækkelig sent!“ sagde den skønne Grevinde Mallone gabende. „Men jeg vilde dog endnu med det samme komme ind til Dig — jeg antager, at vi ret kan ønske hinanden til Lykke!“

Isa fór sammen. Havde hendes Søster dog allerede mærket, hvad hun selv ansaa for saa godt skjult?

— „Naa ja!“ vedblev Aga. „Det kan jo ikke nægtes, at det blev lidt anderledes, end vi før tænkte os det muligt; men man maa jo dog til syvende og sidst tage Verden, som den nu engang er, og Adel spiller nutildags ikke den Rolle, som paa den Tid, da vi to var unge.“

— „Aa! Det har jeg aldeles ikke tænkt paa — det er jo ganske ligegyldigt, naar man elsker et Menneske,“ udbrød Isa med en Stemme, der syntes at komme lige fra Hjertets Bund. Aga løftede overlegent Øjenbrynene. Hvor exalteret dog den gode Isa undertiden opførte sig, hvor det dog kun drejede sig om kolde Hensigtsmæssighedsbetragtninger! tænkte hun, og fortsatte i en bevidst forretningsmæssig Tone:

— „Det glæder mig i dette Tilfælde, at Du tænker saa moderne. Frank og jeg var nemlig bange for, at Du maaske havde nogle dusterhusenske Ideer i Dig, der først skulde overvindes.“

Nu var det Isas Tur at smile inderlig overlegent.

Den stakkels Aga! Hvor kunde man dog ikke paa hvert Ord mærke, at hun intet kendte til Kærlighed. Overvinde! Hvad var det dog for et komisk Ord! Aa, her havde ikke været noget at overvinde, her var kun Længsel efter sammen med det tidligere Navn at kunne lægge alt andet tidligere af og glemme det og kun vide den ene Ting, at hun kom til at tilhøre ham!

Imidlertid sad Grevinde Mallone helt hildet i sin egen Tankegang og fortsatte: „Jeg maa jo indrømme, at det havde været meget uheldigere, hvis det havde drejet sig om en Europæer. Naa! Men saa maatte man jo have gjort sig Umage for at faa ham adlet. Frank er ganske vist meget imod alle saadanne Nobiliteringer, men jeg siger nu: jo nyere en Titel er, desto mere Tilfredsstillelse synes den at berede sin Besidder. Og til en fuldstændig ubetitlet europæisk Nevø vilde jeg dog vanskeligt kunne have vænnet mig. Vi er jo nu engang voxet op med andre Ideer. Men med en Amerikaner er det en helt anden Sag — de har ganske simpelt ingen Titler, og Astors, Vansittarts og Stuyvesants er her til Lands det samme, som vi er hos os. Og hvis hun viser sig ovre i Østersøen paa sin egen Yacht som Mrs. Vansittart, saa vil hun blive mere feteret hos Jer, hvor de fremmede jo staar saa højt i Pris, end hvis hun hed Stolberg eller Dohna.“

Isa havde med stigende Raadvildhed lyttet til Søsterens Ord som til et fremmed Sprog; men nu sprang hun op, som om hun i Drømme pintes af et grufuldt Ansigt, og raabte angst: „Aga, Aga! Jeg forstaar ikke et Ord. Hvad taler Du dog egentlig om?“

Grevinde Mallone saå forundret ind i det forvildede Ansigt:

— „Men Isa dog, hvad gaar der af Dig? Vi har jo dog hele Tiden talt om Babys Forlovelse med Ted Vansittart.“

— „Baby ... Ted ... Forlovelse?“ ... stødte Isa frem, som om hun ikke var i Stand til at fatte Meningen med Ordene. „Aga, hør mig dog, det er umuligt, jeg véd jo slet ikke noget om det!“

— „Naa ja! Men mærket, at det vilde blive til noget, har Du da vel ogsaa. Idag efter Middagen talte Ted et Øjeblik med Frank, og den gamle Mrs. Vansittart har talt med mig for at høre, hvordan hans Frieri vel vilde blive optaget. Ti højtidelige og formelle er disse Republikaneres Konger blevet, som om det drejede sig om Præliminarerne til et rigtig fyrsteligt Ægteskab. Naa, og imorgen kommer de for at anholde Dig om hendes Haand.“

— „Jamen det er jo umuligt — umuligt!“ gentog Isa, som om hun instinktmæssig værgede sig mod en stor Ulykke.

— „Men hvorfor dog umuligt?“ spurgte Aga, der begyndte at blive lidt ophidset. „Ted er en brilliant ung Fyr og et af de bedste Partier i Amerika. Han kan give sin Hustru alt, hvad hun kan finde paa at ønske sig paa alle Aarets 365 Dage — og det vil ikke sige saa lidt for Babys Vedkommende. Og hvilke Chancer vilde Du da have for hende hjemme hos Jer i Pommern? En lille Godsejer, der gaar med daarlig tilpasset Tøj og ikke behøver at klage over Landbrugets Nød, fordi man kan se den paa ham i Afstand? En usselt lønnet Embedsmand, for hvem ægteskabelig Troskab er en Genstand for økonomiske Overvejelser? Eller en lille Infanteriløjtnant ved den russiske Grænse, hvor Levnedsmidlerne skal være billige, og som derfor bilder sig ind, at paa Jeres Par tusind Mark maa der strax

grundes Familie? — Nej i Sandhed, Isa! Jo mere man overvejer det, jo mere maa man indrømme, at Du ikke kan være taknemlig nok over, at dette Parti med Ted Vansittard har ordnet sig! — Og tilmed," føjede hun til, „er Baby jo ogsaa forelsket i ham."

— „Har hun talt med Dig derom?" spurgte Moderen smertelig berørt.

— „Ja, ganske vist! Men det maa Du ikke tage hende ilde op. Hun har, som saamange andre Folks Børn, nu engang en særlig Fortrolighed til mig, og saa er det jo ogsaa ganske forstaaeligt, at hun i dette Tilfælde hellere har henvendt sig til Frank og mig, ti om Udlændinge véd vi nu dog engang mere end Du."

— „Baby? og forelsket?" gentog Isa vantro, som om det var to Begreber, der ophævede hinanden. „Jamen!" fortsatte hun, idet hun betonedes hvert enkelt Ord, „hvad kan et Barn som hun da overhovedet vide om Kærlighed? Om Følelsen for den ene bestemte Mand, uden hvem ens hele Liv bliver til en Ørken? Aa, derom aner hun jo ikke det mindste!" Og med en hastigere og mere indtrængende Stemme, som om hun af sit Hjertes inderste Overbevisning plæderede for Højesteret, fortsatte hun: „Det maa være en Fejltagelse! Det er sikkert kun en flygtig Indskydelse! Maaske for at have Lov til at læse Alverdens Romaner og gaa alene ud, eller for at komme ud at rejse og i det hele taget for at være mere uafhængig som gift Kone — noget, som jo alle unge Piger bilder sig ind. — Hvilke Ideer kan der ikke rummes i en lille, syttenaarig Hjerne! Og denne Mr. Vansittart forekommer hende formodentlig kun som et Middel til Maalet."

— „Ja, naturligvis tænker unge Piger ved Ægteskabet ogsaa paa saadant noget som Udstyr og Bryllupsgaver“, svarede Aga, „men det er da heller ikke forkert, tværtimod ganske selvfølgeligt. Overspændte Følelser er kun til Besvær her i Livet, og selv om Ted virkelig skulde staa for Baby som et Middel til Maalet, ja saa er Maalet jo dog berettiget, og Midlet et saadant, som mange Kvinder vil misunde hende. Jeg tog strax Ted, hvis jeg var i Babys Alder.“

— „Men hun er jo dog i det hele taget for ung, meget for ung til at gifte sig,“ begyndte Isa atter, noget tøvende, „hun blev jo først konfirmeret ifjor.“

— „Jamen Isa! Hvem vilde da overhovedet endnu falde paa at gifte sig, naar man er hørt op med at være pur ung?“ svarede Aga med stigende Utaalmodighed. „Det er som med fremmede Sprog og Svømning — naar man er blevet gammel, kan man ikke mere lære det — Du og jeg var dog ogsaa meget unge, da vi giftede os, — naa, og nu vilde dog neppe nogen af os to gøre det mere; det vilde forekomme os som en latterlig Smagløshed.“

Hun lo haardt og hjerteløst. Og Isa tav fra nu af ganske. Hvad skulde hun ogsaa sige mere? Det var nu, som om hun pludselig saá alt med andres Øjne, med Agas Øjne. Havde hendes Søster maaske Ret, og kendte hun virkelig bedre Besked med Barnet? Men hun havde jo dog selv oprigtig troet at tale til Babys Bedste — havde hun da i Stedet for maaske talt imod sit eget Barn? Ganske instinktmæssigt havde det været, saaledes som man kun taler, naar ens kæreste er i Fare — taler for — men naar hun ikke havde talt for Baby, for hvem da? Maaske for sig selv? Var det muligt? —

Hun hørte ikke mere efter, hvorledes Aga nu

blev ved at opregne alle Teds Fortrin. I hendes Øre tonede bestandig de tidligere Ord: En latterlig Smagløshed, naar man ikke længere er ung! Og hun spurgte sig selv, hvad det da vilde være, naar man tilmed maatte sige: samtidig med hendes egen Datter!

Var det derfor, hun saa instinktmæssig havde værget for sig?

— „Ser Du Isa!“ resumerede Grevinde Mallone i sin tørreste Tone. „Imorgen Formiddag kommer Ted og hans Moder herhen for at anholde hos Dig om Babys Haand. Og derefter, tænker jeg mig da, vil Ted ikke vente ret meget længere. En nord-amerikansk Forlovet har sikkert særlig travlt; ti de Mennesker her bevæger sig jo i det hele taget ved alt, hvad de tager sig for, altid i Galop. Derfor mener Frank og jeg, at det var bedst, om Baby holdt Bryllup i April, inden Folk spredes for Sommeren, her i Washington fra Gesandtskabet. Det vilde vi tilbyde Dig. Teds Familie vilde naturligvis ogsaa nok af den Grund rejse til Europa, hvis I ønskede det; men jeg kan nu ikke rigtig tænke mig de amerikanske Bryllupsgæster i Dusterhusen imellem de pommerske Nabogodsejere!“

— „Aa nej!“ udbød Isa, og strakte uvilkaarlig Hænderne ud, som om hun vilde skærme det stakels Dusterhusen mod kolde, kritiske Blikke.

Aga fortsatte: „Jeg forstaar Dig fuldstændig. Det gør sig jo ganske godt overfor disse Mennesker her, der ikke ejer andet, end hvad de selv har købt og igen har Lov til at sælge, at kunne sige, at Baby har arvet et uangribeligt Familjegods efter sin Bedstemoder; men i den Elendighed, som den østelbiske Klat Jord dog faktisk er, skal I helst ikke lade andre kigge ind. Men et Bryllup i vort Hotel med

alle de *chères collègues*, det imponerer dog mærkeligt nok endnu Folk her og giver fra Begyndelsen af Baby en bedre Start. — — Ja. og nu med Hensyn til Udstyret!“ . . . fortsatte Aga i ganske forandret, livlig Tone, som om hun nu endelig kom til Hovedsagen. Man mærkede heraf, hvilken levende Interesse hun strax følte for de Toilettespørgsmaal, som et Bryllup — næsten mere end noget andet menneskeligt Anliggende — fører med sig.

— „Jeg antager, at vi allerede imorgen skriver til Paris. Gudskelov drejer det sig for Baby ikke om saadanne jammerlige Forhold, som der saa ofte skal forekomme hos Jer i Tyskland, hvor der snakkes frem og tilbage om, hvem af de to der skal møblere Sovekamret, og hvem Dagligstuen, og hvilke nyttige Foræringer man skal indgive Vennerne at forsyne Huset med — vi behøver kun at tænke paa Babys personlige Udstyr, men det skal naturligvis være meget elegant.“

Og den skønne Grevinde Mallone fortabte sig i en Vision af det fineste Linned, raslende Underkjoler og besnærende Kjoler og Hatte af enhver Art; som Regimenter marcherede dette Utal af Sager op for hendes indre Øjne: de Pelse, Parasoller, Vifter, Kniplinger, Slør og Boaer, som Baby vilde faa Brug for; — ti alle disse Ting i Forening betød jo „at holde Bryllup.“

Og under alt dette sad Babys Moder taus ved Siden af og stirrede hen for sig. Hun saá ikke saadanne Syner; hun gentog i sit stille Sind kun bestandig den samme Sætning, som om hun endnu ikke rigtig kunde tro paa den; „Baby gifter sig, Baby gifter sig, thi det er Baby, for hvem Livet begynder.“ — Og saa stod pludselig en anden Sæt-

ning som et frygteligt Spørgsmaal ved Siden af:
„Og jeg da? Og jeg da?“

Hun maatte uden at vide det have sagt disse tre Ord højt; thi Grevinde Mallone drejede sig pludselig om imod hende og gentog: „Og Du da? Naa ja, naturligvis maa vi ogsaa til Dig bestille Klæder, der passer til Anledningen — graa eller lilla?“ — hun saa prøvende paa sin Søster — „nej, hellere dog en smuk, mørk Violet, det, tror jeg, passer bedre til Brudens Moder — alvorligt, højtideligt, solidt — og med en lille Kapothat.“

Tilfreds med dette Resultat, rejste hun sig: „Men nu maa vi virkelig gaa i Seng; thi det bliver en anstrengende Dag i Morgen, og Baby har Ret, Du ser virkelig noget angrebet ud — det pludselige Snevejr nu, hvor det næsten allerede var Foraar, har Du sandsynligvis ikke kunnet taale. Naa, trøst Dig forøvrigt! Af en vordende Bedstemoder at være er Du i al Fald forbausende godt konserveret.“

Og gabende havde den smukke Grevinde Mallone forladt Værelset.

IX

Efter at hendes Søster var gaaet, blev Isa siddende ubevægelig, som en, der er styrtet dybt ned og ikke tør bevæge sig af Frygt for da først ret at føle de tilføjede Beskadigelser. Hun var som bedøvet efter en stærk Rystelse, stirrede hen for sig og så og hørte intet.

Men efterhaanden trængte en sagte, regelmæssig

Støj frem til hende, som om noget bankede paa Bevidsthedens Dør og vilde lukkes ind. Hun hørte efter; det var det foran hende staaende Ur, der tikkede. Nu kunde hun ogsaa se Skiven og erindre dunkelt, at hun engang havde kysset den. — Hvorfor mon hun havde gjort det dengang? Det maatte jo være meget længe siden! Hun så opmærksomt paa det: nej, kun ganske lidt var Viserne rykkede frem, det var neppe en Time siden — siden — ja siden hvad egentlig?

Og det tikkende Ur svarede hende: „Siden jeg viste Dig den første, fuldt ud lykkelige Stund i dit Liv.“

Da kom hun til at huske paa det alt, og hun følte Smerterne af et dybt, dybt Fald.

Og Uret talte videre: „Før opstod din Lykke, nu ligger den for Døden. I hver en Stund fødes der noget og dør der noget. Og begge Dele har kun ringe Betydning for den endeløse Tid.“

— „Jamen, hvad er der da sket? hvad er der sket, hvorved alt er bleven forvandlet?“ stønnede Isa op fra den Afgrund, hvor de salige Følelser ligger knuste.

— „Der er kun sket det,“ sagde Uret, „at andres Synsmaade er faldet som Rim paa din Lykke, og derefter kan din Lykke aldrig mere komme sig, deraf maa den dø. Der er sket det, at Du for første Gang har set Dig selv saaledes, som Du er kommet til at tage Dig ud for andres Øjne i de Timer, i hvilke jeg slog for Dig. Det har ganske vist ikke været saa særlig mange, og Du er endnu slet ikke gammel; men det er heller ikke det, det kommer an paa, men kun paa, hvad Timerne har indeholdt. Dig har de smedet en Lænke, som Du aldrig kan

ryste af, og hvor kort end din Fortid er, kaster den dog en Skygge, Du aldrig kan undfly.“

— „Det er for grusomt. Det er umuligt!“ hulkede det fra Afgrunden.

Men Uret tikkede ligegyldigt videre og lod Isa sidde ene i sin haabløse Kamp imod Følgerne af Forholdene.

Hun kunde endnu ikke forstaa det eller tro det, og dog følte hun, at efter Agas Ord var alt som forvandlet. Hun havde rørt ved noget haardt og koldt. Og ramt af den kolde Blæst sank hendes Lykkes forsinkede Blomst bladløs til Jorden. Men hvorfor? hvorfor?

Og der rejste sig en mægtig Opstand og Oprør i hende. Hvorfor skulde Lykken ikke ogsaa engang tilhøre hende, som saa mange andre? Hvilken Uret havde hun da øvet? Havde hun da ikke hele sin Livstid kæmpet og lidt og ofret sig atter og atter, først i de fjerne, halvt forglemte Ægteskabets Aar og senere i Dusterhusens Ensomhed? Grænseløs ensom havde hun bestandig været; indespærret bag Jernstænger havde hun stirret ud paa Livet, der gled forbi udenfor — og nu strakte hun længselsfuld Hænderne ud gennem Gitret imod den ene, der stod der uden for og kaldte ad hende, imod den Bygmester, der med sin Kærlighed havde opført en Bro for hende, som førte over til Frihedens og Glædens Land. Var det da slet ikke muligt, at hun kunde følge ham, derhen, hvortil alle Levende i Længsel søger at finde Vej? For ganske nylig havde det dog forekommel hende saa let og naturligt; intet Øjeblik havde hun tøvet.

Og ogsaa nu maatte hun svare sig selv: „Det er ikke blot muligt, det er tilmed ganske let.“ — Hun behøvede jo kun at sige Ja, saa vilde hun til-

syneladende være undsluppet Fortidens Skygger og Lænker. Der fandtes ingen Magt, ingen Lov, ingen Grundsætninger, ja ikke engang bestemte selskabelige Forskrifter, der kunde hindre hende deri. Hun var endnu ung, hun var smuk, og om nogle Uger havde hun ikke Baby at sørge for mere.

Og dog følte hun netop herved, at det ikke gik an. Saasnart hun var kommet til at tænke paa Baby, havde hun ogsaa erkendt Umuligheden. — Hvordan skulde hun nogensinde kunne sige det til Barnet? sige til det: „Alt, hvad Du har troet om mig, var ikke sandt; jeg er en helt anden, end Du troede, og hele min tidligere Tilværelse har kun været en eneste lang Higen efter Lykken, og idag, idag endelig begynder mit sande Liv!“

Hvordan skulde hun kunne sige Barnet det? Hun, som ikke mere havde nogen Ret dertil, — i Andres Øjne og fremfor alt i hendes Datters Øjne var hendes Liv jo forlængst afsluttet og forbi.

Det var umuligt. Det vilde stride mod alle Skønhedsregler.

Og pludselig kom det som en Angst over hende, at Barnet dog blot aldrig maatte faa noget at vide om denne de sidste Ugers korte Drøm; dette Barn, som allerede engang for flere Aar siden havde fundet, at unge Klæder ikke mere passede for dets Moder. Hun maatte dog blot endelig ikke staa saa latterlig for disse klare gennemtrængende Øjne — hun, en aldrende Kvinde, der tænkte paa egne lykkelige Forhaabninger, medens Livets Højtidsstunder begyndte at oprinde for hendes Datter!

Ja, det var Hindringen.

Men ogsaa for den Tanke gyste Isa tilbage, at hun, der saalænge havde levet fuldstændig forglemt, nu paany skulde blive Genstand for fremmede Men-

neskers Iagttagelse, og at hendes dybeste Følelser skulde levere Samtalestof. Men mest af alle frygtede hun dog for, hvad hun vilde finde hos sin egen Datter: for den Forbauselse, det overbærende Smil eller den Fordømmelse, som Baby vilde vise overfor sin Moder, fordi hun jo slet ikke kendte hende og i sin ungdommelige Selvoptagethed aldrig havde anet noget om den indre Forladthed og den navnløse Længsel, der havde kendetegnet det ældre Menneskeliv, der i de mange Aar var forløbet Side om Side med hendes eget. Nej, Baby kendte ikke Isa, ti Ungdommen kender kun sig selv. Men kendte Isa da sin Datter? Var den vigtigste Begivenhed i Isas korte Liv da ikke kommet ganske overraskende for hende, medens Aga dog aabenbart længe havde anet den? Hvorledes havde det dog været muligt?

Og selvanklagende Spørgsmaal traadte hende nu i Møde, saaledes som de kommer, hvor vi maa være bange for, at vi i vor Handlemaade overfor andre mere har ladet os drive frem af Pligten end ladet os bære paa Kærlighedens Vinge. Og en Følelse bemægtigede sig hende, imod hvilken hun stedse ubevidst havde værget sig, saa at hun ikke engang havde vovet at hviske dens Navn. Men dette var en af de sjeldne Timer i Livet, i hvilke Slør falder og Navne nævnes. Hun indsaa pludselig, at hendes Barn egentlig var ganske fremmed for hende, endskønt hun aldrig var veget fra dets Side og havde viet det sit Livs bedste Aar. Saa fremmed som den fjerne Fortid — saa tilfældigt som denne. Aldrig havde hun følt, saaledes som Elskovsbørnenes misundelsesværdige Mødre, at det egentlige Formaal for hendes Tilværelse havde været forudbestemt fra Evighed af og havde bestaaet deri, netop at sætte dette ene Barn ind i Verden. I denne natlige Times

fuldstændige Oprigtighed spurgte hun tvertimod sig selv, hvorledes det i det hele taget var muligt, at hun kunde have et Barn; ti nu begyndte dog først hendes eget sande Liv? Det stod for hende som en Gaade — ja værre end en Gaade!

Men netop igennem dette Barn hørte hun jo Fortiden til; ti det holdt jo den Lænke, hun havde baaret paa hele sin Levetid. Tidligere havde det holdt paa den med buttede, lyserøde, ubevidst egenkærlige smaa Fingre; nu holdt det fast med et ungdommelig kraftigt, lykkefordrende Tag. Vedblivende Bekymring og Forsagelse havde disse Hænder krævet af hende hele hendes Liv igennem, og krævede det ogsaa nu. Og selv om hun ogsaa endnu stred imod, saa følte hun det dog allerede — hun maatte ofre sig. Vi véd jo aldrig, til hvilken øde Klippe den Lænke vil smedde os, som vi intet anende tager paa os; og vort Livs Fejlgreb begynder ofte først da at hævne sig bitrest, naar vi neppe længere kan erindre, hvorledes det engang i den fjerne Ungdomstid gik til, at vi begik dem. Ak vi stakkels, stakkels Mennesker!

— „I den fjerne Ungdomstid . . .“ Disse tænkte Ord formede sig uvilkaarlig til en sagte Lyd paa hendes Læber og klang sørgeligt ud i Nattens Stillehed. Og det var ikke til at holde ud, alt det, de vækkede til Live igen. Ak, vi stakkels, stakkels Mennesker! Ogsaa disse Ord gentog Isa atter og atter, som om de var en Vuggevise, hvormed Smerten lod sig vugge i Søvn. Men denne Smerte lod sig ikke vugge i Søvn! — Hendes egen Skæbne var kun én iblandt saa mange. Millioner af Væsner kommer uden at ane det i Livets Foraar ind paa den urette Vej, men maa videre ad denne, fordi der ikke gælder noget tilbage! paa Livets Vej, og fordi

der ikke sker Undere, der befrier os for Følgerne af vore Handlinger. Ak, vi stakkels, stakkels Mennesker!

Og da kom hun til at græde bitterligt.

Men endnu engang vaagnede Haabet i hende, og endnu engang spurgte hun sig selv: Er det da alligevel ikke muligt? Hvad havde alt det at sige, som andre vilde tænke, som Aga og Baby vilde sige? Hvad havde det forbigangne Liv at sige, naar det var saa fuldstændig glemt, at man forekom sig selv som et ganske nyt Menneske? Kom det da ikke ene og alene an paa de to?

Og Erich, det vidste hun, han saa paa hende anderledes end alle andre Mennesker; han saa i hende den, han elskede — og hun er altid ung. Og dobbelt vilde han jo elske hende for alt, hvad hun havde lidt, alt hvad hun havde savnet. Der talte saa megen finfølelse Medlidenhed af hans Brev. Kunde det da ikke være hende nok? Lod sig da ikke derpaa det nye Liv opbygge, som hele hendes Væsen higede imod?

Jo! og tusind Gange Jo! — hvis de to havde været ene, hvis der ikke fandtes de Fortidens Lænker, som bandt hende, og som de andre saa. Ti selv om han i dette Øjeblik kun saa hendes Ungdom og Skønhed, saa var hun dog gammel ved Livets ydre Vilkaar, ikke ved Aarenes Antal, men kun ved deres Indhold. Og hvis det nogensinde gik op for ham? Han, der selv havde et helt, fuldt Liv at skænke bort? Den Tanke var ikke til at udholde — og dog maatte den tænkes igennem. Ti imorgen, maaske allerede den Dag imorgen, vilde hans Blindhed vige, naar han fik saadanne Ord at høre som dem, Aga nu for et Øjeblik siden havde brugt intet-

anende og ganske selvfølgeligt: „En vordende Bedstemoder!“

Aa, naar han dog blot aldrig maatte høre saadanne Ord, medens hun stod ved hans Side, saa at hun maatte føle, hvor han vilde forekomme sig selv latterlig for hendes Skyld, og hvorledes han vilde søge at kæmpe imod af Ridderlighed og Medlidenhed med hende!

Og dette var den sande Hindring, hvorover der ingen Bro fandtes. Enhver anden vilde hun have overvundet af Kærlighed til ham. Men netop hendes Kærlighed, der allerede nu var saa forudseende, bød hende at beskytte ham imod, at der kunde drives Spot med hende, der stod for ham som det højeste. Uskønt maatte det ikke blive, der kunde være blevet saa saligt. Og hun maatte sige til ham: „Jeg er gammel, og selv om Du ikke kan se det, saa véd jeg det selv. At vide det og at byde Dig drage bort, det kan jeg udholde, men nogensinde at skulle læse det i dine Øjne — det vilde jeg ikke kunne udholde, derved vilde ikke blot Lykken styrte i Grus, nej, det vilde begrave selve Kærligheden.“

— Ja for hans Skyld og for sin egen Tilbøjeligheds Skyld maatte hun sige til ham: „Drag bort, drag bort! Ti om vor Kærlighed end er saa sand og stor, som de Mennesker kun kan nære den, der kender Livets Lidelse og Ensomhed, saa maa vi dog ofre den for de unges spøgende Barnestreger, fordi den er kommet for sent. Tiden dertil er for mig forbi, uden at jeg har mærket det — men Tiden er dog ikke mindre forbi, fordi den har været saa ganske indholdsløs.“

Alt dette maatte hun sige ham imorgen. Sige? — nej, det vilde hun ikke være i Stand til. At skulle se paa ham med det samme? nej, det kunde

hun ikke! Hun kunde ikke føle hans Blik, der i de sidste Uger havde fulgt hende saa kærlig beundrende, hvile paa hende, medens hun selv med Virkelighedens Ord ødelagte den Drømmestad, i hvilken de engang sammen vilde holde Indtog. Nej, nu i Nattens Stilhed vilde hun skrive det altsammen til ham og bede ham om at rejse bort uden at se hende igen. Hurtigt maatte det gøres, for at Brevet kunde blive bragt ham strax imorgen tidlig. Nu maatte hun ikke tænke mere, men udføre, hvad der skulde udføres — Tid til at tænke fik hun bagefter — megen Tid — hun var jo endnu slet ikke gammel. Nej, ikke gammel — og dog allerede for gammel.

Men idet hun nu gik hen til Skrivebordet og tog Pen og Papir frem, overvældedes hun pludselig af en dyb Fortvivlelse. Armene sank som lammede ned. Hvorledes skulde hun, naar hun nu viste ham bort, bagefter kunne udholde Tomheden? Nu, efterat hun et kort Øjeblik havde troet paa Muligheden af noget andet? Nu først indsaa hun, hvor fuldstændig hendes Liv i disse sidste Uger var gaaet op i hendes utilstaaede Kærlighed til ham; ja, mere endnu, at denne Kærlighed egentlig var en Tilfredsstillelse af en drømmerisk Længsel, der i alle de sørgelige Aar dog stadig havde levet i hende. Hun havde jo aldrig gjort sig den Tanke klar, men nu vidste hun det med ét, at det kun havde været dette ene Haab, der havde holdt hende oppe. Der vil dog nok engang komme en ny Dags Morgengry for mig!

Og alt dette skulde hun ofre for to glade Børn, der formodentlig meget vanskeligere end Aga havde været i Stand til at sige, hvorledes de var naaede til det, som hun havde kaldt deres Forelskelse — men som besad det ene Eje, der giver Ret til alt skønt — Ungdommen.

Nu holdt hun Pennen i sin Haand.

Hvorledes skulde hun vel tiltale ham?

Og endelig begyndte hun da „Kære Ven!“; ti det kunde han da bestandig være for hende.

Saa holdt hun igen inde.

Ak, hvor ganske anderledes havde hun ikke før tænkt sig det at skrive dette Brev.

Og idet hun tænkte saaledes, formede ogsaa allerede Ordene sig under hendes Pen: „Det skulde have været et ganske andet Brev; jeg vilde have sagt Dem — men det er jo nu ganske ligegyldigt, hvad jeg vilde have sagt Dem; ti nu bliver det kun det, som jeg bør sige Dem.“

Og saa skrev hun alt, alt til ham. Og hun havde derunder en Følelse, som om hun endnu en Gang ved hans Side gennemvandrede hele sit foregaaende Liv, hvis Skygger holdt hende fangen; som om hun ogsaa gennemvandrede det med ham, som aldrig vilde komme — det, der udbredte sig for hende som et forjættet Land, hvortil den Bro førte, som hun aldrig turde betræde. Og hun sagde ham, hvorfor dette ikke kunde ske. Hun skrev til ham hele Natten — denne ene Nat skulde helt tilhøre ham — og medens hun skrev, sænkede der sig over hende som en træt Forsagelse; alt imedens Brevet blev til, følte hun, hvorledes hun paa denne ene Nat virkelig blev gammel.

Vel stansede hun mange Gange, som om hun ikke kunde komme videre, fordi det smertede altfor frygteligt, fordi hun længtes altfor inderligt efter, at han dog pludselig maatte staa ved hendes Side og slutte hende i sine Arme og lade hende græde ud ved hans Skulder. Men er der end mangan Smerte og mange Tab, som vi kan begræde i en andens Arme — et ulevet Liv maa vi begræde i største En-

somhed. Og hun greb igen Pennen med tilvant Tapperhed.

Var det da ikke allerede Lykke, at hun dog engang turde sige ham det alt? Og han vilde jo forstaa det alt; han vilde føle, at hun her i dette Brev skænkede ham sin døende Ungdom. Den stumme Harpes eneste Sang, Perlen, der bly skjulte sig i Muslingens Skal, de længselsfuldt duftende Blomster paa den forglemte Ø, alt det, som hun i det kommende Livs Løb vilde have skænket ham — det skulde dette Brev bringe ham som en samlet Gave.

Og saaledes blev det da under Smerte sandt, hvad hun havde tænkt sig virkeliggjort i Salighed: hendes stakkels Tilværelses eneste Formaal havde været at skrive dette ene Brev.

Da hun var færdig, stirrede hun længe tankefuld paa de beskrevne Ark. Det forekom hende, som var hun død i denne Nat og laa begravet her i disse Blade. Og saa kom hun til at tænke paa, at medens hun skrev dette Brev, maatte mange Mennesker være døde; ti i hver Nat døde der jo mange. Og for dem vilde maaske aldrig mere en Sol opgaa.

Nu rejste hun sig, gik hen til Vinduet og trak Gardinerne til Side.

Sagte kom den graa Dag listende, som en, der skammer sig over de fattige Gaver, den har at bringe. Ja, hende bragte denne Dag intet — men Millioner andre bragte den uendelig meget! Millioner af Mennesker staar hver Morgen op, forhaabningsfulde og virkelystne, for at gribe alle Dagens Muligheder, og andre Millioner vender sig hver Morgen endnu en Gang om imod Væggen, fordi de véd, at ingen Dag nogensinde kan bringe dem noget.

Langsomt blev det lysere. Isa saá ned paa den hvide Gade, og lagde i det blege Morgenlys Mærke

til, at Sneen i Løbet af Natten havde hobet sig endnu højere op. Sneskufferne havde kun formaaet at holde en smal Sti fri imellem de hvide Volde. Ad den maatte nu de mange Mennesker trænge sig frem tæt op ad hinanden, nogle, for hvem alt allerede var forbi, andre, for hvem det først alt begyndte.

En stærk, vemodig Opgivelse bemægtigede sig Isa, men hendes egen Smerte blev mindre bitter, idet hun erkendte, at hun kun oplevede, hvad alt Levende en Gang skal opleve. Fra Uendelighedens Synspunkt er de enkelte Mennesker og Nationer lige forsvindende smaa; nogle gaar, andre kommer, og derefter gaar ogsaa disse — og det har alt saa lidt at betyde.

Endnu en Gang satte hun sig til Skrivebordet i det dobbelte Lys fra den elektriske Lampe og den blege Vinterdag, og inden hun lagde det sluttede Brev i Konvolutten og skrev Adressen paa, føjede hun endnu disse Ord til: „Medens jeg skrev til Dem, er det blevet Morgen — en ny Dag begynder — Dagen for den næste Slægt.“

FORTID

Mexiko er en Stad, der endnu rummer adskillige Bygningsmindesmærker fra gammel Tid. Men Mexicanerne ere ligesom andre Folk, der aldrig forstaar at sætte Pris paa, hvad de har. Derfor ødelægger de hvert Aar et vist Antal af de gammeldags Bygninger og erstatter dem med moderne Konstruktioner, hvori Bølgeblik, Stuk og Jern spiller en fremragende Rolle.

De, der sætter Pris paa Fortidslevningerne, er Diplomaterne, der i Mexico har gode Stunder til at gruble over Fortid og Nutid, og dernæst Turisterne, der hvert Aar i stadig voxende Antal strømmer ind fra Landet paa den anden Side af Nordgrænsen. De stirrer forundrede paa de gamle, tindebekrandsede Paladser, Kirkekuplerne, hvis brogede Kakler under Paavirkning af Aarhundreders Sol, Støv og Regn er flydte ud i en mild, varm Emalje, de graa Kors og de forvitrede Helgenbilleder i de snørklede Nicher, der endnu pryder mange Hjørnehuse. Og de Folk, der kommer fra Landet hinsides Nordgrænsen, undrer sig over, hvorledes saadant noget er kommet ind i deres Verdensdel og overvejer med praktisk Sans,

hvad Handelsværdien af en saadan gammel Bygning vel vilde være i New York, hvis blot de nødvendige Maskiner blev opfundne til at løfte den op, som den staar, og transportere den det Par tusind Mile afsted.

Turisterne er hastige Folk, hvilket forklares af deres Nationalkarakter og Hotellernes Slethed. De gør Hovedstaden, den melankolske Cuernavaca og Puebla, den fromme, af paa et Par Dage, kaster saa et Blik paa Banen, der fra Mexico, den støvfylde, gennem en tropisk Bjergegn fører ned til Vera Cruz, den dødbringende, og sammenfatter derefter deres Indtryk i de Ord: Meget morsomt, meget interessant, men hvilken infam Mad!

Diplomaterne har ikke saa megen Hast og ser paa disse Ting og meget andet, som Turisterne aldrig ser, i stor Magelighed. Fra Tid til anden aftaler de med hinanden at bese en eller anden Seværdighed, men det sker ganske vist ikke ofte; ti i Mexico lærer de den svære Kunst viseligen at fordele faa Adspredelser over et langt Tidsrum, saa at deres Liv ligner et Stykke Brød, der er meget sparsomt besmurt med Kaviar.

Til Ære for en nysankommen Kollega var det blevet aftalt paa en Efteraarsdag at besøge Valenciaernes gamle Skole.

Den tykke Kusk Pedro fra det 'ske Gesandtskab styrede med Færdighed og Sindsro de nordamerikanske Brune gennem de nye Gader, der var ved at voxe op, og undgik omhyggeligt de dybeste Huller. Ved Siden af ham sad den lille Tjener Luis med korrekt korslagte Arme og Cylinderhatten med hans Herskabs Nationalkokarde paa det smukke brune Hoved. Pedro og Luis var almindelige Indianere, hvem den eneste naturlige, menneskeværdige

Tilstand forekom at være den, i laset Sarap og spids høj Hat at staa lænet mod Skranken i en Knejspe og tømme store Glas fulde af den blaahvide Pulques; kun for i det rigeligst mulige Maal at kunne forskaffe sig denne Nydelse, fandt de sig i at tjene og daglig med dem selv at foretage en Forklædning, der bragte dem nær op til det klassiske Forbillede af Rotten Rows Kusk og Tjener.

Victoria'en drejede ind i den brede Paseo og i skarpt Trav gik det ind imod de gamle Staddele, gennem en Allé af høje Eucalyptustræer, hvis Blade susede i Efteraarsvinden, og imellem en dobbelt Række Fodstykker, paa hvilke der skiftevis var opstillede Vaser og Statuer af berømte Mænd, til hvis Fordringer paa Forevigelse i $\frac{3}{4}$ Legemsstørrelse der ikke turde være synderligt Kendskab udenfor deres Hjemland.

Den lille, tykke Hr. von Tredern sad rank og selvbehagelig i venstre Hjørne af Vognen. Han bar den Alvor til Skue, der kendetegner de Mennesker, som er overbevist om alle Tings og i Særdeleshed deres egen Vigtighed, og for hvem der ikke gives Tvivl, men kun urokkeligt fastslaaede Sandheder. Ved hans højre Side lænede sig træt og slap den slanke, blege Fru von Tredern. I Modsætning til sin Mand saá hun nærmest ud, som om hun ikke fandt synderlig Behag i noget, og om hendes Læber spillede det halvt spodske, halvt vemodige Smil, der findes hos dem, for hvem hele Livet er et stort Spørgsmaalstegn, hvorpaa de forlængst har opgivet at finde Svar. Vera von Tredern var i den Aldersperiode, hvor bredskyggedes Hattes formildende Skygge og stornuprede Slør er Kvindernes bedste Ven, fordi de tilhyller det, der er, og lader ane, hvad der har været — den Periode, i hvilken alt det, der før har

glædet, nu synes saa tomt, og Tilbageblikket paa det svundne Liv kun viser en Venten paa og Søgen efter noget, som aldrig kom — den Periode, i hvilken Kvinden begynder at tage sin Tilflugt til Vittighed eller Godgørenhed, alt efter hendes personlige Anlæg eller hendes ydre Livsvilkaar.

Imellem hurtigt susende elektriske Sporvogne kørte Victoria'en over en cirkelrund Plads, i hvis Midte der hæver sig en Rytterstatue af Kong Karl 4' af Gammel- og Ny-Spanien.

Statuen skylder sin Oprindelse til loyale Vicekonger, der har troet paa det bestaaendes Varighed. Under Klokkeklang og Kanonsalut blev den engang rejst og afsløret paa den store Plads foran Domkirken. Men den stakkels Statue var bestemt til at opleve en sælsom Skæbne. Kort efter, at den var rejst, maatte man skjule den under et blaamalet Træskur for paa den Maade i Aarevis at unddrage den for et Folks Blikke, som imidlertid havde faaet andre Overbevisninger og andre Regeringsformer; derpaa blev Kongebilledet dømt til Forvisning i en afsides, halvmørk Gaard og endelig bragt til Ro paa sit nuværende Hvilested, hvor den imidlertid, som en Indskrift melder, kun bliver bevaret paa Grund af sit kunstneriske Værd.

Vera saá op mod den flimrende mexikanske Himmel, mod hvis usikre Lys den patinabedækkede Broncerytter med den flagrende Kappe og Laubærkransen traadte mørkegrønblaa frem, og halvt som en Tanke, halvt som en Følelse gik det igennem hende, at lige fra Tro og Institutioner til Statuer er alt paa Jorden underkastet en vekslede Vurdering, fordi der i os selv og omkring os foregaar en bestandig Forandring. Og hun hørte neppe, at hendes Mand, for hvem alt var Genstand for en urokkelig Overbe-

visning, sagde til hende: „Vera, der kan ingen Tvivl være om, at vore Folks Kapper dog har en langt bedre Farve end de franske Livrées.“ Pedro og Luis, der dog under deres Herres strenge Øjne i Forvejen altid havde en dadelløs Holdning, rettede sig nu særlig strunke op, og under en let Berøring af Pisken tog de Brune lidt strammere i Tøjlerne; ti man nærmede sig Byens eleganteste Klub, i hvis store aabne Port den ubeskæftigede Herreverden hver Eftermiddag hele Aaret rundt dasker om og ryger Cigaretter, medens de ved kritiske Bemærkninger om de forbi-kørende søger at dulme deres Hjemvé efter Paris' Elegance. Hr. von Tredern vexlede Hilsen og Smil med de blege, søvnigt udseende unge Mænd, der ventede paa, at det aftenlige Bakkaratparti skulde begynde, for at vaagne fuldstændig.

Fru von Tredern hilste med et flygtigt Nik. Altid, naar hun kom ad denne Kant blev hun grebet af Betagelse ved det gamle til Klub indrettede Palads, imellem hvis graa, fintudhuggede Stenfriser Felter af hvide og blaa Porcelænsplader træder frem som Tæpper, der hænges ud ved festlige Lejligheder. Fru von Tredern hørte til de Mennesker, hvis eget Livs-afsnit ligger i Fortiden, og som derfor ogsaa uvilkaarligt interesserer sig mere for Landenes og Folkenes Fortid end for deres Nutid og Fremtid. Det værende og det kommende syntes hende ringe i Sammenligning med det svundne — hun hørte til dem, der gerne troer paa den gode, gamle Tid. Og bestandig, naar hun som idag kørte ud, oversaa hun de moderne, stærkt farvede Butikker og Udstillingsvinduerne, hvis Indhold syntes beregnet paa en endnu umoden Smag, der fandt sin Glæde i det brogede og skinnende. Hendes Blikke søgte bestandig mod de ofte ved et rent Tilfælde bevarede Levninger fra

tidligere Tid. Hun kendte Byens mange maleriske Gaarde og Kroge og forhenværende Klosters forfaldne Murværk. Og det var hendes Glæde at se op ad gamle Kirkers halvt skjulte Facader og med Øjet at forfølge, hvorledes den overlæssede churrigeriske Stils Linier snor og slynger sig, hvorledes Ornamenterne hober sig op og ligesom trykker hinanden, og hvorledes blaalige Skygger spiller mellem Taarnenes utallige Snørkler. Alle disse gamle Ting talte et Sprog, som hun forstod, og hun læste i dem saa mange halvt glemte Historier. For hende var der et gammelt Mexiko, hvoraf der i Virkeligheden kun er nogle faa, hurtigt forsvindende Spor tilbage, men som ved hendes Indbildningskrafts Styrke var blevet til en levende Realitet; et gammelt Mexiko, hvori hendes Aand, der higede mod det forbigangne, følte sig langt mere veltilpas end i den moderne Statsdannelse, med hvis Regering det var Hr. von Trederns ham af hans Regering overdragne Hverv at opretholde Traditionerne om venskabelige Forbindelser.

Vognen havde nu det elegantere Forretningskvarter bagved sig, var kørt igennem allehaande Smaagader mellem høje, skumle Huse med tilgitrede Vinduer og holdt nu i en temmelig afsides Staddel foran Valencianernes Skole. En hel Gadekarrée optog den mægtige Bygning, hvis Arkitekt hørte til et Folk, der engang ejede hele Verden, og som derfor ikke kendte Rumbesparelsens Begreb.

Noget mørkt og truende var der ved Bygningen, endskønt den mørkerøde Facade blev brudt af flade Søjler og Friser af lys Sandsten; man kunde mærke paa den, at den stammede fra Tider, hvor Klostre og Skoler altid samtidig var smaa Fæstninger. Som alle gamle Bygninger i Kolonierne. der enten har tjent kirkelige Formaale eller tilhørt adelige Herrer,

var ogsaa Valencianernes Skole prydet med spidse, taarnlignende Tinder. Udhugne Stenuhyrer sprang frem fra Tagrenderne og var bestemte til fra de vidt opspærrede Gab at spy Regnvandet ud paa Gaden. Rige, stærkt fremhævede Ornamente slyngede sig op om det store Midtervindue og fortsatte sig i stadig gentagen Forminskelse til tæt op under Taget, hvor de dannede Grundlaget for et Skjold, paa hvilket engang den spanske Krones Vaaben havde pranget indmejslet. Nu var Skjoldet tomt. Som saa mange andre var ogsaa dette Vaaben blevet hugget af ifølge Republikens Dekret.

Midt paa Skolens Forfacade befandt sig en høj Portal, der om Natten blev lukket med tunge Døre, der var besatte med store Søm og svære Bronzehamre. Igennem denne Port traadte man ind i den forreste rummelige Gaard, paa hvis fire Sider der hævede sig slanke Søjler, der i første Sals Højde bar en bred Buegang.

Selskabet var allerede forsamlet i denne Gaard. I dæmpet Tone svirrede franske, engelske og spanske Sætninger imellem hinanden.

— „Jeg forsikrer Dem for,“ sagde Mr. de Brionne, der i mere end almindelig Grad besad den sædvanlige Diplomatmani for Antikviteter og forstod at parre den med klog Sparsommelighed, „at Pateren havde ingen Anelse om, at denne Messedragt mindst er 500 Pesos værd; han var saa lykkelig, da jeg gav ham 60, at det bagefter gjorde mig ondt, at jeg havde budt ham mere end 50 — alle de herværende Præster staar dog paa et skrækkelig lavt Dannelsesniveau.“

— „Jeg kommer lige fra Donna Manuela,“ fortalte den lille, runde Mme de la Linotte til den magre Baronesse Fastenheim, der altid så ud som

om hendes Klæder maatte glide ned af hendes for ethvert Fremspring blottede Skikkelse, „og vil De tænke dem! Den stakkels Donna Manuela venter allerede igen en lille — den femte i fire Aar!“

— „Gudskelov, at det ikke er smitsomt som gul Feber, Tyfus og alle de andre mexikanske Sygdomme,“ svarede Baronessen og saå ned ad sin lange, hyperslanke Figur.

— „Da vi blev forflyttede hertil,“ vedblev den lille Fru de la Linotte, „sagde min Kousine Melanie: Fifi! Mexiko er en By med flade Tage, hvor man keder sig stærkt og faar mange Børn!“

— „Hvad har vel de flade Tage med den Ting at gøre?“ sagde Baronesse Fastenheim spekulerende, og hendes Tilbeder, den laskede og skaldede Vikomte de la Ruade, udbød: „Babies, fi, quelle horreur! De ødelægger uopretteligt den kvindelige Skønhed!“

— „Aa, der har vi jo Trederns,“ udbød Grev Willestad, der først havde set Vera, idet hun fra den mørke Port traadte ud i Gaardens stærke Lys. Og under det Øjeblikks Stilhed, der indtraadte, hørte man den smukke Mrs. Stevens sige til Jack Mc. Dougall, der bar Øgenavnet „The Irrepressible,“ og som kun hørte til det diplomatiske Korps i sin Egenskab af personlig Attaché hos Mrs. Stevens: „Ja, Jack dear! Dyd maa ganske vist være meget kedelig; men derfor er det modsatte dog langt fra morsomt!“

— Grev Willestad var gaaet Vera og Hr. von Tredern i Møde, og idet han pegede paa en stor solbrændt Mand, der fulgte med ham, sagde han: „Tillad mig at forestille Dem en Ven af mig, Hr. Ralph Herbert, der har gjort mig den store Fornøjelse at besøge mig her et Par Dage. Han var nemlig i Færd med at rejse over San Fransisco til Østasien; men saa skrev jeg til ham: Hvad er det for en

Opdagelsesrejsende som Dig at gøre en lille Omvej over Mexiko. — Og — dér er han!“

Hr. von Tredern saá halvt beundrende, halvt nedladende paa den nye Bekendt: „Glæder mig overordentlig at lære Dem at kende — hørte nok paa min Orlov ifjor, at Majestæten udtalte sig meget rosende om Deres sidste Bog — det var, tror jeg, om . . . en Gennemskæring? . . . af . . . Afrika?“

— „Ny-Guinea,“ rettede den Rejsende, medens Vera, der saá meget bleg ud, rakte ham Haanden og sagde med en let Bæven i Stemmen, som hun bestræbte sig for at give en spøgefuld Klang:

— „Ja, vi er dog vel gamle Bekendte . . . Hr. Herbert?“

— „Vist saa . . . naadigste Frue — hvis De er saa venlig at huske mig.“

Den spanske Gesandt, der plejede at føle sig som Vært i den mexikanske Fortid, overtog nu Ledelsen. Men medens Selskabet gik op ad den brede Dobbelttrappe, traadte Hr. von Tredern hurtigt hen til sin Kone og hviskede sagte til hende:

— „Gør den Verdenstrasker opmærksom paa mit Skrift om Aztekernes Nefritguddomme og indbyd ham til Middag — kan være til stor Gavn for min Karriere, hvis han omtaler mig i sin næste Bog.“ Derpaa sluttede han sig til den spanske Gesandt og den Priorinde, der gik i Spidsen, og man hørte ham sige: „Ja en forsigtig afmaalt Grad af Undervisning for den kvindelige Ungdom maa være et Maal for enhver vis Regering,“

Undervisning og Oplysning blev i denne Skole aabenbart ikke meddelt i uforsigtigt Overmaal. Haandarbejder syntes at være Hovedundervisningsfaget, og Hr. von Treden bemærkede, at disse ogsaa efter hans Overbevisning til enhver Tid vilde være ube-

midlet Kvindekøns naturlige Virkefeldt. De Besøgende blev ført langs med lange Rækker af unge Piger, der sad bøjede over Broderirammer: under deres Hænder opstod der paa hvid Atlaskes Bund brogede Silkefugle og Blomster, blandede med sindrige Sætninger. Man maatte uvilkaarlig spørge sig selv, hvem de ulykkelige var, der engang skulde købe disse Resultater af stor Møje og endnu større Smagløshed.

Overfor disse Bunker af hækledede Sengetæpper, broderede Puder og gennembrudte Bordtæpper, kunde Mrs. Stevens ikke undertrykke en Gæben. „Jack,” sagde hun, „idag har vi virkelig valgt en dødkedsommelig Adspredelse. Mon Nelly i Newport virkelig vil tro mig, naar jeg skriver til hende, at vi her ikke har andre Fornøjelser end at besøge Velgørenhedsskoler?”

— „Ikke andre? De er lidt haard imod mig idag!” svarede den Irrepresible; „men De har vist Ret, dette Sted trænger aabenbart til at ruskes lidt op. I guess, at det skal nok blive lidt livligere, naar vi engang holder vort Indtog her.” Og idet han saå hen igennem en ny Række af Sale, tilføjede han: „Ved alle disse gamle Lader tænker jeg bestandig paa, hvad vi engang kan bruge dem til; disse her skulde man dog tænke paa til en Kaserne — Plads for et Par Regimenter og udmærket Ventilation.”

— „Eller Oplagsplads for Petroleumskasser,” foreslog Mrs. Stevens.

— „Aa, hvem véd, om Petroleum til den Tid endnu overhovedet vil have nogen Værdi,” mente Jack ringeagtende.

— „Fy, Jack! Hvor stygt af Dem overhovedet at omtale saadan en Mulighed; De véd jo dog, at Stevens har Part i Standard Oil Company.”

Fra den første Gaard var man nu naaet over i en anden, der saá ældre og mere forfalden ud. I Buegangene havde Gulvet paa nogle Steder sænket sig, og der viste sig et Par Revner i Murene. Det storartede Anlæg og den oprindelige Skønhed kunde vel endnu erkendes, men i alting sporedes dog allerede Begyndelsen til det kommende Forfald.

Priorinden forklarede, at i de Aar, da en liberal Regering havde inddraget de gejstlige Godser og der paa denne Maade blev lagt Grunden til mangelverdslig Rigdom, var ogsaa denne Skoles Formue bleven konfiskeret, og at der derfor nu manglede Midler til de nødvendige Reparationer. „Tilsyneladende holder det altsammen endnu,” sagde hun, „fordi Bygningen fra Begyndelsen af har været opført saa vidunderlig smukt og solidt, men jeg kan dog se de successive smaa Forandringer, som hvert nyt Aar medfører for vor stakkels gamle Skole.“

Mr. de Brionne, der havde vist fuldkommen Ligegyldighed overfor de syende og hæklende unge Skolepiger, var ganske forandret og fuld af Interesse, efterat den hemmelighedsfulde Fortryllelse, som høj Alder udøvede paa ham, mere og mere traadte frem paa Bygningen. Han opdagede paa Murene Spor af tidligere Døre, der senere var blevet tilmurede, han bankede med sin tynde Stok paa Væggene for at opdage hule Rum og sagde: „Hvad vilde jeg ikke give for engang at kunne undersøge alting her grundigt — jeg er sikker paa, at der maa være gemt sande Skatte her af gamle bibelots.“

— „Dieu, qu'il est assomant avec sa manie d'antiquités, vot' chef,” mumlede en næsvis Attaché til Brionnes Sekretær; „hvem gider dog give sig af med gammelt Skrammel imellem alle disse smukke Piger?” Og dermed snoede han sin lille Knebelsbart

kækt i Vejret og kastede gennem Monoklen erobringslystne Blikke til de mørkhaarede, sortøjede Piger, der da Gæsterne kom ind havde rejst sig op og nejede med deres Races medfødte Høflighed.

— „Décidément, cela devient grisant,“ vedblev Attachéen, idet han snøftede i Luften med sin Stumpnæse som en Hønsehund, der vejrer Vildt, da han nu bagved de andre gik igennem Sovesalene. Der stod lange Rækker af hvide Senge. Men der herskede ikke den simple Ensformighed, der i lignende Instituter i nordiske Lande fremkalder et saa be-
drøveligt koldt Indtryk, men der var levnet et vist Spillerum til at give den personlige Særegenhed sit Udtryk. Ved lette Skærmbredter, der naaede op i Salens halve Højde, var der dannet et lille Kammer om hver Seng, og de var alle forskelligt dekorerede efter Indehaverens Smag og beskedne Midler. Blomster, der i Mexiko udgør de fattiges billige Luxus, stod i smaa Vaser foran de hellige Skytspatronessers brogede Billeder; der var betagne hellige Cecilier, stive Madonnaer del Rosaria i stivt strittende Krinolinekjoler, smertefulde Madonnaer della Soledad med sorte Slør. Hvert af de smaa Rum var desuden Sædet for en speciel Kultus, og Helgeninderne forekom øjensynlig de fattige Piger som meget fjerne men mægtige Veninder, som man nærmer sig til med smaa Gaver i det Haab, at de vil gengælde dem tusindfold. De store Døre, der gik ud til Verandaerne, stod paa vid Gab, og gennem alle Rum-mene strømmede Lys og Luft.

— „Charmant, ganske charmant!“ sagde den lille Mme de la Linotte til Priorinden, idet hun mønstrede alt gennem sin langskaftede Lorgnet. „Gid jeg dog strax kunde blive her hos Dem og lade hele mit møjsommelige Liv blive tilbage bag ved

mig!“ Og dermed sukkede hun som under en tung Byrde og løftede op i sin lange, med Kniplingsvolanter besatte Kjole, da hun neppe kunde faa Plads til den i de snevre Smaarum, og man saá de smaa-bitte Fødder i lysegraa Sko, paa hvilke Mme de la Linotte trippede igennem sit Livs store Bekymringer.

— „Gud véd, hvor tidt jeg allerede har hørt Fifi ytre det Ønske?“ tænkte Mr. de la Linotte i det samme; „og det komiske er, at hun altid mener det ganske oprigtigt, undertiden foran en Sennhytte, undertiden ved et norsk Bjælkehus og idag i en mexikansk Velgørenhedsskole.“

— „Ja, De vilde maaske virkelig befinde Dem godt hos os,“ svarede Priorinden, der plejede at tage Menneskene alvorligt og intet kendte til fornemme Damers pludselige Henrykkelse og hurtige Glem-somhed, „mange af vore Elever besøger mig, efterat de er blevet gifte og plejer da ofte at sige, at deres lykkeligste Tid dog var her.“

— „Ægteskabet er i det hele taget en over-vurderet Institution,“ sukkede Baronesse Fastenheim, og Vicomte de la Ruade føjede til:

— „Ja, Baronesse! ligesom alle menneskelige Opfindelser, og det har allerede foraarsaget saamange Misforstaaelser og Sammenstød — mange flere end den traadløse Telegraf og Automobilerne!“

— „Gifter Menneskene sig endnu bestandig i alle de snurrige Lande, De har rejst rundt i, Hr. Herbert?“ spurgte den lille Mme de la Linotte.

— „Ja, naadige Frue! Heller ikke dér har Menneskene endnu fundet paa noget bedre — og heller ikke paa noget værre, ganske som man tager det!“ svarede den Rejsende.

Vera gik ved Siden af ham. Hun gik som i Drømme. Nej, intet skønnere end det, man engang

havde drømt om, intet værre end det, man fandt — ganske som man tog det. Han havde Ret!

Endelig igen at ses efter de mange Aars Forløb! Her i det fjerne Land, midt i det Selskab, der nu saa længe havde dannet hendes Verden, og som idag forekom hende saa uforstaaelig fremmed. Hvad havde denne Dag ikke saa pludselig bragt hende! Og den var dog begyndt ganske som de andre, havde kun syntes hende at være et Skridt længere frem ad en Vej uden bestemte Maal. Ingen sagte Stemme havde hvisket til hende, at denne Dag var bestemt til for bestandig at hæve sig frem over hendes Tilværelses Tomhed. — Tilværelsens Tomhed, den store Hensigtsløshed, følte hun jo bestandig. Men først idag følte hun klart, hvormeget hun havde lidt derunder alle disse Aar igennem. Disse Aar, der havde efterladt deres Spor og bragt den store Træthed over hende, og som i de mange ensomme Timer havde tegnet ganske fine, endnu næsten usynlige Streger i hendes Træk. Vilde han kunne læse denne Skrift og forstaa dens dybe Vemod? Vilde Fortidens Fortryllelse formaa at forklare ham Nutiden? Næsten frygtsomt saá hun op paa ham. Først syntes hun neppe, at han havde forandret sig. Det var ganske de samme, kære Træk som fordums, og dog — ogsaa hos ham noget fremmed, noget forandret — ogsaa dér Spor af Aarene. Skarpe Streger og det haarde Udtryk, der præger dem, der ikke lader sig betvinge af Livet, der véd, at de faar Bugt ikke blot med andre, men ogsaa med sig selv, dem, der er fødte Kæmper og ofte ogsaa Overvindere.

— „De har forøvrigt ganske Ret!“ sagde Priorinden til Hr. de Brionne. „Vort Institut besidder virkelig en skjult Skat, som jeg ganske undtagelsesvis skal vise Dem.“ I det samme aabnede hun en

aflaaset Dør, og Selskabet traadte ind i et Rum, der engang maatte have været Køkken; ti ved den ene Væg stod endnu Resterne af et Komfur af brogede Kakler, over hvilket der hvælvende sig et langt frem-springende Røgfang, der var sodet af en forlængst udgaaet Ild. Stole med nedtraadte Sæder, trebenede Borde, en ledeløs Modeldukke stod spredte i Rummet: alskens gammelt Skrammel, Fuglebure, Lygter og ituslaaede Fade laa omkring paa Gulvet, og lænede mod Væggene fandtes der støvede, gennemhullede Billeder. Priorinden skubbede et af de gamle Malerier til Side, og man opdagede i Muren bagved det en lav Dør. Først efter langvarige Forsøg lykkedes det at faa den aabnet; den førte ind til et lille forhenværende Spisekammer, der kun fik sparsomt Lys igennem et blindt tilgitret Vindue. En tilhyllet Figur stod paa et Bord midt i Rummet, og da Priorinden løftede det støvede Overtræk af, lynede og glimtede det pludselig af Guld og Sølvglans, af blødt Perleskær og af ildsprudende Smaragder. Paa et højt, fint ciseleret Fodstykke, hvis Hjørner prydedes af musicerende Amoriner, hævede der sig en Madonna, der stod paa en gylden Halvmaane, men syntes at svæve i Luften. Det var, som om hendes Fodspidser kun berørte Soklen, som om Vinden tog fat i hendes gyldne Kappe og bar hende opad, Hænderne var korslagte over Brystet, det bekransede Hoved bøjet svagt tilbage, og hele Skikkelsen syntes at aande bævende Længsel efter de Mysterier, der maatte findes oppe over Maane og Stjerner.

Først herskede der en forbauset Taushed, men da afløste det ene beundrende Udbrud og Spørgsmaal det andet: „Nej, hvor smukt — hvor dejligt!“ — „Hvor stammer dog den prægtige Madonna fra?“ — „Hvordan er den kommet her?“ — „Hvilken

Kunstner har udført den?" Og Priorinden forklarede: „Den skal være forfærdiget efter et Udkast af Salcillo, og det Guld og Sølv, den er udført af, og de mange Ædelstene, som vor Madonna bærer, stammer alt fra milde Stiftelser.“

— „Men hvorfor bliver den netop opbevaret her i denne elendige Krog, hvor ingen kan se al den herlige Pragt?“ spurgte den lille Mme de la Linotte.

— „Tidligere stod den paa Altret i Kapellet,“ forklarede Priorinden, „men da den langvarige Revolutionsæra begyndte, hvor intet mere var sikkert, og hvor der ogsaa forsvandt meget fra vor Anstalt, besluttede de daværende Skoledirektører at gemme vor Madonna godt, og Pladsen her forekom dem det simpleste og netop derfor naturligste Skjulested.“

— „Ja, disse Perlekæder kunde ganske vist friste mange,“ mente Mr. de Brionne.

— „Det er ligefrem oprørende!“ udbrød Mrs. Stevens. „Tænk, hvor vi vilde være stolte af saadan en Statue i New York!“

Jack så smægtende paa sin skønne Landmandsinde og sagde:

„Som Genstand for vor Beundring trænger vi Amerikanere ikke til importerede Artikler.“

Ralph Herbert havde taust betragtet Madonna'en og sagde nu stille hen for sig, som om han afsluttede en Enetale med sig selv:

— „Der er saameget smukt, som det gaar paa samme Maade; først stiller den ene det op paa et Altar, derefter lader en andet det gaa til Grunde i en Krog. Og dette er dog kun en livløs Dukke, der ikke kan føle Medlidenhed med sig selv og indre Oprør mod Skæbnen.“

— „Kom, Jack! Lad os fra al denne Spøgelses-

luft gaa lidt ud i det Frie," sagde Mrs. Stevens, der ved at se ud ad Køkkenvinduet havde opdaget en lille, forfalden Have, hvor Slyngplanterne snoede sig op i høje Træer og tomme, forvitrede Stensokler stod langsmed Gange, der var overgroede af Ukrudt.

Jack ilede tjenstvillig efter hende, og medens han gik bort med Mrs. Stevens, sagde han: „Endelig har jeg fundet den rette Anvendelse for denne gamle Kasse! Vi kan bruge den til Remise for Vognene til den fremtidige elektriske Popocatepetl-Bane.“

Ralph Herbert og Vera fulgte efter de to andre ned i Haven, medens den spanske Gesandt og Hr. v. Tredern oppe i det lille Spisekammer fortsatte en lærd Diskussion med Priorinden om den spanske Skulptur og Brionne med Kendermine optog Vurdering over Madonna'ens Perler og Smaragder.

Da Ralph og Vera kom til Syne nede i Haven, saå Attachéen og Sekretæren efter dem fra Køkkenvinduet. Den sidste sagde: „Til mange Kvinder hører altid en bestemt Baggrund; se blot, hvor alle disse efteraarsagtige Farvetoner, den blege Himmel og de graa Murflader med de gamle, udhugne Stenvaaben, danner et Supplement til hele Fru von Trederns Fremtoning. Gud! hvor den Kone maa have været smuk!“

— „Og det monstrøse Æsel til Tredern har formentlig aldrig kunnet se det," mente den lille Attaché. „Han har vel altid foretrukket sine Nefritguddomme for hende.“

— „Hr. von Tredern," sagde Sekretæren, „gaar rundt som en levende Absolution for alt det — som hans Frue desværre altid har undladt at foretage sig.“

— „Altid undladt? Det er vel Deres Spøg, min kære?" spurgte den lille Attaché, der endnu var

meget ung, men ansaa Skepsis, forsaavidt det drejede sig om Kvinder, som et Bevis for Verdensmands-erfaring.

— „Just som jeg siger!“ svarede den anden. „Naturligvis er der mange, der har været forelskede i hende; men om saa Don Juan i egen høje Person mødte op, tror jeg saamænd ikke engang, at hun vilde lægge Mærke dertil.“

— „Men hvorfor dog det? For De vil da vel ikke have mig til at tro, at det er af Lidenskab for den tykke Tredern, eller maaske af Princip?“

— „Naa, det forekommer jo ogsaa ofte. Men i dette Tilfælde tror jeg nu, at det har en anden Grund. Min Tante Tegenberg, der var en god Veninde af Fru von Trederns Moder, har fortalt mig, at den skønne Vera en Gang har haft en grande passion. Jeg tror, det var for et eller andet obscult Mandfolk — ingen Formue — intet Navn — kort-sagt en Umulighed. Saasnart Moderen mærkede det, gjorde hun hurtigst mulig Ende paa Sagen. Fru von Tredern er jo født Dettlingen, men af den helt forarmede Linie, og da saa efter nogle Aars Forløb den tykke Parvenu Tredern tilbød sig med samt sine Penge, blev Mama Dettlingen ved med at besnakke Datteren, indtil hun tog ham.“

— „Ganske smukt! Men tout ça forklarer mig ikke Troskaben.“

— „Jo, sér De! Der gives Mænd, hvem ingen Kvinde i Verden vilde være tro for deres egen Skyld; men som har det uhørte Svineheld at finde en Hustru, som ved deres Side bliver en tidligere Erin-dring tro. — Der har De min Teori om Ægteparret Tredern!“

— „De er virkelig ultramoderne og dekadent!“ sagde den lille Attaché beundrende.

— Vera gik nede i den efteraarsagtige Have som i Drømme. Hendes lange, graa Kjole slæbte hen over det visne Løb, hvis Raslen syntes at klinge fra det fjerne og at slaa Bro over et Spand af Aar. I de høje Træer hviskede Vinden; op om de gamle, udhviskede Stenvaaben, der angav de oprindelige Stifteres Grave, snoede sig brunligrøde Slingplanter; de forvitrede Mure tittede frem imellem de sidste Blade. Alt talte om Fortiden. Tænkte ogsaa han paa svundne Tider? Hun saá op paa ham, og deres Blikke mødtes.

Nu stod de ved et stort, ottekantet Vandbassin, der var omgivet af et højt Stengelænder. Tidligere havde der plasket et Springvand deri. Nu var det forlængst forstummet. Et Par gule Blade drev om paa Vandfladen, og igennem det grønne Dyb kunde man skimte Bundens blaa-hvide Porcellænsplader.

— „Vil De ikke hvile Dem lidt?“ spurgte han sagte, og hun satte sig paa Gelænderet omkring Springvandet. Skyggerne faldt paa dem begge; kun paa de højeste Grene hvilede endnu gyldent Sollys. Sagte faldt helt oppe fra et vissent Blad ned, det strejfede Veras Skulder og faldt ned for hendes Fødder.

Og da var det hende, som forsvandt hele den nuværende Tilværelse, og for hendes indre Øjne fremtryllede Erindringen Billeder af det engang oplevede. — Hun saá igen den lille sydtyske By og Skoven udenfor Byens Port. Det var Foraar. Over det bløde Mos, under det lysegrønne Løvtag, som Solens Straaler tittede igennem, gik to ganske unge Mennesker, næsten endnu Børn. Den blomstrende Vrietorns stramme Lugt fyldte Luften. Og Drengen rystede et af de slanke Smaatræer, saa at Hundre-

der af de smaa hvide Blomster faldt af og hængte sig fast i den lille Piges lange Haar.

— „Se, Vera!“ raabte Drengen. „Saadan kommer Du til at se ud, naar Du engang bliver en gammel Dame med hvidt Haar.“ — Hvor de dog havde lét begge to. Blive gammel? Det syntes dem dengang saa fjernt.

— Vera saá op; ti hun mærkede, at Ralphs Blik hvilte paa hende, og da hun saá paa ham, nikkede han svagt, og hun forstod, at ogsaa han mindedes Fortiden.

Og et andet Billede syntes at stige op af det blege Fjerne, indtil det stod for hende med haandgribelig Tydelighed. Det var et Par Aar senere. De sad paa Strandbredden ved et fjernt nordisk Hav. Tankeløst trak hun med Spidsen af sin Parasol Streger i det fine Sand; først havde det kun været Navnetræk, men da havde hun halvt drømmende føjet Bogstaverne sammen til Ord. „Lykke“ læste de begge og havde i det samme set saa straalende paa hinanden, som om de var de første unge Mennesker, der havde fundet paa det Ord. — Men en lille Bølge fra det store, graa Hav var ganske sagte skyllet hen derover og havde slettet Ordet ud — det var jo kun skrevet i Sand. Og den unge Mand var sprunget op, havde strakt sig stolt af sine Kræfter og raabt saa sejrssikker: „Vera! Det Ord vil vi hellere mejsle ind i Sten!“

Men hvor var Ordet blevet af? Ikke mejslet i Sten og ikke skrevet i Sand. Forsvundet! Og det gøs i Vera. Hun trak den graa Boa tættere om sig, der indhyllede hende som en lys Sky.

Skygge og Taushed omgav nu de to. Oppe paa de øverste Grene slukkedes Lyset og syntes at flygte bort til den blege, klare Himmel.

Manden, der stod ved Siden af hende ved Gelænderet, mumlede for sig selv: „Overalt kun Ruiner af Ting, der har været.“ Hun nikkede og svarede tonløst: „Og de sørgeligste er Minderne om de Ting, der aldrig var.“

Han havde sat sig ved Siden af hende og greb efter hendes nedhængende Haand. Gennemsigtig fin hvilede den i hans. Hvid og smuk havde den holdt sig — Aarene havde ikke kunnet ramme den. Haardhed og Kulde smeltede fra hans Hjerte, og kun en dyb Medlidenhed opfyldte det. Hvor hjælpeløs og svag var ikke denne Haand — aldeles ikke skabt til at holde fast, til at gribe ind, til selvstændig Virken! Og pludselig blev han grebet af en taknemlig Følelse af sin egen Kraft, der havde overlevet Ungdommen og var blevet hærdet gennem den bitreste Skuffelse; og han maatte erkende, at hvor to bliver ramt af en hard Skæbne, er det dog Kvinden, der lider mest.

En kold Aftenvind strøg igennem Træerne og fejede Bladene afsted, der viljeløst drev paa Vandfladen. Det blev mørkere. Tingenes Omrids svømmede ud og tabte sig i Tusmørket.

Hun sad ligeoverfor ham paa Stengelænderet, graa og utydelig, som om hun som en Taageskikkelse steg op til ham fra det mørke Vand. Hun forekom ham som et Symbol paa gammel Lidelse, der i Skumringen stiger op af Hjertets dybe Brønd og flakker om i Natten med trøstesløse, tomme Øjne. Og igenem Mørket følte han disse Øjne hvile paa ham, spørgende men dog intet haabende mere. Og han blev grebet af en inderlig Længsel efter at kunne hjælpe og trøste. Men hvad kunde han gøre for hende? Den eneste virkelige Trøst, grædende sammen med hende at glemme de tabte Aar, var umulig.

I al sin staalsatte Kraft var han dog fuldkommen afmægtig — kunde ikke tage denne Smerte fra hende eller kæmpe for hende imod den og kaste den overvunden til Jorden — kunde ikke gøre andet end at lade hende sidde og drage videre, ud i den vide Verden.

Men før han gik, bøjede han sig ned og kysede endnu en Gang de kære Hænder.

Meget havde smertet Vera i Livet, men intet havde nogensinde gjort hende saa ondt som dette Kys — og dog havde det været saa ømt og saa blidt.

Og sammentrængt i et enkelt Øjeblik oversaa hun hele sit Liv — det var blevet Efteraar deri, uden at det nogensinde fuldt ud havde været Sommer. Fra den fjerne Fortid vinkede kun nogle blege Erindringsbilleder, uklare og vage — som visnede hvide Blomster fra et svundet Foraar.

OM EN HUND OG MONROE-DOKTRINEN

Shorty var en hvid, brunplettet Hund af ubestemt Race, men de bedste af den gamle Verdens Racer havde aabenbart medvirket ved dens Pedigree og havde paa den for Udvikling af nye Typer saa overordentlig gunstige Jordbund gjort den til det, den var — en Hund med ubegrænsede Muligheder, som de kun kan forekomme i Fremtidens Land paa den anden Side af Oceanet.

Foretagelseslyst og trodsigt Kampmod havde Shorty taget i Arv fra hine fjerne Forfædre, der var komne fra Europa til Amerika i Følge med de første Udvandrere, og den ifølge Udviklingens Lov opstaaede Potensering af disse Egenskaber havde hos Shorty fortættet sig til Bevidstheden om at være enhver Modstander voxen.

Shorty var ingen Luxushund, og de gamle Kavalierer, der engang var komne til Virginia og havde set deres Hunde-Ideal i hin King Charles, hvis højmodige, vildfremmede Øjne stirrer os i Møde fra saamange af Van Dycks Malerier, vilde maaske have fundet mindre Behag i denne nyeste Legemliggørelse af de canine Idéer, men hos Nutidens Kendere vilde

den sammentrængte Skikkelse, den kraftige Nakke og de faste, skinnende Tænder ikke efterlade nogen Tvivl om, at Shorty var en tidsmæssig Hund, der overalt vilde kunne hævde sin Plads, og med hvilken man maatte regne.

Patriotisk Sindelag laa Shorty i Blodet. Den følte en ubetinget Beundring for det Land, hvori dens Vugge havde staaet, og ansaa det slet og ret for det første i Verden, ligesom den var fuldt og fast overtydet om, at der ikke fandtes noget skønnere end Washingtons Gader. Alt fremmed fyldte den med dyb Mistillid; for den stod det fast, at det kun kunde virke skadeligt paa amerikansk Grund, og at det derfor galdt om saavidt som muligt at holde sig det fra Livet. Og saaledes var Shorty en energisk Repræsentant for amerikansk Afværgelsespolitik og Tilhænger af den Doktrin, der oversat i dens eget Sprog betyder, at ingen europæisk Hund turde hente sig et Ben paa Amerikas Jordbund. Og har der nogensinde existeret en Hund, hvem et saadant Sindelag maatte ligge i Blodet, saa var det da ogsaa netop Shorty, ti det var jo et af dens kvindelige Op-hav, der hin mindeværdige 2. December 1823 havde ledsaget det Bud, der fra det hvide Hus i Washington havde bragt Præsident Monroes Budskab til Kapitoliet, hvorved den Doktrin blev forkyndt for den forsamlede Kongres, at Adgangen til de amerikanske Jagtdistrikter for bestandig skulde være forbudt de europæiske Magter. Efter at bemeldte Bud dengang havde afleveret Aktstykket paa Kapitolium, var han paa Tilbagevejen gaaet ind i et Spisehus og havde fra sit Maaltid kastet et saftigt Ben hen til Shortys ham ledsagende Stammemoder; og herved havde der hos denne dannet sig den Forestilling, at Monroe-Doktrinen var uadskillelig forbundet med Be-

grebet om et godt Madsted. Ved Nedarvning var denne Forestilling derefter forplantet til Shorty.

Den med saa opsigtsvækkende Instinkter udstyrede Hund tilhørte Mr. Short, Løjtnant ved Fort Miles ved Washington, og dens Herres Regimentskammerater havde kaldt den med hans Øgenavn „Shorty“, da den endnu var en hjælpeløs Hundebaby, der med svært Hoved og altfor store Poter som en lille, blød, hvidbrun Bylt henslumrede sine Dage i Regimentsstaldenes Straa.

Efterat Shorty var voxet til, ledsagede den sin Herre paa alle Rideture. Ofte løb den alvorlig og maalbevidst ved Siden af Hesten, ofte jagede den ogsaa muntert gøende bort fra Vejen, skræmmede en Fugl op, forfulgte den langt ind over Markerne og kom da springende tilbage til sin Herre stønnende og selvtilfreds, som saamange er det efter et selvpaataget unyttigt Arbejde.

Men i de sidste Uger havde de to ikke som ellers strejft alene om i Skovene. Til Shortys største Forundring havde Løjtnant Short en Dag først taget Vej til „Arlington Hotel“, hvor der strax havde vist sig en ung Dame, der havde ladet ham hjælpe sig op paa en Hest, der stod parat, og havde redet en Tur paa et Par Timer med hende. Og da dette derefter gentog sig hver Dag, maatte den unge Dame vel faa rigelig Lejlighed til at lære saavel Washingtons Omegn som Løjtnant Short og hans Hund at kende.

Den smukke unge Dame hed Miss Beatrix Sharemill og var Datter af den store Jernbaneentreprenør, der ugevis havde forhandlet i Washington med det Syndikat, for hvilket han skulde bygge den gennem Mexico førende Del af den planlagte „Panamerikanske Behring-Magelhaen-Elektro-Ilbane“. Hans Frue og

Datter var taget med ham til Washington, og Miss Beatrix, der kort forinden havde modtaget den sidste Affilings i en højere Skole, havde moret sig i Hovedstaden saaledes, som det er enhver ung amerikansk Piges gode Ret. Hun havde været til en Modtagelse i det hvide Hus og havde trykket sit Statsoverhoveds Haand, hun havde deltaget i talløse Jours, Diners og Baller — og hun havde redet lange og hyppige Ture med Løjtnant Short.

Men alt dette skulde nu have Ende. Mr. Sharemills Forhandlinger var afsluttede. Om faa Timer skulde han med sin Familie afrejse til Mexiko.

Beatrix, der forstod altid at udnytte de flygtende Øjeblikke paa den behageligst mulige Maade, anvendte denne sidste Morgen til en Ridetur med Mr. Short. At disse Ture betød uendelig meget for ham, havde Beatrix længe vidst, og hun havde undertiden haft al den Behændighed behov, som enhver Amerikanerinde er i Besiddelse af, for at aflede en af ham forsøgt Hjerteudgydelse ved Hjælp af en Spøg. Men han var jo en ubemidlet Løjtnant, der selv ogsaa om faa Dage skulde forlade Washington for med sit Regiment at afgaa til Filipperne — det galdt altsaa om ikke at gøre Dumheder og ikke maaske at besværliggøre Livet for dem begge ved en Forlovelse uden Udsigter. At det ikke kunde blive til noget alvorligt imellem dem, havde hun strax fra Begyndelsen af vidst; men det havde ikke forekommet hende som en tilstrækkelig afgørende Grund for, at hun ikke skulde tage Glæderne ved en kammeratlig Flirt med.

Shorty havde som altid ogsaa ledsaget de to paa denne sidste Tur.

Nu var de komne hjem. Mr. Short havde løftet Beatrix af Hesten, og de blev endnu et Øjeblik

staaende paa Gaden foran „Arlington Hotel“. Løjtnanten strøg nervøst med Haanden hen over sin glatbarberede Hage og vilde gerne have sagt adskiligt, men kunde ikke finde Ord derfor. Beatrix beherskede derimod Situationen: „Ja, lev nu vel, Hr. Short! Vore Rideture har været saa rare, og vi har altid været saa gode Venner! Aa, men Deres Hund, vor tro Ledsager, maa jeg dog ogsaa sige Farvel til.“

Mr. Short fløjtede, og Shorty kom glad springende. Dens Herre løftede den op i det løst hængende hvide Nakkeskind og holdt den hen imod den unge Pige.

— „Hvad jeg vilde sige, Miss Trixy!“ sagde han stammende. „Vil De gøre mig den Fornøjelse at modtage Shorty til Erindring?“ Og da hun gjorde en forbauset Gestus, tilføjede han hurtigt: „Jeg beder Dem om det. Det vil jo ogsaa være en god Gerning — paa Manilla vilde Shorty dog kun være mig i Vejen.“

Hun smilede. „Ja ja! Mr. Short! Jeg skal tage den. Paa Manilla er der vist meget, der kun vilde være Dem i Vejen. De og jeg — vi er jo gode Kammerater — og vi maa nu hver for sig bane os en Vej — De paa Filipperne, jeg i Mexiko.“

Hun tog Hunden paa Armen og rakte endnu en Gang Mr. Short Haanden; derefter gik hun hastigt ind i Hotellet. — Saadanne sidste Øjeblikke var dog ret pinlige!

Den lange Rejse havde nu allerede varet 3 Dage. Det Tog, hvortil Mr. Sharemills Privatwaggon var hæftet som bagerste Vogn, havde forlængst passeret

baade New Orleans og San Antonio Texas og overskredet Rio Grande del Norte og dermed den mexikanske Grænse. Vejen førte nu igennem en uoverskuelig Sandørken; blændende hvid laa den der under den blaa Himmel; hist og her hævede sig nogle besynderligt formede Kaktus, der lignede forkrøblede Skikkelser, der vrider deres Lemmer i Smerte; de kastede blegviolette Skygger paa den hvide Flade. Ofte fór et skarpt Vindstød hen over Ørknen; da hævede der sig her og der smaa Støvskyer, der blev grebne af en Hvirvelstorm, voxede til Sandsøjler og jagede som Spøgelser hen over det flade Land, for saa at synke sammen i sig selv igen ligesaa pludseligt, som de var opstaaede. I Middagstimerne blæste det stærkest; da var det, som om Vinden kom hylende fra alle Kanter og løftede hele Ørkenen op i Vejret, saa at den fyldte og formørkede hele Luften. Toget stønnede afsted gennem det fine Sand, der trængte ind gennem de dobbelte Vinduer og Dørene og lagde sig trykkende, som en usynlig Byrde, paa Menneskene.

Mr. Sharemill skænkede aldrig den Slags Naturfænomener synderlig Opmærksomhed; de var for ham kun Faktorer, som det i hans Stilling galdt om at bekæmpe eller at udnytte. Med sine to Sekretærer sad han paa hele Rejsen i den til Studereværelse indrettede Del af Vaggonen, dikterede dem Breve og aftalte tekniske Enkeltheder vedrørende Bygningen af den fremtidige panamerikanske Jernbane, dette Kæmpeværk, der skulde gennemskære hele Verdensdelen fra Behringsstrædet til Magelhaens-Strædet for som en vældig Jernlænke at smedde Fastlandets fjerneste Lande fast til den store Søsterrepublik i Norden.

Mrs. Sharemill laa paa Rejsen skiftevis i Sengen

og i Gyngestol. Hun var en svagelig, bleg Dame, der ved Siden af Mandens og Datterens kraftfulde Personligheder kun vakte ringe Opmærksomhed. Hvis man havde spurgt hende, vilde hun sikkert have sagt, at de hispano-amerikanske Søsterrepublikers Skæbne var hende fuldstændig ligegyldig, og at hun ikke havde nogen Sympati med de forenede Staters Udvidelsespolitik, der for hende personlig medførte den ubekvemme Følge, at de nu maatte flytte til Mexiko fra det hjemlige Dakota. Beatrix sad mest paa en lav Straastol ved et af Vognvinduerne og saá melankolsk ud paa den trøsteløse Tomhed udenfor. Hun forekom sig selv som en Martyr for sin datterlige og patriotiske Pligtfølelse, efterat hun havde skilt sig fra Washingtons Selskabs- og Hjerte-Fornøjelser for at følge sin Fader til disse Egne. Det var første Gang, at Beatrix i sit korte, glade Liv havde mødt Nedslaaethed og Vemod — og som alle unge Mennesker i samme Stilling mente hun, at hun aldrig mere vilde blive disse Rejsefæller kvit.

Shorty havde strax til Yndlingsplads i Vognen valgt sig en Sofa, hvorpaa der laa et blødt Rejsetæppe. Her laa den sammenrullet og snuede og knurrede ad enhver, der gjorde Mine til at sætte sig i dens Hjørne, ti den vilde aabenbart have Tæppet betragtet som sit anerkendte Rige og Sofaen som dens den stiltiende indrømmede Interessesfære. Kun naar den saá Beatrix meget melankolsk, forlod den sit Leje, sprang op paa hendes Skød, trykkede sin sorte Trøffelnæse mod Ruderne ved Siden af hendes nydelige hvide Stumpnæse, og stirrede saaledes sammen med hende ud ad Vinduet.

Det af den fjernere amerikanske Verdensdel, som Shorty fra Vaggonvinduet saá drage forbi dem, tiltalte den sletikke; Egnen og Stationerne, Hundene

og Menneskene paa disse Stationer forekom den ret ubetydelige. Saa saá der dog helt anderledes ud i Washington!

Shorty var altfor klog en Hund til ikke forlængst at have lagt Mærke til, at Mr. Sharemills Rejse ikke var nogen almindelig Rejse, men at det ved den drejede sig om højere Formaal, som Shorty kort og fyndigt vilde have betegnet som en Erhvervelse af et nyt Ben, men som Mr. Sharemill betegnede som den ophøjede Mission, med amerikansk Smarthed at tage denne hensygnende Egns Opkomst i sin Haand. Her var jo da ogsaa virkelig et vidt Felt for Forbedringer! Shorty behøvede kun at se paa de elendige, halvforsultne Hunde, der ved Stationerne sloges om Levninger, som han selv vilde have foragtet, for at være sikker paa, at ikke alt her var, som det burde være. Kun ved en Ting fik Shorty af og til paa denne Rejse Betænkeligheder, nemlig om de, der drog afsted efter dette Ben, ogsaa forud nøje havde forvisset sig om dets Værd, hvilket i dens Hundesfære altid havde forekommet den som Grundsætningen i praktisk Politik. Efterhaanden som den trængte længere og længere frem i Ørkenen, blev den undertiden til sin Beklemmelse overfaldet af en Angst for, om den ikke her uden at ane det var kommet med paa en af disse fantastiske Expeditioner, hvoraf Verdenshistorien kender adskillige, hvor Deltagerne er dragne ud fulde af Tillid og Tro paa Betydningen af deres Maal, men Efterverlden medlidende har trukket paa Skuldrene og ment, at det opnaaede dog neppe har svarret til de anvendte Midler. Men som saa mange, der har styrtet sig ind i Verdenspolitikens Eventyr, havde Shorty en uklar Fornemmelse af, at naar visse Terninger en Gang var kastede, gaves der ikke

mere noget „Tilbage!“ og at der ved alle den Slags Togter gives en Rio Grande del Norte, efter hvis Overskridelse Løsnet kun kan være „Fremad!“ fordi Spørgsmaalet om Føden nu er blevet et Spørgsmaal om Æren, og fordi man aldrig bør give slip paa et Ben, som man en Gang har sat Poten paa — hvor ubetydeligt det saa ogsaa i Mellemtiden maatte have vist sig.

Ofte holdt Toget midt i Ørknen, som om det var blevet ked af at puste videre i denne uendelig bedrøvelige Egn og nu ikke vilde længere — i al Fald var det ikke muligt at finde nogen anden Grund til at stanse. Mindst af alt kunde den da søges i de smaa, usle Lerhytter, der som tilfældige Forhøjninger i Terrænet hævede sig op af den udstrakte Sandflade, og som enten paa velklingende Spansk var opkaldte efter en eller anden Helgen eller ogsaa bar et uudtaleligt indiansk Navn.

Ved en saadan Station var Beatrix og Shorty staaet af og gik op og ned i Sandet; thi de hørte begge til de Skabninger, for hvem Bevægelse selv under vanskelige ledsagende Forhold er en Nødvendighed, og de saå altid mere velvilligt paa Verden, saasnart de havde gaaet et Par hundrede Skridt paa den.

Som en stakkels lille Ø, der snart vil blive slugt af Sandbølgerne, laa Stationen midt i Ørknen. Bagved den førte en Vej ind i Landet; egentlig bestod den kun af et Par Hjulspor, og Stedet var saa uendelig forladt og trøstesløs, at man slet ikke kunde forstaa, hvordan man herfra overhovedet kunde komme nogetsteds hen. Men medens Beatrix og Shorty nu stod her og stirrede ud i det tomme Rum, bemærkede de langt borte paa Vejen to mørke Punkter, der raskt bevægede sig henimod Stationen; snart

kunde de se, at det var to Ryttere, der drev deres Heste til den yderste Hastighed. De vilde aabenbart endnu forsøge at naa Toget. Men selv her i dette Land, hvor der er saa rigeligt af Tiden, maa Togene dog engang gaa af. Lokomotivet peb, og Beatrix og Shorty steg op i Toget, men blev staaende paa Privatvagnens lille Platform allerbagerst i Toget. Da kom de to Ryttere sprængende i vild Galop ind paa Stationen, netop som Hjulene var begyndte at dreje rundt. Den ene sprang af Hesten, kastede Tøjlerne over til den anden og styrtede hen imod Toget. Men dette rullede just forbi ham. Med en rask Beslutning greb den rejsende i Gelænderet op til Platformen paa den bagerste Vogn og svingede sig op paa Trinbrættet. Beatrix veg tilbage, men Shorty fór heftigt bjæffende imod den paatrængende Gæst, og hans Gøen lød saa rasende, at Mr. Sharemill sprang op fra sin Korrespondance og Mrs. Sharemill fra sin Roman og kom ilende ud, fulgte af deres sorte Tjener.

— „Dette er en Privatvaggon, Sir!“ sagde Negeren bebrejdende.

Men den fremmede tog sin høje, spidse Sommerhat af, hvorved han blottede et blondt, blaaøjet Hoved af umiskendelig nordisk Oprindelse og stammede stakåndet: „De maa undskylde dette Overfald! Men jeg skulde absolut tilbage med dette Tog. En paatrængende Pligt kalder mig til Mexiko. For øvrigt er jeg ingen Røver, der stanser Togene, endskønt min Opførsel synes at have fremkaldt denne Tro hos Dem og Deres Hund. Tillad mig at forestille mig. Grev Wardenskjöld, svensk Gesandt i Mexiko.“

Mr. Sharemill trak sin brede Haand op af Buxelommens Dyb og rakte Greven den: „Hr. svensk Gesandt! Henrykt ved Bekendtskabet!“ Hvorpaa han,

forfølgende den pludselige Tanke, at han her maaske kunde faa noget at vide om det europæiske Diplomatis hemmelighedsfulde Rænker paa det amerikanske Fastland, spurgte: „Og tør man vide, hvad der saa paatrængende kræver Deres Nærværelse i Mexiko?“

— „Vist saa,“ svarede Greven, „Aarets vigtigste Begivenhed, Præsidentens Diner. Og den havde jeg nær forsømt! Jeg jagede her i Omegnen — har forøvrigt aldeles intet skudt — paa Vejen til Stationen blev jeg opholdt længe, da Muldyret med min Bagage styrtede — og derved kom jeg for sent til Toget.“

Saaledes begyndte Bekendtskabet.

Beatrix fandt den anden Del af Rejsen afgjort morsommere end den første. Grev Wardenskjöld var den første Udlænding, som hun lærte nærmere at kende. At denne Udlænding tilmed var Greve og Diplomat, skadede ham ikke i hendes Øjne, der var vant til Synet af jevne Republikanere; hun lærte i ham en ny Type at kende; hans Konversation, hvori han forstod at tale om mange Herrens Lande og om Personer, hvem Hovedrollerne paa Verdensscenen var tilfaldne, aabnede for den smukke Amerikanerindes letbevægelige Aand Udsigter ind i hidtil ukendte Egne, og de bøjelige Samkvemsformer, der saa utvungent stod til Raadighed for dette Skud af en gammel Kultur, gav hans tilslørede, men umiskendelige Beundring for hendes egen graciøse og elegante Fremtoning en særlig Tiltrækning.

Mrs. Sharemill fandt fra første Færd af den nye

Rejsefælle overordentlig tiltalende, ti han viste hende adskillige Opmærksomheder, som denne amerikanske Moder allerede længe havde været afvant med.

Til Mr. Sharemills Udviklinger om Behring-Magelhaen-Banen kunde Grev Wardenskjöld lytte timevis; ti han besad den vigtige Diplomatevne at være en elskværdig Tilhører, og han indsaa ogsaa strax, at han i disse Foredrag havde fundet en Guldgrube af Stof til fremtidige Indberetninger, hvorpaa det ellers undertiden skortede ham i Mexico.

Den eneste, der ikke kunde forsone sig med Svenskeren, var Shorty. De amerikanske Mennesker var hurtigt blevet vundne af den fremmedes Elskværdighed, men deres Hund saá stedse i ham kun den frække Snyltegæst, der uden videre var sprunget op i den amerikanske Privatvogn. Denne Begyndelse til Bekendtskabet havde hos Shorty efterladt en saa rodfæstet Mistanke, at den havde en Fornemmelse af at skulle forsvare enhver Stol i Vaggonen og fremfor alt sin egen Plads paa Rejsetæppet imod Udlændingen; den knurrede, saasnart Greven kom i dens Nærhed, og kunde ikke begribe, hvorledes dens Herskerinde kunde være saa venlig imod ham. Havde dog blot Løjtnant Short været her! Han havde sikkert delt dens Følelser.

Men Løjtnant Short var langt borte, paa Vejen til Manilla, og anede ikke, hvor stærkt Monroe-Doktrinen blev truet af en svensk Gesandt paa et Punkt af Verden, hvor den eneste Forkæmper var en pen, hvid, brunplettet Hund!

Heller ikke efter Ankomsten til Byen Mexico forbedrede Forholdet imellem Shorty og Greven sig, og det syntes i det hele taget, som om Hundens Karakter nu fra Dag til Dag blev mere gnaven. Den besad aabenbart ingen Diplomatinatur, ti den

viste sig i Udlandet ingenlunde fra sin mest elskværdige Side. Der var dog virkelig altfor udenlandsk i Mexico efter dens Smag! Den anstillede stadig Sammenligninger imellem Washington og denne fremmede By. Dér var den voxet op imellem amerikanske Soldater og Officerer, havde hørt Star-and-Strips Banneret bruse over sig, og naar den spaserede i Washingtons Gader under skyggefulde Træer, havde den ganske vist mødt mange fremmede Hunde af de forskelligste Racer, lodne russiske Vindhunde, nidske engelske Dogger, lærvillige tyske Pudler og mange smaa bjæffende Køtere — men de havde dog alle i ham æret Amerikaneren, Landets Hund og behandlet ham vel.

Her var alt ganske anderledes! Den følte sig ensom, og ingen brød sig synderligt om den. Den naaede til den knugende Erkendelse, at der vejer mange Nationers Flag paa Jorden, og at dens eget maaske var frygtet i Mexiko, men bestemt ikke elsket. Den maatte endogsaa tilstaa for sig selv, at den følte sig mere inderligt forbundet med de andre fremmede, der var komne fra Europa, end med Indbyggerne i Landet, som den dog troede at være kommet til som Indbyggere i en tilgrænsende Søsterrepublik. De Indfødte havde ikke det allerbitterste af det over sig, som den hidtil havde anset som Kendetegnet paa amerikansk Væsen, og Shorty sagde ved sig selv, at der maatte løbe mange Tog over Skinnerne paa den fremtidige Behring-Magelhaen-Bane, førend der blev tilvejebragt en Sammensmeltning imellem to saa uensartede Elementer.

Led Shorty sjæleligt af Hjemvé, hvori der jo altid blander sig et lille Stænk af Overvurdering af sit eget Værd, saa led den ogsaa legemligt under Stedets høje Beliggenhed; den havde Aandedræts-

besværligheder og følte ved enhver rask Bevægelse en stærk Banken af Hjertet, om hvis Existens den tidligere intet havde anet. Mere og mere trak den sig utilfreds tilbage fra alt og levede fuldstændig paa det Rejsetæppe, den allerede havde okkuperet i Jernbanevognen, og som nu igen udgjorde dens Yndlingsplads paa Dagligstuesofaen.

Grev Wardenskjöld vedligeholdte ogsaa i Mexiko et livligt Samkvem med Familien Sharemill og saa Beatrix næsten lige saa meget som paa Rejsen. Med hans Hjælp var der bleven lejet et Hus — i det hele taget skete alt med hans Hjælp. Hans Tjenesteforretninger kan ikke have været egentlig plagende; ti han stod altid til Damernes Disposition, agerede Tolk for Mrs. Sharemill, søgte Rideheste ud til Beatrix og indførte Moder og Datter i Diplomafaget par excellence, Samling af Oldsager. Han gav ogsaa til Ære for dem en Række Dinéer, ved hvilke han gjorde dem bekendte med det fremmede og indfødte Selskab. Den smukke Beatrix vakte overalt det største Behag, selvom ogsaa de mexikanske Mødre rystede paa Hovedet over hendes uafhængige Væsen, og de mexikanske unge Mænd ikke kunde blive klog paa denne Type af den moderne unge Pige. Det blev snart fortalt om hende, at hun, da hun i Mørkingen havde gaaet og spaseret alene, og var bleven tiltalt af en lille, smægtende Herre med et: „Tillader De, at jeg følger Dem?“ havde set ned paa ham fra den tredobbelte Højde af sin sejrige Skønhed, sine 5 Fod og 9 Tommer og sit ungamerikanske Borgerværd og svaret: „Ja værsgod! Hvis De er bange for at gaa alene!“

Saasnart det nye Hus var indrettet, begyndte Mrs. Sharemill, eller rettere sagt Beatrix, at tage imod og at give Fester med en Foretagelseslyst og

en Rundhaandethed, som ellers ikke var sædvanlig i det i tropisk Middagssøvn blundende Mexiko. Shorty misbilligede alt dette i høj Grad, men det stemmede lige saa meget med Beatrix' personlige Smagsretning, som med de faderlige Paalæg, ti Mr. Sharemill vilde paa denne Maade gøre den panamerikanske Elektro-Ilbane socialt populær. Han selv havde strax aabnet et Kontor for det nye Jernbaneforetagende og prydet dets Dør med en stor Plakat, hvorpaa Nord- og Syd-amerikas Fastlande var fremstillede som to Kvinde-skikkelser, der i god Forstaaelse rakte hinanden Haanden i Terrainet omkring Istmen ved Panama. Derefter rejste han til det Indre af Landet for at tage Ruten for den kommende Bane i Øjesyn.

Efterat Beatrix havde gennem søgt alle Antikvitetsbutiker, foretaget alle Udflugter i Omegnen og indbudt ethvert Menneske, der kunde indbydes, begyndte det at gaa op for hende, at Mexiko er en By, hvis Muligheder snart er udtømte. Hun satte sig nu ofte i Sofaen ved Siden af Shorty, lænede sit mønsterværdigt friserede Hoved imod dens glatte, hvide Skind og hviskede sagte til den: „Shorty! Her er dog virkelig slet ikke morsomt!“ Og Shorty sukkede overlegent, som om den vilde sige: „Det har jeg indset længe før Du.“

Under saadanne Stemninger var Grev Warden-skjølds Besøg af særlig Virkning. Tilbøjelighed imellem to unge Mennesker er en Plante, der voxer i den forskelligste Jordbund — hyppigere, end man tror, ogsaa i Kedsomhedens. Det var tilmed smigrende for Beatrix at høre af en Mand, der kendte hele Verden, at hun efter hans Overbevisning var egnet til at spille en ledende Rolle paa en mere straalende selskabelig Scene end den, som Mexiko frembød. Samtalerne imellem de to drejede sig stedse

mere og mere om det diplomatiske Liv i store Residentsbyer; Beatrix lod sig fortælle om Hoffester og Modtagelser hos Gesandterne og hørte spændt paa Gesandtsens Antydninger om, at Diplomaterne undertiden ved hemmelighedsfuld personlig Indflydelse har grebet styrende ind i Nationernes Skæbne. Den unge Amerikanerinde, der hidtil hovedsagelig havde levet i et Jernbanemilieu, tænkte sig dette omtrent som en Tur, hun engang havde gjort med sin Fader, staaende paa Lokomotivet ved Siden af Togføreren, der paa hendes Befaling havde drevet Maskinen op til den stærkest mulige Fart. Hun syntes endnu, at hun kunde mærke den prikkende Følelse af Magt og Ophidselse, hvormed hun dengang i rasende Tempo var suset gennem Luften!

Men Beatrix nærrede dog — omend endnu sig selv ubevidst — blidere Følelser for Greven end dem, man sporer for en Kollega i Togføring. De aabenbarede sig for hende ganske pludseligt en Eftermiddag. Shorty laa som sædvanlig mismodig paa sit Tæppe, Beatrix sad bag sit Thebord og skænkede netop The for forskellige yngre Diplomater, der paa denne Tid plejede at forsamle sig om hende og, som det nu engang er deres Vane, at tale om Forflyttelsesudsigter. En russisk Sekretær, der ogsaa hørte til Beatrix's Kurmagere, sagde til Grev Wardenskjöld: „Hos Dem forestaar der jo en større Omflytning, saa kommer De vel ogsaa med; De har jo allerede været her i tre Aar?“

— „Ja!“ svarede Svenskeren. „Det er nok muligt, at man denne Gang tænker paa mig.“

Thepotten i Beatrix' Haand skælvede let, hvad der var hende et ganske nyt, gaadefuldt Fænomen. Hun tænkte derover, og medens Konversationen gik videre og de unge Herrer omtalte Fortrinene ved de

forskellige Poster, saá hun sig om i den lille Kreds, og da stod pludselig den Kendsgerning ganske klar for hende, at hvis Wardenskjöld forlod den, vilde ingen af de andre have nogen Værdi for hende. Det var jo lutter „nice boys“, som hun plejede at sige, men hvad var der i Grunden ved den lille Franskmand, der altid plejede at træde ind i Stuen med en vel forberedt Vittighed, ved den lange, tause Englænder, hvis Tanker syntes at svæve langt i det fjerne som Polokugler, eller ved Konquistadorernes Efterkommer, der var saa bange for gul Feber? Eller hvad var der endog ved Landets Sønner?

Ganske forskellig fra dem alle forekom Svenskeren hende. Uvedkommende, som for Exempel Shorty fra sit Sofahjørne, saá i Greven kun et af de mange unge Mennesker, der sad om et Thebord og gjorde Kur til en ung Dame. Men for den unge Dame selv var han nu pludselig bleven den aller-eneste. Ti enhver Mand finder altid en Kvinde, for hvem han er noget ganske særligt, hvor dagligdags han end kan forekomme alle andre.

Efter at Herrerne alle var gaaede, overtænkte Beatrix længe den pludselige Opdagelse; ti hun hørte til en Race, der altid vil se klart og derefter handle. Hun erkendte, at Wardenskjöld allerede i flere Maaneder havde spillet Hovedrollen i hendes Livs Skuespil, og hun besluttede at anbetro ham denne Rolle for bestandig, hvis han da bad hende derom. Men her opstod der netop en uventet Vanskelighed; ti der gik flere Dage, uden at han lod sig se, og Beatrix, der havde villet behandle det hele Anliggende med den for en ung Amerikanerinde passende Ro og Overlegenhed, kom herved i en uforudset Tilstand af Forventning og Spænding og blev mere og mere overvældet af sine egne Følelser,

som om hun var en simpel Europæerinde. For hendes Omgivelser var dette ubekvemt; ti hun blev nervøs og irritabel, men som alt Anormalt i Mexiko blev ogsaa dette skrevet paa den høje Beliggenheds og den tynde Lufts Regning. Men Shorty forstod fuldt ud sin Herskerindes slette Lune; ti den selv befandt sig overhovedet aldrig i andet. Den var navnlig glad over, at hun nægtede sig hjemme for Besøg, da disse udenlandske Thebordskavalerer af Hjertet var den imod. Nu kunde man da endelig faa Ro!

Men da Beatrix en Eftermiddag sad med korslagte Arme ved Siden af Shorty paa Sofaen og mismodig stampede i Gulvet med sin lille spidse Tøffel, lod Grev Wardenskjöld sig melde.

Hun vilde flyve i Vejret, men tvang sig til at blive siddende roligt og modtog sin Gæst med en efter hendes egen Mening skuffende fingeret iskold Ligegyldighed.

— „Goddag, Greve! Værsgod at tage Plads,“ sagde hun nedladende; men pegede dog paa Sofa-pladsen ved Siden af hende. Svenskeren, der ikke rigtig vidste, hvad han skulde tro om denne Modtagelse, syntes ganske at overse Shortys Nærværelse i Sofaen, og vilde just sætte sig, da der lød en arrig Knurren fra Tæppet. Hunden rejste sig og viste Tænder ad ham. Det gik dog virkelig ogsaa over al Hundetaalmodighed, at saadan en Fremmed slet ikke kunde huske, at dette Sofahjørne var hans uangribelige Rige! Hverken Beatrix eller Greven kunde holde sig alvorlige ved det rasende Udtryk, hvormed Shorty stod og gloede paa den paatrængende Person.

— „Deres Hund,“ sagde Wardenskjöld leende, „forsvarer dette Tæppe, som om selve Monroedoktrinen blev truet igennem det. Men vi skal ikke

forstyrre ham. Hvad mener De, Frk. Beatrix, om vi gik en lille Tur ned i Haven? Der er saa kønt dernede.“

Og de gik ned i Haven, hvor Aftenvinden susede let i Eucalyptustræerne, og hvor der steg en sød, bedøvende Duft op fra Florifundio's store, hvide Klokkeblomster. Men Shorty strakte sig veltilfreds ud paa sit Tæppe med en stolt Følelse af at have beholdt Marken.

Da imidlertid efter en Stunds Forløb Greven og Beatrix kom tilbage fra Haven straalende som beskinne af Foraarsolen, og Mr. og Mrs. Sharemill kom til, og der begyndte en almindelig Trykken Hænder og Ønsken til Lykke, da forvandlede Shortys Selvtilfredshed sig til raadvild Forbauselse, og da den nu fuldstændig forstod, hvad der egentlig var foregaaet, forlod den endogsaa sin Plads i Sofaen og listede sig udenfor i patriotisk Sindsoprør. At man ganske rolig kunde bortføre en ung amerikansk Pige, var aldrig faldet den stakkels Shorty ind. Nu havde den med al mulig Energi og voxende Forbitrelse forsvaret sit Rige, Tæppet, — men havde derunder ikke lagt Mærke til, at den fremmede Røver havde sneget sig hen til noget langt kostbarere og frataget den selve Beatrix. Det var til at tude over! Og Shorty tudede da ogsaa hele Natten efter Forlovelsen ude i Gaarden og var ikke til at bevæge til at komme ind i Huset. „Den tuder efter Maanen!“ sagde Menneskene; men dens Klage galdt ikke Maanen, men den skønne amerikanske Mø, der var gaaet tabt til Udlandet.

Da den russiske Sekretær fik Beatrix' Forlovelse at vide, sagde han giftigt: „Naa! Nu har da Wardskjöld sin Forflyttelse til Washington i Lommen.“ Og hans Spaadom gik i Opfyldelse. Meget snart ind-

traf der rigtigt nok et Telegram, der meddelte Greven, at han ved den store Omflytning var bleven udnævnt til Gesandt i de forenede Stater.

Bryllupet blev fremskyndet, for at Beatrix strax kunde ledsage sin Gemal til den nye Post. Hun havde betinget sig, at Shorty skulde følge hende i det diplomatiske Liv; ti den stakkels Hund kunde virkelig ikke taale Mexikos høje Beliggenhed og blev med hver Dag daarligere. Grev Wardenskjöld holdt ganske vist ikke meget af Shorty; men han var i en Stemning, hvor man ikke siger Nej til noget, og saaledes fulgte da den frie amerikanske Shorty med et fremmed — og tilmed et monarkisk regeret — Lands Gesandtskab tilbage til sin fædrende Stad Washington. Den led usigeligt i sin politiske Overbevisning, forekom sig selv degraderet og annekteret, og kunde absolut ikke vænne sig til at æde af en Skaal med Vaaben og Krone paa. Beatrix var for den en Skuffelse og en Gaade. Havde hun endda været bedrøvet, havde hun endda indset sin skrækkelige Fejltagelse! Men hun var tilsyneladende straalende — og var dog hørt op med at være Amerikanerinde!

Da nu det unge Par sammen med Shorty havde etableret sig i Washington, gav Beatrix en stor Lunch for det diplomatiske Korps' Damer for at indvie den nyindrettede Gesandtskabsbolig. Shorty havde rullet sig sammen henne ved Kaminen og forsøgte paa at sove for at høre saa lidt som muligt af dette fremmede Mudder. Men da trængte pludselig kendte Toner til dens Øren. Alle Damerne talte jo Engelsk og oven i Købet dens eget Yankee-Engelsk!

Den lyttede spændt efter — jo, det var virkelig saaledes! Repræsentanten for et stort nordisk Rige fortalte just om sin Fødeby Chicago, og Gesandtfruen

fra et ældgammelt Kulturfolk, hvis Billedværker staar i vore Musæer som Budbringere fra en fjern Skønhedsverden, svarede, at hun stammede fra Milwaukee.

— „Hvor rart, at De ogsaa er en af vore egne,“ sagde en af Damerne til Beatrix.

— „Javist!“ svarede hun: „Jeg er en ægte Amerikanerinde fra Dakota.“ Og en Dame, hvis Mand repræsenterede et gammelt Monarki, sagde med den mest uforfalskede Hoboken-Dialekt:

— „Gudskelov, kære Grevinde, at vi altsaa ikke for Deres Skyld behøver at plage os med et af disse dumme fremmede Sprog! Det er dog en taabelig Opfindelse. Der kører man ovre i den gamle Verden blot én Dag paa Jernbane, og maa flere Gange staa af ved noget, de kalder Grænser, og ved hver af dem skal man kunne et nyt Sprog! Skrækkelig indviklet og upraktisk! Vi er dog langt større end hele Europa, og med én Vogn og ét Sprog kommer vi her fra den ene Ende af Unionen til den anden. Da jeg giftede mig, stillede jeg ogsaa strax den Betingelse til Markis Guido: i mit Gesandtskabshotel bliver der kun talt Engelsk!“

— „Ja, idag er vi virkelig engang ganske under uns,“ sagde en af Damerne, idet hun så sig om i Kredsen af alle disse smukke, unge og elegante amerikanske Damer.

Da aabnedes Fløjdørene, og en pudret Lakej meldte: „Den tyrkiske Gesandts Frue!“

Shorty spidsede Øren og spilede Øjnene op for at lære den kvindelige Repræsentant for et Land at kende, om hvilket det var blevet den sagt, at Mændene dér er saa kloge at hylde de for den saa tiltalende polygamiske Institutioner. Gesandtfruen traadte ind; men se blot! Det var ingen orientalsk Harems-skønhed saaledes, som Shorty havde ventet, men en

mager, bleg Dame med et forfinet, nervøst Ansigt, i Klædedragt, Gang og Sprog en ægte Newyorkerinde.

Ti ogsaa Halvmaanen havde ment at straaale klarere i Washington, naar den sendte en med en Amerikanerinde gift Repræsentant dertil.

Og atter aabnedes Fløjdørene, idet Lakajen meldte: „Den japanske Gesandts Frue!“

— „Aa, den nyankomne!“ sagde Tyrkinden. „Hende har jeg endnu ikke lært at kende.“

Og ind gled en af de smukke, store Damer, som Gibson brugte som Model for sine Tegninger, og som just ikke plejer at forekomme mellem Mme Crysanthèmes Søstre.

— „Hvadfornoget! Er det Dig, Grace Dodd?“ udbrød Tyrkinden forundret.

— „Aa, Bella Sharp! Er det muligt?“ udbrød Japanerinden forbauset.

— „Jeg hedder nu for Resten ikke mere Grace Dodd, men Grace Isawara Hokowisi.“

— „Og jeg ikke mere Bella Sharp, men Bella Ali Sulfikar Pascha.“

— „Aa, Bella! Hvem skulde have sagt os det i Skolen, at vi to skulde mødes her, Du som Tyrk- inde, og jeg som Japanerinde?“

— „Naa! Hvad min Tyrkertro angaar, tager jeg mig det let,“ svarede Gesandtfruen. „Forholdet virker nemlig modsat; Ali Sulfikar er allerede saa tilpas amerikaniseret. Men sig mig, hvordan er Du dog kommet til Asien?“

— „Til Asien?“ spurgte Grace. „Der har jeg saamænd aldrig været. Jeg lærte Isawara Hokowisi at kende i et Hotel i San Fransisco. Det var Nat. Jeg laa og sov i mit Værelse i 16. Etage. Pludselig blev jeg vækkel af Brandalarm. Med ét Sæt

er jeg henne ved Døren; men Flammerne slog mig allerede i Møde fra Korridoren. Jeg løber tilbage til Vinduet. Nede paa Gaden havde Folk samlet sig. De raabte til mig, at jeg skulde klatre ned af Jernstigen fra den ydre Balkon. Men jeg stod som lamslaaet. Da ser jeg pludselig én klatre op til mig ad den smalle, lodrette Stige. Det var Isawara Hokowisi. Alverden véd jo, hvor behændige og modige Japanerne er. Da han var kommet op til mig, greb han mig — jeg lukkede Øjnene — dels for ikke at blive svimmel og dels ogsaa, fordi jeg ikke havde ret meget paa — og mærker nu, hvorledes han bærer og trækker mig ned ad den rædsomme Vej. Men pludselig stanser han, da vi omtrent maa være komne til 10. Etage, og spørger mig ganske rolig, om jeg vil gifte mig med ham. Folk dernede raabte: „Hurtigt, hurtigt ned! Ellers styrter Huset sammen!“ Men Isawara Hokowisi holdt mig fast. Ja eller Nej! — Naa, jeg sagde Ja! Vi kunde da heller ikke blive ved med at svæve deroppe mellem Himmel og Jord udfor 10. Etage. Bagefter opdagede jeg, at han kun var Attaché ved det japanske Generalkonsulat i San Fransisco — just ikke nogen glimrende Stilling — men neppe blev vor Forlovelse bekendt i Tokio, førend der kom et Telegram derfra, der udnævnte ham til Gesandt i Washington.“

— „Aa, akkurat som med min Mand,“ adbrød Beatrix.

— „Ja,“ fortsatte Grace Isawara Hokowisi med vigtig Mine. „I Japan vil man jo nu ikke paa noget Punkt staa tilbage for Europæerne, men overalt være paa Højde med Situationen — og saasnart man derfor i Tokio fik at vide, at de europæiske Regeringer nu kun sender Repræsentanter til Washington, der er gift med amerikanske Damer, søgte

man efter en japansk Embedsmand, der besad denne Hovedbetingelse til Posten, og dér var min Mand den eneste.“

— „Frokosten er serveret!“ meldte en af de pudrede Lakajer.

Alle de yndige, elegante amerikanske Udlændinge gik nu parvis, efter deres europæiske Ægtefællers Rang og Anciennitet ind i den store Spisesal, hvorfra Duften af deres Blomstersøstre, de langstilkede, mørkerøde American Beauty-Roser, der smykkede Bordet, vældede dem i Møde. Medens Damerne saaledes defilerede forbi Shorty, mønstrede den dem med kritiske, men dog ømme Blikke som Hjemmeprodukter, der paa fjerne Verdensudstillinger skal konkurrere med mange Rivaler. Men den sagde ogsaa strax sig selv fuld af national Selvfølelse, at de sandelig ikke behøvede at frygte nogen Sammenligning, at de repræsenterede deres egen Race med Ynde og Skønhed, og at derfor ogsaa de Lande, der tilfældigvis var blevne deres officielle Fædrelande, kun havde Grund til at være stolte af saadanne kvindelige Repræsentanter. Og Shorty kunde fuldt ud bifalde det, som den hørte Grace Isawara Hoko-wisi sige i et drævende, gennem hendes nydelige lille Næse frembragt Engelsk, lige før end Spisestuedørene lukkede sig efter hende: „Ja, vist! Vore fremmede Mænd burde være meget taknemlige imod os Amerikanerinder.“

For første Gang i lang Tid fyldtes den arme Shortys bekymrede Hjerte igen med glad Tillid til Fremtiden. Amerika, der siden Beatrix' Bryllup forekom den at være berøvet sit bedste Eje, var aabenbart netop nu i Begreb med ad en sælsom Omvej at udstrække sin Indflydelse over den ganske Verden. Det, som Shorty havde hørt og set af sine

skønne Landsmandinder, havde forjaget dens patriotiske Bekymringer. Den følte, at den kunde være tryk for sit kære Fædreland. I Kaminens velgørende Varme faldt dens Øjne til. Monroe-Doktrinen? . . . (den blinkede og gabede) . . . aa, det var jo en gammel, forslidt Historie; den behøvedes slet ikke mere! . . . (Shorty strakte sig endnu en Gang for ret at nyde Behagelighederne ved at falde i Søvn) . . . de derovre maatte hellere finde paa en ny Teori til Beskyttelse for deres stakkels, gamle Verdensdel . . .

Nu sov Shorty virkelig og snorkede gemytlig. Den drømte . . . drømte om et Flag, der stadig udfoldede sig mere og mere. Stjerner straaledede deri . . . og Stjernerne var lutter dejlige Kvindehoveder! Ja — ja . . . Amerikaniseringen af Verden vilde vedblive . . . ved de amerikanske Damer . . . men fremfor alt . . . ved . . . de amerikanske Diplomater . . .

AMERIKANERENS HEMMELIGHED.

Denne Historie tildrog sig engang i Peking i en af de Perioder af politisk Vindstille, hvor Tidens Gang synes at stanse, og som er ligesom Mellemakter i den store østasiatiske Tragikomedie.

Alle Regeringerne var grundigt kede af det kinesiske Spørgsmaal. Maaneder igennem var Udenrigsministerierne holdte i Aande af besværlige Forhandlinger, der endelig havde fundet deres Afslutning ved et i Peking undertegnet Forlig. Den hele officielle Verden trak Vejret lettere.

De i Peking akkrediterede fremmede Gesandter, der paa Grund af Situationens Alvor i lang Tid ikke havde kunnet forlade deres Poster, udbad sig nu nogle Maaneders Orlov for at udhvile sig i deres Fædreland, idet de alle paa det varmeste anbefalede deres første Sekretær til Chargé d'affaires. Naar en Gesandt vil tage Orlov, opdager han altid særlig fremragende Egenskaber hos sin første Sekretær.

Gesandternes billige Forlangende blev imødekommet, og efter hinanden forlod de Prins Tuans og hans Boxeres Fædreland og lod deres bekymrede, sfinxagtige Miner blive tilbage bag ved Pekings høje

Mure. Da de først befandt sig ombord paa de Skibe, der skulde føre dem bort, og saa de brune Taku-
forter forsvinde i Taagen, var disse vigtige Person-
ligheder blevne til kaade Skoledrenge, der skal hjem
og holde Ferie.

Sommeren tegnede roligt og fredeligt. En al-
mindelig god Vilje, der var opstaaet af overmaade
megen Anstrengelse, herskede paa vor lille Jord.

De ledende Stjerner paa de store europæiske
Statsscener tog nu ligeledes Orlov, og ved deres Af-
rejse til Kysten, til Bjergene eller til Kurstederne,
var den sidste Formaning, de gav deres officielle Sted-
fortrædere, den: „For Gud i Himlens Skyld! Vogt
Jer for Forviklinger i Kina!“

Paa samme Maade fik de i Peking som Chargés
d'affaires efterladte første Sekretærer alle de samme
Instruktioner, der alle gik ud paa at bevare det tra-
ditionelle Venskab med Kina, at genindføre Orden og
Sikkerhed, at udvikle Landets naturlige Rigdomme
og at genoplive den saa usaligt forstyrrede Handel,
men som bagved disse smukke Talemaader tydeligt
røbede det ene fælles Ønske, at man nu for lang
Tid intet maatte høre fra dette fjerne Land, som
man var blevet saa alvorligt og saa grundigt træt af.

Men D'Hrr. Chargés d'affaires delte ingeniunde
denne Opfattelse. De var alle fortærede af Ønsket
om at udmærke sig og at skære sig en personlig
Hæderskappe af det gamle Kinas Skind. De opførte sig
uendelig meget vigtigere, end Gesandterne selv nogen-
sinde havde gjort; hvert af deres Ord og deres hele
Holdning bar Præget af tilbageholdende Værdighed
og det noget blaserede Tungsind hos dem, der staar
isolerede paa Grund af deres egen Storhed. Uafbrudt
agerede de „Statsmanden“, som om en Fotografis
Objektiv uafsladeligt var rettet paa dem — eller endnu

mere, som om hele Verdens Øjne hvilede paa dem. Og Skæbnen — mente de — vilde sikkert komme dem til Hjælp; et halvt Aar var en lang Tid, og i denne Tid maatte der da indtræde en eller anden betydningsfuld Hindring, der vilde byde dem den ønskede Lejlighed til at bringe deres hidtil i Mørke hvilende Talent for Dagens Lys. De passede nøje paa enhver af den kinesiske Regerings Handlinger, de beskyttede deres egne Landsmænd saa godt, som disse endnu aldrig var blevet beskyttede, de havde gerne for at ophjælpe Handlen personlig tvunget enhver af det kinesiske Riges Undersaatter til at købe fremmede Produkter, de fordybede sig i Finans- og Bjergværksspørgsmaal, de holdt skinsygt Kontrol med hinanden, de dyngede Indberetning paa Indberetning, Depeche paa Depeche.

Og bagved denne forbausende Virksomhed skjulte sig Forventningen om den saa inderligt haabede Hindring: et Missionærmord. et Statskup af Kejserinden, et Oprørsforsøg af Reformpartiet, en Folkeopstand, et nok saa lille, fremmedfjendtligt Dekret — alt vilde have været dem velkomment! Og hver Aften, naar de gik til Ro, sukkede de: „Ja, ja! Men imorgen bestemt!“ Men Dag efter Dag forløb og bragte kun tiltagende Hede og Støv. Og saa begyndte den store Sommerregn at falde paa Petschilis vide Sletter.

Gesandterne plejede at tilbringe den frygtelige kinesiske Sommer paa Stranden ved Pei-ta-ho eller i et eller andet buddhistisk Tempel i Bjergene deromkring; men deres Substituter holdt alle modigt ud i Staden med de mange Slags Lugt. Ikke at være paa Pletten, naar endelig denne Hindring kom, vilde de aldrig have kunnet tilgive sig selv.

I de Dage boede der i „Hotel Tallieu“ i Peking en Entreprenør fra Amerika. Man vidste, at han ejede store Kvæghjorder og Græsgange i Arizona, og det hed sig, at han havde gjort Prins Tsching det Forslag at reorganisere det kinesiske Kavalleri ved i Spidsen for det at stille Cow-boys fra Arizona, da disse, som han paastod, havde ydet glimrende Tjenester paa Kuba ved et Rough-riders Korps. Prins Tsching, der netop den Gang var beskæftiget med mere paatrængende Spørgsmaal, havde dog ikke villet tage sig af Projektet. Efter den Tid vidste man ikke rigtig, hvad der holdt den amerikanske Entreprenør tilbage i Peking.

Paa en trykkende hed Morgen lod Mr. Sharp — saaledes hed Amerikaneren — sig melde hos Hr. Jagomirsky, Chargé d'affaires for en stor Nabomagt til Kina — (denne Angivelse er egentlig unøjagtig, eftersom i de sidste Aar næsten alle Magter er blevne Naboer til Kina). Hr. Jagomirsky befandt sig i det slettest tænkelige Humør; Aftenen forud var han blevet til ud paa Natten i Pekinger-Klubben, hvor man altid tørster, og Resten af Natten havde en blodtørstig Moskito, der var sluppet ind under Senge-nættet, ødelagt hans Søvn. Alligevel modtog han Mr. Sharp.

De to Herrer forblev omtrent et Kvarterstid indelukkede i Chargé d'affaires'ens Arbejdsværelse, hvorpaa de søvnige kinesiske Boys, der havde taget sig en lille Lur i Forværelset, til deres største Forbauselse saá, hvorledes den store, den vigtige, den værdige Jagomirsky i allerhøjstegen Person, smilende og med skinnende Øjne fulgte den lille amerikanske Entreprenør lige til Døren. Strax efter vendte Jagomirsky tilbage til sit Kabinet og raabte den Ordre til sine

boys: „Jeg ønsker under ingen Omstændigheder at blive forstyrret; jeg er ikke hjemme for nogen“.

Mr. Sharp gik ikke tilbage til Hotellet. Han fortsatte sin Vej gennem Gesandtskabsgaden og holdt sig tæt op til Murene, der endnu kastede en smal Stribe Skygge, som et violet Baand paa den støvfylgte Gades blændende Hvide. Mr. Sharp stansede foran den høje røde Dør paa en anden Gesandtskabsbygning og bankede nogle Gange med en Stok paa Trædøren; en kinesisk Portner i det allernødtørftigste Toilette kiggede stjaalent ud igennem det lille Glughul i Døren for at se, hvem der vel kunde forstyrre ham paa denne Tid, og Mr. Sharp spurgte ham, om hans Herre var hjemme.

Hr. Chargé d'affaires Waterstoppel var altid oppe ved Daggry. Timevis havde han allerede siddet ved sit Skrivebord, bedækkede Side efter Side med sin lille, gnidrede Skrift og lagde lange Talrækker sammen. Han var nemlig beskæftiget med at affatte en af de saakaldte „Fundamentalindberetninger“, som i dette Tilfælde var en Beregning af, hvorm meget Skotøj der tilnærmelsesvis aarlig brugtes i det kinesiske Rige. Han var den mest skrivegale Mand i Peking. Og det vil sige noget.

Tykke Sveddraaber laa paa Hr. Waterstoppels Pande, da Portneren meldte Mr. Sharp. Synligt ugerne skilte han sig fra sine Skriverier og lukkede dem skinsygt inde i en Skuffe, for at endelig ikke den besøgendes indiskrete Blik skulde opfange hans deri nedlagte statistiske Hemmeligheder. Derefter skød han sine Briller op paa Panden, hvorved hans nærsynede Øjne med de glippende Øjelaag kom til Syne, og rejste sig for at modtage den amerikanske Entreprenør.

Et Kvarter senere ledsagede den korpulente, pom-

pøse Hr. Waterstoppel, hvis Grundsætning det dog ellers var, at en Gesandts personlige Værdighed altid maa være stor nok til at udligne det af ham repræsenterede Lands Lidenhed, Mr. Sharp helt ud til den yderste røde Dør paa Gesandtskabsbygningen. Han tilbød ham endogsaa sin Muldyrskærre til at køre tilbage til Hotellet i; men Mr. Sharp afslog den med Tak. Han havde dog, som han sagde, oplevet en meget værre Hede, naar han paa Stepperne i Arizona var galopperet efter et bortløbet Stykke Kvæg.

Efterat Hr. Waterstoppel var vendt tilbage til Huset, sagde han til Portneren, at han havde vigtige Ting at skrive, og Kineseren saá efter ham med den sky Ærefrygt, som denne Race endnu nærer for dem, der kan arbejde med Skriveværktøj.

Det var blevet glødende varmt; Luften dirrede. Allevegne steg kvalme Dunster til Vejr. Mr. Sharp gik over Kanalbroen i Retning af den modsatte Ende af Gesandtskabsgaden. Her bankede han igen paa en rød Dør og forlangte at tale med Hr. Villamore.

En kinesisk Tjener førte ham ind i et mørkt Værelse. Vinduesskodderne var lukkede, men igennem deres Revner sivede nogle Lysstraaler ind. Efterhaanden kunde Mr. Sharp skelne en væltet Stol og et Bord, hvis Tæppe var revet ned paa Gulvet og i Faldet havde trukket flere Bøger, en Flaske og et Askebæger med sig. Klædningsstykker laa hist og her i vild Uorden. Paa Værelsets Ydervæg stod en Seng, der svagt kunde skelnes ved Hjælp af sit hvide Moskitonet.

Mr. Sharp hørte en fra denne Retning kommende, længe vedholdende Gaben, og derefter blev de hvide Forhæng slaaede til Side, og han saa en Mand, der sad i Sengen, strakte sig og gned sine Øjne. Han bar en tynd Sovedragt, hvorigennem hans

lange udtærede Lemmer kunde skelnes, brede, mørke Ringe omgav hans Øjne, paa den magre Hals traadte Musklerne frem som Snore, og hans Haar klæbedes af natlig Sved til de indfaldne Tindinger.

— „Hvad? Er det Dem, Mr. Sharp?“ gabede Chargé d'affaires Villamore. Da lagde han pludselig Mærke til Værelsets Tilstand, kaldte paa kinesisk ad sin boy, paatalte for ham Uordnen i Værelset, og medens Tjeneren aabnede Skodderne og taust ryddede op, overøste hans Herre ham med en sand Styrtesø af kinesiske Eder. Derefter vendte Hr. Villamore sig til den besøgende.

— „Jeg beder Dem tusind Gange om Undskyldning for, at jeg modtager Dem saaledes! Jeg er ganske bestyrtet; men hvilken Nat ogsaa! Hvilken Nat! Aa, disse fordømte smaa Kineserinder og alt det Tøjeri, de fortæller! De kære Kolleger, der ikke har været Tolke, vil aldrig erfare, hvad de her gaar glip af. Hvilke Hemmeligheder er ikke allerede hviskede til mig paa et Sofahynde!“

Mr. Sharp maatte endnu nogen Tid høre paa Villamores Elskovserindringer, der var indspundne i et helt Net af politiske og finansielle Hemmeligheder. Ti Villamore forstod at parre sine Tilbøjeligheder med Hensyntagen til de tjenstlige Interesser. Han foretrak altid „fordømte smaa Kineserinder“, der havde Forbindelser med den officielle kinesiske Verden, og var derfor ogsaa en af de mindst slet underrettede i de fremmede Legationer.

Efter at hans Veltalenhed var udtømt, bad Mr. Sharp om Tilladelse, til at han nu paa sin Side maatte fremføre det Anliggende, der bragte ham herhen.

— „Tal! Tal! Jeg staar ganske til Deres Tjeneste“, sagde Hr. Villamore, idet han kun med Møje undertrykte et nyt Tilløb til Gaben.

Et Kvarter senere forlod Mr. Sharp Gesandtskabsbygningen. Chargé d'affaires'en havde fulgt Amerikaneren helt ud til Porten imod Gaden, endskønt han kun i al Hast havde stukket de nøgne Fødder i et Par Tøfler, og hans Sovepaaklædning kun var halvt dækket af en lang Badekappe, hvis Foldekast mindede om en antik Toga.

— „Og fremfor alt, min gode Sharp, glem nu ikke, at De skal spise hos mig imorgen,“ sagde han og klappede Amerikaneren venskabeligt paa Skuldren.

Og derefter gik han den lige Vej ind i sit Arbejdsværelse og underrettede under en Strøm af kinesiske Forbandelser sin boy om, at det vilde gaa ham ilde, hvis han lod nogen forstyrre ham, hvem det saa end var.

Samme Dags Aften afgik der tre Depecher fra Peking i forskellige Retninger. En Special-Kurer, der min Sandten ganske saå ud som en Kosak, bragte en af Depecherne til den nærmeste Station paa en af de Banelinier, der i Fremtiden skal blive til store Verdenshandelsveje. En Købmand, der havde studeret Kinas finansielle Hjælpemidler og nu, læns for enhver Illusion, vendte tilbage til Nederlandsk-Indien, overtog Befordringen af den anden Depesche til Singapore og derfra videre. Den tredie blev ganske simpelt betroet til det af Sir Robert Hart saa omsigtsfuldt ledede Postvæsen.

Derefter forløb Dag efter Dag i trøstesløs Enformighed. Man kunde dog nok mærke, at tre Gesandtskabsmedlemmer saå mere lykkelige og tilfredse ud end de andre. Disse tre syntes stadig at opsøge Mr. Sharps Selskab, skønt man hidtil saa temmelig

havde ignoreret hans Tilværelse. Nu modtog Amerikaneren hyppige Indbydelser til de tre Gesandtskaber og til Peking-Klubben, et selskabeligt Forningssted, der lignede en Fængselsgaard, og hvor hans nye Venner kappedes om den Fornøjelse at byde ham paa en Cock-tail. Denne Omstændighed kunde ikke længe undgaa de vagtsomme Øjne hos en anden Chargé d'affaires, Hr. Fürette, der i det hele taget altid plejede at betragte Jagomirsky med skinsyg politisk Kærlighed; han forsøgte nu med al sin Færdighed at faa lokket ud af sine tre Kolleger, hvilket Grundlag de kunde have for det i Peking saa sjeldne Udtryk af glad Sindsstemning. Men han fik kun undvigende Svar.

Villamore erklærede, at han havde gjort Bekendtskab med en lille Kineserinde, der var mere bedaaende end alle andre; hun var Adoptivdatter af en af Kejserindens Eunuker, og han stolede paa gennem denne unge Pige at faa værdifulde Oplysninger om Intrigerne ved det kinesiske Hof. „At studere et Land gennem dets Kvinder, er det ene Rette!“ udbrød Villamore.

Waterstoppel forsikrede Hr. Fürette, at Statistikken bød en stærk Aand talrige Hjælpekilder til Tilfredsstillelse, og betroede ham samtidig under det strengeste Taushedsløfte, at han var i Færd med at afslutte en Fundamentalindberetning om det Antal Staalpenne, som de fremmede Fabrikanter aarlig vilde kunne afsætte i Kina, hvis man ved en Traktat tvang Kineserne til at betjene sig af disse smaa, saa bekvemme Redskaber og at opgive Brugen af de Pensler, hvormed de fra Oldtiden af havde malet deres sære Skrifttegn.

Hr. Jagomirsky lod Hr. Fürette forstaa, at han som Repræsentant for den eneste Magt, der drev

Storpolitik i Kina og havde en Aktionslinie, fra hvilken den aldrig vilde vige, lettere end de andre Gesandter kunde finde Anledning til Tilfredshed, fordi alle Tidsforhold, baade rolige og bevægede, satte ham i Stand til at indhøste Resultatet af den Sæd, der i en lang Aarrække var passet saa regelmæssigt.

Men Hr. Fürette lod sig ikke stille tilfreds af disse Svar. Han forskede videre. Og begavet med den for enhver Diplomat saa uundværlige Evne til at iagttage og kombinere, indsaa han, at Mr. Sharp paa uforklarlig Vis stod i Forbindelse med den hemmelige Aarsag til Tilfredshed hos hans tre Kolleger. Han besluttede at udgrunde denne Hemmelighed, gav sig i Lag med Mr. Sharp og overdængede ham med Opmærksomheder.

Resultatet af alle hans Skridt, af den Elskværdighed, han udfoldede, af den Forekommenhed, hvormed han forstod at vinde den amerikanske Entreprenør, lod ikke vente længe paa sig: en Aften efter en udmærket Middag under fire Øjne, der var bleven vædet med de bedste Vine fra Hr. Fürettes Hjemland, rykkede Mr. Sharp ud med Sproget.

Endnu samme Nat, strax efter Gæstens Bortgang, satte Hr. Fürette sig til Skrivebordet og affattede følgende Depeche:

„Strengt fortrolig.

Peking, den .. August 190 .

Hr. Minister!

„Jeg gør mig herved den Ære tjenstærbødigt
„at melde Deres Excellence, at en vis Sharp, født
„i Staten Arizona af de forenede Stater, hvor han
„ejder udstrakte Jordarealer og talrige Hjorder, for
„Tiden befinder sig i Peking. Han har sagt mig,

„at han har opfundet et ufejlbarligt Middel til efter
 „Behag at bestemme endnu ufødte Væsners Køn.
 „Han anfører, at han har anstillet Tusinder af
 „vellykkede Forsøg paa Kvæg og Heste, og hævder
 „tilforladeligt, at hans Middel med samme usvige-
 „lige Virkning lader sig anvende paa den menne-
 „skelige Slægt. Mr. Sharp meddeler mig, at han
 „er kommet til Peking for at sælge sin Hemme-
 „lighed til Kejseren af Kina, og han vilde sikkert
 „ogsaa have haft gode Chancer for at opnaa en
 „høj Pris; ti som det uden Tvivl vil være Deres
 „Excellenze bekendt, savner de os paa alle Punkter
 „saa ulige Kinesere enhver ridderlig Sans for det
 „smukke Køn og betragter Fødslen af en Pige
 „som en Skam og en af Guderne forskyldt Straf.
 „Da imidlertid Tidspunktet for Kejserens Tilbage-
 „komst fra hans store Rejse til de fjerneste Kejser-
 „grave til hans gode Stad Peking formentlig endnu
 „ikke forud kan angives, har Mr. Sharp, der som
 „alle sine Landsmænd har Hastværk, renonceret
 „paa at vente paa hans himmelske Majestæt. Som
 „jeg har Grund til at antage, har Mr. Sharp gjort
 „min Kollega fra det x'ske Gesandtskab, Hr. Jago-
 „mirsky visse Tilbud, og sidstnævnte har sikkert
 „gjort Indberetning til sin Regering om denne Op-
 „findelse, der er saa yderlig interessant for alle de
 „Folk, hvis Skæbne er knyttet til et Dynastis fort-
 „satte Bestaaen.

„Jeg har troet at burde bringe denne Kends-
 „gerning til Deres Excellenzes Kundskab, hvis høje
 „Indsigt det ikke turde være undgaaet, af hvilken
 „vidtrækkende politisk Betydning det vilde være,
 „om vi kom Hr. Jagomirsky i Forkøbet med dette
 „Middel og derefter tilbød hans Souverain det som
 „Gave, for derved engang paany at dokumentere

„for den venskabelige og med os forbundne Nation,
 „hvor stærkt dens dyrebareste Interesser ligger os
 „paa Hjerte, og hvor fuldstændig vi slutter os til
 „dens inderligste Forhaabninger.

„Jeg tør imødesee de nærmere Instruktioner for
 „min Optræden, som det maatte behage Deres Ex-
 „cellenze allernaadigst at meddele mig.“

Efter at dette var nedskrevet, lagde Hr. Fürette sig til Sengs og sov som en, der ved, at hans Fædreland i Løbet af faa Dage vil anerkende ham som en stor Mand.

Den næste Morgen blev Depeschen afsendt.

Igen forløb nogle Dage. Den eneste interessante Begivenhed i Peking var den, at der dertil ankom den berømte Millardær X. Y. Z. Wanderbald med sin unge Hustru. De var komne med deres Yacht for at besøge Japan og vilde nu ikke vende tilbage til San Fransisco uden at have set den kinesiske Hovedstad, den store Mur og Ming-Gravene. I Begyndelsen gav dette Besøg Anledning til vilde Rygter, og man talte om intet mindre end en paatænkt Forpagtning af den kinesiske „aabne Dør“ ved en amerikansk Kæmpetrust. Men snart maatte man dog føle sig overbevist om, at Mr. og Mrs. Wanderbald med deres talrige Følge kun rejste sig almindelige Globetrotters.

Medens de var paa Vej til den store Mur, indløb tre Cifferdepecher til Peking. Den ene var adresseret til Hr. Jagomirsky personlig. Han dechiffrede den derfor selv istedetfor som ellers at overlade dette Arbejde til de unge Translatør-Elever. Han læste følgende:

„Indholdet af Deres hemmelige Depeche Nr. . . har vakt min Forundring, og jeg kan kun forklare mig det som Udslag af altfor stor Iver, at De har

kunnet lade Dem henrive til at forelægge mig et saa besynderligt Forslag. Jeg skal slet ikke komme ind paa det Spørgsmaal, om selv under visse rent fysiske Synspunkter de Allershøjeste Personer maatte være underkastede de samme Naturlove som andre Væsener. Under ingen Omstændigheder vilde jeg dog nogensinde føle mig beredt til paa nævnte høje Sted at bringe i Forslag at raadføre sig med den af Dem ommeldte Eventyrer. De anmodes om i Fremtiden at indskrænke Deres Indberetninger til at angaa de løbende Forretninger.“

Hr. Jagomirsky, der Uger igennem havde drømt om, at naar en Gang den længselsfuldt ventede Tronarving kom, Fædrelandets Tak da ogsaa vilde tilfalde ham i det Fjerne, var sønderknust og gav sin Skuffelse Luft i en lang, uforstaaelig Ed.

Hr. Waterstoppel fik ogsaa en Depeche, og han dechiffrede den personlig; ti aldrig vilde han have betroet dette Arbejde til den unge Kontorist, der fra Morgen til Aften renskrev hans endeløse Indberetninger. Cifferskrift var i Hr. Waterstoppeles Øjne som den diplomatiske Kultus' helligste Mystorium, og naar han betjente sig deraf, følte han sig som en Ypperstepræst, der fuldførte en hellig Handling. Efter at han havde endt sit lille Arbejde, læste han følgende klare Oversættelse af de dunkle Tal, man havde telegraferet til ham:

„Den Opfindelse, hvorm De skriver, er sandsynligvis det rene Charlataneri. Og selv om det ikke var saa, vedrører den dog et Spørgsmaal, i hvilket Hoffet sikkert vil foretrække at underkaste sig, hvad Himlens Vilje maatte bestemme.

Med Interesse vil jeg modtage Deres Indberetninger om Handelens Genopblomstring i Kina.“

Hr. Waterstoppel læste, pudsede sine Briller og læste igen. Saa lod han sit store Hoved synke ned imellem Skuldrene og anlagde den sørgmodige Mine som en stakkels Stymper, hvis gode Hensigter bliver miskendte. Han lukkede egenhændig Cifferskriftet inde i Gesandtskabets brandfrie Rum og satte sig igen til sit Skrivebord, hvor han strax tog fat paa en ny statistisk Indberetning. Ti Hr. Waterstoppel var en Mand med fremragende Ordenssans og udpræget Pligtfølelse.

Den tredie Depesche var adresseret til Hr. Villamore. En Tvivl om, hvem der skulde dechifrere dette Telegram, var udelukket, ti Hr. Villamore forenede for Tiden i sin magre Person Forretningerne som Chargé d'affaires, Sekretær, Tolk og Kontorist. Han stillede Chifferkassen paa et Hjørne af Bordet imellem en Kop The, en Blækflaske og en sammenkrøllet Flip, og medens han slog efter i Ciffernøglen og noterede de dechiffrede Ord med Blyant paa sine Manchetter, nynnede han for sig selv disse Ord efter en Melodi af „La Bohème“:

„Depeche Nr... af .. modtaget. Beklager uendeligt ikke at kunne modtage det Dem gjorte Tilbud. Ingen Fonds disponible for slige Køb. Men da Opfinderen sikkert sælger sin Hemmelighed til et andet Hof, haaber vi at erholde denne af samme ved en venskabelig Ordning. Meget rørt over Deres Iver.“

Hr. Villamore tændte sig en Cigaret, kastede Ciffer og Papir i en halvaaben Kuffert og gav sig sagte fløjtende paa Vej til Klubben.

Hr. Fürethe havde endnu ikke modtaget Svar paa sin Depesche. Fra Time til Time ventede han det. Han vovede ikke mere at gaa hjemmefra, vilde ikke tage imod nogen og blev som fastnaglet staaende bag et Vindue i sit Arbejdsværelse, hvorfra han kunde overse Indgangsdøren; arrig trommede han paa Ruderne. „I nogle Dage har vor store Mand været utaalelig,“ sagde en af de yngre Herrer i Gesandtskabet. „Ja, Død og Pine! hans Nerver holder det ikke ud længere,“ mente en anden, og med et Suk føjede en tredje til: „Det kommer af dette gruelige Hul, hvor man jo aldrig faar en køn Pige at se.“

Endelig en Eftermiddag, hvor Hr. Fürettes Utaalmodighed var steget til en Art fysisk Lidelse, overbragte man ham den saa længselsfuldt ventede Depesche. Han rev Konvoluten op og dechifrerede aandeløst følgende:

„Svar paa Depesche Nr. . . Varmeste Taksigelse for Deres Tilbud. Hjertelig Lykønskning til den Iver, det Initiativ, den varme Patriotisme, De i dette Tilfælde har udvist. Erhverv Hemmeligheden for enhver Pris. Vi giver Dem uindskrænket Fuldmagt til at afslutte Forretningen. Streng Hemmeligholdelse og diskret Behandling af Sagen er ufravigelige, for at vor Intervention kan blive acceptabel. Send os Opfinderens næste Postdamper. Regn paa Regeringens Taknemlighed.“

Hr. Fürethe udstødte et langt Lettelsens Suk. Han kunde ikke se sig mæt paa Telegrammet og læste det om og om igen, medens hans af lang Venten og Søvnløshed angrebne Træk glattedes ud og efterhaanden antog et Udtryk af triumferende Glæde.

Endelig tog han Hat, Stok og Handsker og skred med en Verdenserobrers Mine hen til Hotel Tallieu, hvor Mr. Sharp boede.

Hvordan Hr. Fürette kom hjem igen, er aldrig blevet ham ganske klart. Da han traadte ind i sit Værelse, vaklede han som en beruset. Hans Blik gled hen over Spejlet, og han troede at se en fremmed, saa blegt og fortrukket var hans Ansigt. Kraftsløs lod han sig synke ned paa en Stol foran Skrivebordet og udstødte dumpe Lyde, der lignede et Dyrs Klage, hvem man røver dets Unger. Efter nogen Tids Forløb trak han et Stykke Papir hen foran sig og skrev med rystende Haand: „Det er mig en tung Pligt ærbødigtst at maatte melde Deres Excellence, at Mr. Sharp, Indehaveren af den i min Depesche Nr. .. omtalte Hemmelighed, har solgt sin Opfindelse til Hr. X. Y. Z. Wanderbald og har indskibet sig paa dennes Yacht til San Francisco.“

Hr. Fürette samlede endnu Kræfter sammen til selv at chiffrere Depeschen og lod den derefter expedere.

Ni Maaneder efter læste man i New Yorks Aviser: „Mrs. X. Y. Z. Wanderbald, den bekendte Mangemillionærs yndige, unge Frue, har skænket en prægtig Dreng Livet. Det glæder os at erfare, at Moder og Søn befinder sig vel, og vi bringer Baby Wanderbalds lykkelige Forældre vore oprigtige Lykønskninger.“

H. HAGERUPS FORLAG. KØBENHAVN

Tidligere er udkommet:

BREVE, SOM HAN IKKE FIK

Pris 3 Kr.; indb. 4 Kr. 50 Øre

Denne fortræffelige Bog, som ved sin Fremkomst i Foraaret udførlig omtaltes her i Bladet, og som i sit Hjemland i mindre end eet Aar har opnaaet henved fyrretyve Oplag, foreligger nu i en god og smagfuld Fordanskning ved Overretssagfører Oscar Lehmann paa Hagerups Forlag under Titel „Breve, som han ikke fik“.

Man forstaar fuldt vel det store Held, som den smukke Bog har haft. Først og fremmest har vel dens internationale Præg og det Pust fra den store Verden, som aander ud fra disse opdigtede Breve, banet den Vej og lettet Forstaaelsen for højst forskellige Mennesker. Skuepladsen er snart Peking kort før Bokser-Opstanden, snart i New York, i Berlin eller paa et af de store transatlantiske Dampskibe, og det er tydeligt at mærke, at den ukendte Forfatterinde taler ud af Selvsyn og sin Forstaaelse. Dette er særdeles interessant; men endnu mere fængslende er dog den fine Poesi, som bærer Bogen, og krystalliserer sig som en fin og mild Vemod og en stille Livs-Resignation, som den kan findes hos Mennesker, „der har set meget Folk og lært deres Sæder at kende“. Det maa haabes, at denne i bedste Forstand verdensmandsmæssige Bog ogsaa her i Danmark maa finde saa gode og fine Læsere, som den fortjener.

(Berlingske Tidende.)

I en Række livlige og underholdende Breve lærer man her først og fremmest en højt dannet, intelligent og morsom Forfatterpersonlighed at kjende. Det gir Bogen Friskhed og Charme, man føler sig den hele Tid i det allerbedste Selskab, og man følger gjerne den belevne Cicerone, naar hun fører os igjennem Pekings Gader og ind i Kinesernes Huse, eller naar hun strejfer de amerikanske Storbyer og det amerikanske Selskabsliv, eller lader os ane en fin, men flygtig Karakteristik af sit tyske Hjemlands „tyske“ Smaaborgerlighed. Det er et øvet Øje, som ser, og det er en klog Hjerne, som fortæller. Hun faar Anledning til at sige mange sikkert træffende Bemærkninger om det hun ser og det hun ved. Hun hader Kina og Kineserne, elsker Amerikanerne og de amerikanske Forhold. Hun synes godt kjendt begge Steder. Den dygtige Brevskriverske har dertil viklet den hele Korrespondance ind i et lyserødt Silkebaand af fornem Kjærlighed, der gjør, at man rent romanmæssigt følger Bogens Udvikling med Interesse.

(Bergens Tidende.)

Faas i alle Bøglader.

H. HAGERUPS BOGHANDEL,
GOTHERSGADE 30. KØBENHAVN

